PARAMAHAMSA YOGANANDA

Dialoguri, confesiuni, întâmplări

relatate de discipolii săi

50 CITATE ALE MAESTRULUI
publicate în "Conversaţii cu Yogananda", de Swami Kriyananda

7. Oamenii petrec prea mult timp dând o atenţie exagerată persoanei şi pasiunilor lor. Ce risipă e să dedici atâta energie şlefuirii permanente a acestui corp, a acestei case şi acestor bunuri personale, care în foarte scurt timp trebuie să fie abandonate pe vecie!

17. De câte ori daţi greş, ridicaţi-vă şi încercaţi iarăşi. Dumnezeu nu vă va dezamăgi niciodată, atâta timp cât nu Îl dezamăgiţi voi pe El, şi atâta timp cât faceţi efortul.

31. De obicei ştiu când Dumnezeu vrea ca eu să salvez pe cineva. Atunci manifest un interes deosebit. Dacă acea persoană nu răspunde, accept acest lucru ca fiind voinţa lui Dumnezeu. Dar dacă persoana acceptă ajutorul pe care Dumnezeu i-l dă prin mine, ştiu că va fi salvată. Dumnezeu vorbeşte prin cei care Îl

iubesc în mod nevinovat şi I s-au predat în întregime. Totuşi, sfârşitul poveştii fiecărui om depinde de el însuşi. Toţi oamenii au dreptul sacru la liber-arbitru.

73. Direcţia în care se vor dezvolta emoţiile tale e hotărâtă de anturajul pe care îl ai. În compania credincioşilor, acele emoţii vor deveni mai uşor evlavioase.

85. Dacă te lepezi cu adevărat de tine pentru Dumnezeu, vei primi însutit - cum a promis Isus -, dar vei avea parte şi de persecuţie, cum a spus tot Isus. Nimeni nu scapă de persecuţie, căci Dumnezeu vrea să fie sigur de credinciosul său. Trebuie să fii gata să înduri umilinţe şi neplăceri pentru faptul de-a fi ales calea spirituală şi nu căile lumeşti.

102. Faceţi ce puteţi, în limite rezonabile, să rămâneţi sănătoşi şi să dobândiţi succesul lumesc de care aveţi nevoie, însă reţineţi, e mai bine să vă ridicaţi de tot deasupra condiţiilor exterioare, astfel încât ele să nu vă afecteze. Daţi-vă toată silinţa să fiţi sănătoşi şi prosperi şi să reuşiţi în ceea ce v-aţi hotărât să faceţi. Pe de altă parte, păstraţi proporţia între aceste eforturi şi adevăratul ţel, de largă perspectivă al vieţii, care este găsirea lui Dumnezeu.

114. Am cunoscut în Seattle o femeie de optzeci de ani, care toată viaţa a fost atee. Întâlnirea noastră a schimbat-o complet. După aceea, asculta tot timpul o înregistrare a glasului meu. Ţinea pe altar flori portocalii, ca o aducere-aminte a întâlnirii noastre. În cei câţiva ani care îi rămăseseră, a obţinut mântuirea. Aşa că, vezi tu, nu e important numai când apuci calea asta. Cel mai important este câtă energie îi dedici, odată ce ai pus piciorul pe ea. Cum spunea Isus: "Cei din urmă vor fi cei dintâi, şi cei dintâi vor fi cei din urmă".

131. Vedeţi voi, inspiraţia poate fi invocată după dorinţă. Pentru a o primi, trebuie să vă concentraţi adânc asupra ochiului spiritual din frunte. După aceea, cereţi să vă fie dată inspiraţia pe care o căutaţi. Cineva m-a rugat: "Vreţi să ne spuneţi o poemă?". "Imediat", am răspuns, "notează cuvintele astea". Aşezându-mă, mi-am concentrat mintea în punctul dintre sprâncene, apoi am dictat: "O, Tată, când eram orb nu găseam nici o uşă care să ducă la Tine, dar acum, că mi-ai deschis ochii, găsesc uşi peste tot: în inimile florilor, în glasul prieteniei, în amintirile dulci ale tuturor experienţelor minunate. Fiecare cuvânt al rugăciunii mele deschide o nouă uşă din templul prezenţei Tale".

145. Referitor la încarnările voastre trecute..., ce contează cine aţi fost în trecut? Indiferent cine aţi fost, sunteţi tot voi şi aveţi în faţă o provocare ce merită luată în seamă: ieşirea din amăgire şi găsirea lui Dumnezeu. Călăuziţi-vă mai ales după această nevoie, care este eternă.

166. Dacă în clipa asta Dumnezeu mi-ar spune "Vino acasă!", aş lăsa bucuros totul - organizaţie, clădiri, muncă, oameni - ca să-I fac voia. Lumea asta este treaba Lui, El e executantul, nu tu sau eu.

190. Când am înţeles că Dumnezeu vrea să mă nasc iar în alt corp pentru a-i ajuta pe alţii şi când am înţeles că urmează să iau din nou o personalitate, la început mi s-a părut că e ca şi cum mi-aş pune un palton într-o zi fierbinte de vară. Pe urmă, m-am obişnuit.

228. Karma rea este cea care îi duce pe oameni înapoi în lume. Totuşi, Dumnezeu îi dă fiecăruia o şansă să rupă legăturile karmice. Puteţi să o faceţi. Toată lumea poate. Problema e că foarte puţini fac efortul.

232. Nu fiţi neliniştiţi dacă nu aveţi experienţă de meditaţie. Calea spre Dumnezeu nu e un circ! Nu fiţi neliniştiţi nici cu privire la roadele meditaţiei, precum bucuria şi pacea interioară. Totul va veni când va vrea Dumnezeu. Mai presus de toate, meditaţi pentru a-I face pe plac lui Dumnezeu, nu vouă înşivă. Toate eforturile sincere sunt înregistrate în conştiinţa divină. Datoria voastră de credincioşi este să acceptaţi tot ce vă trimite El şi ce nu vă trimite. Numai Dumnezeu ştie ce karmă trecută vă împiedică să-L percepeţi acum. S-ar putea ca El să vrea să vă terminaţi karma în această viaţă, înainte să vă dea fericirea veşnică întru El.

234. Mulţi oameni mi-au spus: "Dacă aş avea bani, cei mai mulţi ţi i-aş da ţie". Totuşi, dacă se întâmpla să dea norocul peste ei - o moştenire, poate, sau o creştere neaşteptată a acţiunilor la bursă -, puţini erau cei care îşi ţineau promisiunea. Dimpotrivă, deveneau zgârciţi! Banii sunt o capcană. Cu cât ai mai mulţi, cu atât depinzi mai mult de ei pentru propria siguranţă.

239. Veţi întâlni mereu oameni care vor încerca să vă tragă în jos. Nu vă lăsaţi influenţaţi de cuvintele şi gândurile lor. Trebuie să ştiţi în inima voastră ce vreţi *cu adevărat*. Mai presus de toate, lăsaţi-vă călăuziţi de propriile aspiraţii. Nu uitaţi că Dumnezeu se uită la inima voastră. Atâta timp cât vă agăţaţi de El cu iubire, nu vă va dezamăgi niciodată.

247. Munca pentru Dumnezeu, nu pentru sine, e la fel de bună ca meditaţia. Munca închinată lui Dumnezeu te ajută să meditezi, şi meditaţia te ajută să munceşti. Ai nevoie de echilibru. Numai cu meditaţie, devii leneş şi simţurile devin puternice. Numai cu muncă, mintea devine neliniştită şi uiţi de Dumnezeu.

251. Obiceiurile pot fi schimbate într-o zi. Ele nu sunt decât concentrarea minţii. Te-ai concentrat într-un sens; acum concentrează-te în alt sens şi vei scăpa de tot de acest obicei.

270. Când ai gânduri bune, Kundalini începe automat să se deplaseze în sus. Când ai gânduri rele, ea se deplasează în jos. Când urăşti pe alţii sau gândeşti rău despre ei, Kundalini se deplasează în jos. Iar când iubeşti pe alţii sau gândeşti bine despre ei, se deplasează în sus. Kundalini nu este deşteptată doar de tehnicile yoga.

279. Simţurile văzului, auzului, mirosului, gustului şi pipăitului sunt toate sugestii ale lui Dumnezeu. Eu pot să le deconectez unul câte unul. Făceam asta în

copilărie. Am ajuns să-mi dau seama că toate astea sunt filmul lui Dumnezeu. Exersam ore întregi deconectarea simţurilor, unul câte unul, retragând energia din el şi aducând-o apoi înapoi, până ajungeam să deţin controlul total asupra sugestiilor pe care le transmiteau minţii.

290. Eu niciodată nu le spun oamenilor mei discipoli. Dumnezeu este Gurul. Ei sunt discipolii *Lui*.

294. În Dumnezeu, totul se petrece la timpul prezent. E ca un film, care poate fi dat înainte sau înapoi. Acţiunea de pe ecran poate să acopere secole întregi, însă în cabina de proiecţie totul se întâmplă acum. Secretul vieţii este să înveţi să trăieşti conştient pe deplin fericirea prezentă. Când înveţi să fii fericit în prezent, Îl ai pe Dumnezeu. Cei mai mulţi oameni trăiesc în trecut, cu nostalgii sau regrete, sau în viitor, cu speranţă şi temeri născute din dorinţă.

299. E mai bine să Îl iubeşti pe Dumnezeu. Iubindu-i pe oameni, te-ai putea ataşa de ei. Ce trebuie să faci, când e vorba de ceilalţi, este să-L iubeşti mai întâi pe Dumnezeu şi apoi să Îl iubeşti *în ei*.

304. Iată cum poţi să-ţi dezvolţi intuiţia. După meditaţie, stai liniştit mult timp, savurând pacea interioară. Mulţi meditează, dar apoi se reped să-şi continue activităţile. Asta e bine dacă ai ceva important de făcut, căci întotdeauna e mai bine să meditezi *înainte* de o activitate, ca să poţi simţi măcar puţină pace în timp ce munceşti. Totuşi, ori de câte ori ai posibilitatea, rămâi liniştit mult timp după ce ai executat tehnicile. Atunci vine cea mai adâncă desfătare. Intuiţia se dezvoltă prin adâncirea continuă a acelei desfătări.

307. Lui Dumnezeu îi este mai plăcut dacă lucrezi în mod conştient pentru El, nu doar pentru tine. Dacă lucrezi în lume şi îţi pasă numai de tine şi familia ta, ţi-e mult mai greu să depăşeşti limitele propriului eu. Înţelept este cel care priveşte întreaga omenire ca fiind familia lui mai mare.

324. Mulţi vin aici aşteptându-se la minuni, fără să-şi dea seama că cea mai mare minune este smerenia desăvârşită. Dacă ar fi să faci minuni în public, ai atrage mulţimi de adepţi, dar Dumnezeu nu asta vrea.

329. Smerenia vine din căutarea lui Dumnezeu, nu din tine. Când vezi că El acţionează prin tine, cum poţi să fii mândru de tot ce faci? Smerenia e în inimă; nu e treabă de "faţadă". Trebuie *să simţi* că tot ce faci este înfăptuit numai de El, prin tine. L-am ucis pe Yogananda de multă vreme. Acum, în acest templu nu mai sălăşluieşte decât Dumnezeu.

339. Samadhi nu e ceva ce trebuie să dobândeşti. Îl ai deja. Gândeşte-te: ai fost veşnic cu Dumnezeu. De câteva încarnări trăieşti în amăgire, dar apoi vei fi iar liber în El pe vecie! Trăieşte mereu cu acest gând.

340. Din păcate, e nevoie de timp pentru a izgoni hipnoza mentală că toate acestea, şi că timpul însuşi, sunt o realitate, hipnoză care te face să te concentrezi pe dorinţa de experienţe efemere ale simţurilor.

341. Este nevoie de o karmă foarte, foarte, FOARTE bună, chiar şi numai pentru a vrea să Îl cunoşti pe Dumnezeu! Nu vreau să vă aud suspinând cu disperare "Când am să-L găsesc pe Dumnezeu?" - ca şi cum răspunsul vostru ar fi "Niciodată!". Îl aveţi deja! Trebuie doar să trăiţi cu convingerea că El există în voi.

349. Nu e uşor să fii spiritual, însă este foarte uşor dacă eşti dispus să urmezi câteva reguli. Începe prin a-ţi simplifica viaţa. Apoi, rămâi întrucâtva la distanţă de alţii. Dacă vrei să Îl găseşti pe Dumnezeu, nu te implica prea mult în societatea mondenă. Eu unul, mă amestec puţin cu lumea. Când sunt singur, rămân centrat în Sine. De multe ori le-am spus oamenilor: "Izolarea este preţul măreţiei".

352. Singur Dumnezeu este Cel care acţionează prin voi, joacă toate rolurile, regizează toată acţiunea. Numai pe El trebuie să Îl iubiţi cu adevărat - *în alţii*, când îi iubiţi. Oamenii nu sunt conştienţi de acea prezenţă grozavă, veşnic mângâietoare. Ei îşi concentrează întreaga afecţiune unul asupra celuilalt. Când cineva iubit moare, ei se gândesc: "Oh, ce cruzime!". Însă tot timpul a fost numai Dumnezeu, jucându-Se de-a v-aţi ascunselea cu ei!

370. În spatele fiecărei tufe de trandafiri de plăcere se află un şarpe cu clopoţei de suferinţă, încolăcit şi gata să lovească. Aveţi grijă să nu fiţi muşcaţi, cum se poate întâmpla dacă vă lăsaţi atraşi de ceva care doar vă aţâţă pasiunea.

374. Nu tânjiţi după viziuni în meditaţie. În extaz, ele devin un factor perturbator. Eu alung viziunile, căci am atâtea de văzut în meditaţie!

385. Când acest "Eu" o să moară, atunci am să ştiu cine sunt... Trebuie să uitaţi de voi înşivă şi să nu vă mai preocupaţi de importanţa voastră. Spuneţi-vă întotdeauna: "Tu, Doamne, numai Tu!". Dumnezeu visează prin voi. *El* este singura realitate.

387. Să nu vă număraţi niciodată defectele. Gândiţi-vă doar dacă Îl iubiţi îndeajuns pe Dumnezeu. Pe El nu Îl supără defectele voastre. Îl supără indiferenţa voastră.

391. Trebuie să fiţi foarte veseli şi fericiţi, căci acesta este visul lui Dumnezeu. Omul mic şi omul mare sunt doar proiecţii ale conştiinţei Visătorului. Luaţi totul aşa cum vine şi spuneţi-vă că totul vine de la Dumnezeu. Ce vine de la sine, lăsaţi-l să vină. Chiar şi atunci când consideraţi că trebuie să îndreptaţi o nedreptate, căutaţi mai întâi în voi îndrumarea Lui. Apoi, când acţionaţi, faceţi-o în numele Lui, niciodată cu indignare inspirată de eu.

393. Nu fiţi patetici când vă rugaţi. În acelaşi timp, nu fiţi diplomaţi. Dumnezeu e ca un copilaş. Nu e nevoie să fiţi plini de tact cu El. Vorbiţi-I cu seriozitate şi încredere calmă. Spuneţi-I sincer ce simţiţi *cu adevărat*.

396. Oamenii vor să scape de tristeţe nu învingând-o, ci evitând-o. Ei încearcă - bând sau dormind excesiv, sau alte distracţii - să uite că orice asemenea efort de a scăpa le ameninţă, de fapt, pacea minţii. Ei "beau ca să uite", cum e vorba. Asta e o metodă îngrozitoare. Deşi s-ar putea să uiţi un timp scurt de probleme, şi în acel răstimp să simţi o uşoară bună dispoziţie, evitarea necazurilor nu înseamnă că te evită ele pe tine! Ele sunt tot cu tine. Prin urmare, scăparea este iluzorie. Ea doar toceşte mintea şi face să-ţi fie mai greu să te ocupi eficient de necazuri. Alcoolul nu limpezeşte mintea - o zăpăceşte. Mintea devine ca un automobil cu bujiile murdare. Motorul ei dă rateuri. Să nu beţi, nici chiar pentru puţină distracţie. Beţia este extaz satanic.

405. Nu Îl vei găsi pe Dumnezeu inventând mereu pretexte, spunând, de exemplu: "Voi medita când voi găsi un loc liniştit". Nu aşa se ajunge la Dumnezeu! Dacă însă îţi spui "*Acum* mă voi cufunda în meditaţie", poţi să fii acolo într-o clipă. Când ţi-e somn cu adevărat, adormi indiferent unde eşti. Când un bărbat este îndrăgostit, nu îi este greu să se gândească la iubita lui; dimpotrivă, îi e greu să nu se gândească. Fii îndrăgostit de Dumnezeu! E uşor să meditezi adânc, când iubirea de El este destul de profundă.

409. Uneori mă întreb de ce Îi mulţumesc oamenii lui Dumnezeu pentru "darul vieţii". Ce fel de dar e ăsta? Eu Îi spun: "Nu eu Ţi-am cerut să mă creezi! Întrucât însă ai făcut-o, tot ce Îţi cer este să mă eliberezi! Scoate-mă din harababura asta în care Tu m-ai băgat!". Nu luăm fiinţă din mila Lui. Suntem la fel de veşnici ca El. Sufletul coexistă cu Spiritul. Uneori îmi vine să Îl cert - cu iubire, fireşte - spunându-I: "De ce ne sileşti să rătăcim în amăgire?". El nu se supără când vorbesc aşa cu El. *Trebuie* să ne scoată, dacă apelăm la El cu iubire adâncă.

410. Păstraţi-vă cucernicia raţională. Fără raţiune, cucernicia devine foarte uşor sentimentală. Dar nu fiţi nici *prea* raţionali! Raţiunea singură nu vă va da niciodată înţelegerea adevărată. Raţiunea trebuie să fie în echilibru cu simţirea. Uitaţi-vă la o floare şi întrebaţi: "Cum se face că exişti, că frumuseţea ta există?" Şi uitaţi-vă la acest mare oraş de celule, corpul vostru. Cum s-au unit ele într-o populaţie omogenă? Oare *în spatele* corpului nu e ceva mai mult decât afirmă biologii? Cum puteaţi să luaţi fiinţă din pură întâmplare, aşa cum susţin ei? În aceste privinţe, raţiunea poate adânci şi înălţa cucernicia.

415. Mintea voastră să fie mereu angajată în slujirea lui Dumnezeu, fie că meditaţi sau Îl slujiţi prin alţii. Mintea leneşă este atelierul diavolului.

419. Karma se rezolvă cel mai bine întâmpinând cu veselie şi curaj încercările vieţii. Dacă îţi mai este frică de ceva, karma aceea nu a fost încă rezolvată pe deplin. Pentru a o risipi, nu încerca se eviţi încercările cu care te confrunţi. Ridică-te deasupra lor cu curaj, însufleţit de bucuria lui Dumnezeu, din tine.

420. Dacă îi critici pe alţii, în loc să comentezi imparţial comportamentul lor, asta arată că defectele lor lucrează şi în tine. Mai mult, criticându-i pe alţii, sporeşti în tine acele defecte. Ce condamni la alţii va trebui să trăieşti tu însuţi într-o zi. Asta e legea karmică. În acest fel, oamenii învaţă să fie înţelegători cu semenii lor.

430. Mai presus de orice, fiţi-I loiali lui Dumnezeu. Dedicaţi mai mult timp căutării Lui. Şi fiţi mai puţin preocupaţi de îndatoririle mai mărunte, care oricum nu vor mai exista într-o zi. Nu le consideraţi importante. Nimic nu e atât de important ca întâlnirea voastră de fiecare zi cu Dumnezeu.

432. Cucernicia nu trebuie etalată în public. De îndată ce o demonstraţi în exterior, i-aţi pus capăt. Exprimarea unor astfel de sentimente, în mod deliberat, în faţa altora este o blasfemie înaintea lui Dumnezeu.

440. Dumnezeu nu face, de regulă, minuni pentru oameni, decât dacă există o nevoie evidentă sau pentru cineva foarte avansat spiritual.

450. Să nu spuneţi nimănui greşelile voastre, căci într-o zi, într-un moment de supărare, persoana căreia vă confesaţi le-ar putea folosi împotriva voastră. Spuneţi-le numai lui Dumnezeu. De El nu trebuie să ascundeţi nimic.

452. Cel mai mare păcat este să te numeşti păcătos. E un mod de a te hipnotiza cu propria-ţi slăbiciune. Susţine-ţi întotdeauna tăria întru Dumnezeu - tăria *Lui*, în tine.

454. O încăpere poate să stea în întuneric mii de ani, dar, dacă aduci lumină în ea, întunericul va dispărea ca şi cum nici n-ar fi fost. La fel e şi atunci când lumina lui Dumnezeu luminează sufletul: Întunericul încarnărilor dispare într-o clipă. Să nu spui niciodată că eşti păcătos, declarându-ţi, astfel, limitele. Insistă, în schimb, asupra gândului că eşti făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu - că în sufletul tău, în adevăratul tău Sine, întunericul amăgirii nu poate să existe.

280 de afirmaţii, discuţii, relatări despre Yogananda

CAPITOLUL 1

NEBUNIA MATERIALISMULUI

1

Adevărul Ultim este simplu. El nu poate fi exprimat în cuvinte. Fiinţa umană poate să-l descopere doar în Sinele Suprem.

2

Paramahansa Yogananda spunea: "Savanţii contemporani îşi folosesc mentalul pentru a îmbunătăţi mediul înconjurător, pentru a-l face mai confortabil. Oamenii de spirit folosesc puterea mentalului pentru a atinge Iluminarea. Puterea mentalului conduce omul pe calea obţinerii Fericirii profunde, singura capabilă de a-l proteja de pericolele exterioare. Astfel, este evident că atitudinea oamenilor de spirit este net superioară demersurilor oamenilor de ştiinţă.

3

La ce ne serveşte să ne consacrăm timpul pentru obţinerea de bunuri şi satisfacţii efemere? Spectacolul vieţii este văzut de toate religiile asemeni unei piese de teatru - adică iluzoriu. Unii oameni, adevăraţi nebuni, îşi imaginează că piesa este reală şi eternă şi suferă nespus când într-un final descoperă că existenţa lor se va sfârşi şi că vor lăsa în urmă toată agoniseala lor de-o viaţă. Suferinţa este rezultatul orbirii spirituale. Înţeleptul consideră această piesă de teatru ca iluzorie şi îşi caută fericirea şi împlinirea în Esenţa fiinţei sale, Sinele Nemuritor, Atman. Pentru cei care sunt orbi, viaţa este o veritabilă "maşină infernală": mai devreme sau mai târziu îi va distruge.

4

Un om întâlnit de Yogananda în New York se plângea astfel: "Nu pot să-mi iert faptul că mi-am pierdut 35 de ani din viaţă pentru a câştiga primul meu milion de dolari !"

"Acum sunteţi mulţumit?" - l-a întrebat maestrul.

"Nici gând. Unul dintre prietenii mei a reuşit mult mai bine decât mine. Nu voi avea linişte pînâ când nu voi câştiga cel puţin 40 de milioane de dolari".

Amintindu-şi această întîlnire, Guruji ne-a spus:

"Înainte de a reuşi să câştige cele 40 de milioane de dolari propuse, acest om a suferit o gravă depresie nervoasă şi a murit.

Aceasta este recompensa unei ambiţii lumeşti, prosteşti".

5

Într-o zi, Yogananda ne-a spus:

"Odată, am văzut un desen animat, în care un câine trăgea o sanie foarte grea. Proprietarul câinelui găsise un mod ingenios pentru a convinge câinele să tragă sania. Cu ajutorul unei prăjini legate de sanie, omul a suspendat un cârnat foarte apetisant, chiar în faţa câinelui. Câinele aproape nu observa că trage sania, fiind cu totul preocupat să ajungă la acel cârnat care, indiferent de efortul depus de el, rămâne mereu la aceiaşi distanţă. Majoritatea oamenilor de afaceri sunt în această situaţie. Ei îşi spun: <<Dacă voi reuşi să obţin aceşti bani, eu mă voi lăsa de afaceri şi voi fi foarte fericit>>. Dar "cârnatul" fericirii lor este inaccesibil, iar ei sfârşesc prin a fi doborâţi de greutatea problemelor şi suferinţelor generate de efortul lor de a atinge o fericire iluzorie".

6

A dori să posezi bunuri materiale înainte de obţinerea stării de linişte interioară este o situaţie la fel de prostească cu a muri de sete atunci când te îmbăiezi într-un lac. Dacă dorim să evităm suferinţele, trebuie să evităm nu sărăcia în plan material, ci sărăcia spirituală, pentru că aceasta este cauza tuturor suferinţelor şi amărăciunilor umane.

7

Oamenii uită că energia nervoasă şi cerebrală pe care ei o consumă pentru obţinerea averilor lor antrenează, datorită scăderii potenţialului vital al fiinţei, scurtarea duratei vieţii. Materialiştii sunt atât de preocupaţi de câştigul lor, încât ei nu sunt capabili, nici măcar pentru câteva clipe, să se relaxeze şi să se bucure de ceea ce au realizat. Cât de înşelătoare este viaţa! Priviţi cu atenţie oamenii care vă înconjoară. Întrebaţi-vă dacă ei sunt cu adevărat fericiţi. Uitaţi-vă la toate aceste priviri lipsite de bucurie. Observaţi cât de goi sunt ochii lor. Chiar dacă materialismul tentează umanitatea prin plăceri facile şi imediate, este sigur că o astfel de viaţă nu poate să ne aducă o fericire durabilă.

8

Pentru ignorant, în spatele fiecărui moment de plăcere se ascunde şarpele durerii şi al suferinţei.

9

Adresându-se unui vast public american, Paramahansa Yogananda declara:

"Omul modern este mândru de apropierea sa ştiinţifică faţă de realitate. Permiteţi-mi să vă propun o analiză meticuloasă a vieţii noastre cotidiene. Americanii adoră experienţele, aşa că de ce să nu fim noi propriul nostru obiect de studiu, să analizăm lucid propriul nostru comportament, atât cel interior, cât şi cel exterior, în relaţiile cu ceilalţi. Analizaţi propria dumneavoastră viaţă, ce aşteptaţi de la ea, cum poate fi ea îmbunătăţită şi care este calea cea mai sigură pentru realizarea tuturor dorinţelor voastre. Gândiţi-vă la tot ceea ce oamenii doresc să evite şi anticipaţi felul în care viitorul vă poate aduce îndeplinirea ţelurilor voastre.

Întotdeauna, pentru a primi un răspuns corect, este necesar să formulezi foarte exact întrebarea pe care o pui. Încercaţi să descoperiţi de ce atâţia oameni sunt nefericiţi. Aceasta vă va ajuta să găsiţi cea mai bună metodă pentru a realiza o fericire durabilă. Străduiţi-vă să găsiţi soluţii practice, formulate astfel încât să fie cât mai accesibile. Apropierea de viaţă trebuie să fie tot atât de ştiinţifică ca apropierea astrofizicianului de misterele Universului. Religia trebuie să abordeze o concepţie cât mai ştiinţifică asupra vieţii. Ea trebuie să găsească soluţii practice la problemele fundamentale. De fapt, principiile spirituale oferă soluţiile cele mai practice şi mai universale care se pot găsi.

10

Un copil nu încetează să plângă până ce nu obţine ceea ce îşi doreşte. Bucuria este de scurtă durată, după care îşi doreşte altceva şi începe din nou să plângă. Aceeaşi este şi atitudinea omului adult, preocupat de lumea materială. Imediat ce obţine un lucru, el îl abandonează şi îşi doreşte altceva. Nimic din această lume nu poate să îi ofere fericirea pe care o caută.

11

Sufletul nu poate regăsi Fericirea în bunurile materiale, pentru simplul motiv că fericirea nu este artificială. Pierzând contactul cu beatitudinea divină, el speră să acopere această lipsă cu ajutorul unor pseudo-plăceri ale simţurilor. Dar pe un plan mai profund al existenţei, el va rămâne totdeauna conştient de lipsa sa de

comuniune cu Divinul. Înlăuntrul fiinţei sale, ştie că plăcerea simţurilor nu îi va aduce împlinirea dorită. Cât timp trebuie să mai rătăcim pînă când, sătui de atâta suferinţă, să ne regăsim fericirea în interiorul fiinţei noastre, unicul loc în care ea există cu adevărat?"

CAPITOLUL 2

ADEVĂRATUL ŢEL AL EXISTENŢEI

1

Cei care se limitează la a fi conştienţi doar de planul fizic sunt asemenea turiştilor într-o ţară străină. Patria noastră este Omniprezenţa. Pe Pământ nu suntem decât nişte călători, nişte musafiri de moment. Din păcate, multe persoane devin musafiri nedoriţi. Ei se forţează să obţină monopolul asupra unui petic de pământ şi cred că acolo au toate drepturile, că sunt proprietari. Întreaga lor gândire se rezumă la "casa mea", "femeia mea", "soţul meu", "copiii mei". Implicaţiile materialismului, insidioase şi misterioase îi păstrează în vise iluzorii. Ei uită ceea ce sunt. Treziţi-vă înainte ca visul vostru să se topească în infinit! Unde va mai fi atunci casa voastră, familia voastră, în momentul în care corpul vostru va dispare? Voi nu sunteţi acest corp. El nu este decât "farfuria" pe care aţi primit-o pentru a participa la festinul spiritului. De ce să nu învăţaţi această lecţie esenţială înainte să muriţi? Nu vă împiedicati de limitările conştiinţei umane şi nu uitaţi nici o clipă de infinitatea Spiritului vostru.

2

Krishna a spus:

"Părăseşte oceanul suferinţei şi al mizeriei! Viaţa în Dumnezeu este o sărbătoare continuă. Fără El, existenţa nu este plină decât de dureri şi decepţii. Telul vieţii umane nu constă în a te căsători, a supravieţui şi, după aceea, a muri. Acesta este destinul animalelor. De ce să trăieşti uitând că eşti om? Dumnezeu ţi-a dăruit inteligenţa pentru a o folosi să descoperi sensul existenţei tale. El te-a făcut inteligent pentru a-ţi dezvolta discernământul, singurul care te determină să-L cauţi. Foloseşte cu înţelepciune acest dar! Nu deveni sclavul inteligenţei, pentru că aceasta îţi va aduce cea mai mare suferinţă!"

3

Adevăratul ţel al vieţii este să-L cunoaştem pe Dumnezeu. Tentaţiile acestei lumi vă sunt prezentate pentru a vă ajuta să vă dezvoltaţi discernământul. Preferaţi plăcerile simţurilor sau beatitudinea divină? Plăcerile exercită o anumită atracţie, dar dacă nu le veţi rezista, vă veţi trezi într-un moment în care problemele şi greutăţile nu mai încetează. Obţinerea sănătăţii, a liniştii interioare şi a fericirii este imposibilă celor care se lasă dominaţi de plăcerile senzuale. Cunoaşterea lui Dumnezeu aduce o fericire infinită. Mai devreme sau mai târziu, fiecare fiinţă trebuie să înveţe de la viaţă această lecţie.

4

Priviţi luminile oraşului. Nu sunt minunate? Dar unele din aceste lumini pot ascunde crime sordide. Nu vă lăsaţi seduşi de aspectul exterior al vieţii. Adeseori, strălucirea sa este superficială. În spatele aparenţelor, urmăriţi să găsiţi Adevărul Etern.

5

Voi nu aţi venit pe lume doar pentru a câştiga bani, a avea familie şi a muri. Destinul vostru este glorios. Sunteţi copii al infinitului. Cele mai minunate împliniri pe care vi le puteţi imagina vă aşteaptă atunci când îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu. Comoara Sa infinită vă aparţine. Ce mai aşteptaţi? De ce să mai pierdeţi timpul în ocolişuri nenumărate? Mergeţi şi căutaţi-L direct pe El.

6

Meditaţi asupra cuvintelor lui Isus: "Lăsaţi morţii să-ngroape morţii!" (Matei, VIII, 22) Cuvintele sale arată că majoritatea oamenilor sunt fiinţe moarte. Ele nu au nici un fel de ambiţie, nici un fel de iniţiativă sau entuziasm spiritual, nici un fel de bucurie de a trăi. Atunci, la ce bun să mai trăiască?

Viaţa trebuie să fie o inspiraţie permanentă. A trăi mecanic înseamnă a fi mort interior, chiar dacă corpul continuă să respire. Viaţa multor oameni este ternă şi goală, pentru că ei lasă fericirea lor să depindă de lucruri efemere, în loc să descopere sursa infinită a tuturor fericirilor, Sinele Suprem, Atman.

7

Acest univers este un vis al lui Dumnezeu. Imensitatea sa sugerează absenţa limitelor conştiinţei. Imaginează-ţi o sferă luminoasă. Vizualizeaza expansiunea sa în Eternitate, cu viteza gândului. Poate expansiunea acestei sfere să se oprească la un moment dat? Nu, niciodată. Dacă materia prezintă limitări, conştiinţa nu

prezintă nici un fel de limitare. La fel cum gândirea modelează materia, aceasta din urmă umple întregul spaţiu creat de sfera de conştiinţă luminoasă. Substanţa primordială a Universului este Conştiinţa. Materia a luat naştere prin intermediul gândirii, ca o formă de energie condensată (însăşi gândirea este o formă de energie subtilă) la un nivel de existenţă mai puţin elaborat - şi ştiinţa modernă a confirmat acest lucru. Cu mii de ani în urmă, înţelepţii afirmau că energia cosmică este o proiecţie a Voinţei Divine.

8

Valoarea omului nu este determinată de personalitatea sa, ci de faptul că este picătură din Dumnezeu.

9

Anii pe care îi petrecem în existenţa terestră sunt secunde, în comparaţie cu eonii care preced naşterea noastră sau cu perioadele de timp incomesurabile care vor veni după ce vom părăsi această lume. De ce să te identifici cu această personalitate trecătoare? Casa, familia, ţara în care te-ai născut nu-ţi aparţin. Adevărata ta patrie este Infinitul. Adevărata durată a vieţii tale este Eternitatea. Oamenii trăiesc imitându-i pe ceilalţi, trăiesc după opiniile altora. Dacă doreşti să-ţi trăieşti cu adevărat viaţa, trebuie să asculţi vocea ta interioară şi nu părerile celorlalţi. Nu uita nici o clipă de Dumnezeu. Această lume va continua şi fără tine, pentru că tu nu eşti mai important decât alţii. De-a lungul anilor, milioane de fiinţe au sfârşit în "tomberoanele" istoriei. Trebuie să învăţăm să cultivăm recunoştinţa faţă de Dumnezeu. El este singurul rost al vieţii. A munci, a avea prieteni şi visuri de viitor, toate acestea, neintegrate într-un mod înţelept, spiritual, nu au nici un sens. Ele nu pot aduce o bucurie deplină, pentru simplul motiv că nici una din aceste bucurii nu este completă. Dumnezeu este cel care înglobează toate lucrurile. Acesta este motivul pentru care Isus a spus: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dragostea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă" (Matei, 6, 33). Căutaţi-L pe Cel care vă dăruie toate lucrurile şi veţi primi de la El ceea ce aveţi nevoie.

CAPITOLUL 3

NATURA ONIRICĂ A UNIVERSULUI

1

Un fermier stătea lungit sub un copac, absorbit în gândurile sale. Soţia sa a venit fugind, cu lacrimi în ochi, şi i-a spus că unicul lor fiu a fost muşcat de o cobră. Bărbatul a rămas tăcut. Stupefiată de această indiferenţă aparentă, soţia a început să plângă: "Tu nu ai pic de de inimă!". "Nu înţelegi nimic!", i-a răspuns el. "Noaptea trecută am visat că sunt rege şi că am şapte fii. Într-o zi, aceştia au plecat în pădure, unde au fost muşcaţi de cobre şi au murit. În prezent, mă întreb dacă trebuie să plâng după cei şapte fii morţi în vis sau după unicul nostru fiu, muşcat de cobră în acest vis pe care îl trăim acum." Cu siguranţă că acest om avea o mare putere de discernământ spiritual. Pentru el, atât lumea materială cât şi cea din subconştient sunt la fel de lipsite de realitate. În timp ce visăm, lumea fizică în care trăim devine ireală şi doar lumea subconştientului pare adevărată. Iar când "visăm" în această lume, uităm de lumea subconştientului.

2

Toate lucrurile există doar în Conştiinţă. Un bărbat visa că este soldat şi că a plecat într-o bătălie, în care este rănit mortal. În vis, el este conştient că va muri curând şi este foarte trist. Se gândeşte la fiinţele dragi pe care va trebui să le abandoneze. Se trezeşte brusc şi nu mai poate de bucurie când realizează că nu trebuie să moară şi că totul a fost un vis. Se bucură că este sănătos şi în viaţă. Dar ce se întâmplă cu un soldat care, în viaţa terestră, este rănit de moarte? El se trezeşte în lumea astrală şi descoperă că de fapt toată trăirea sa nu a fost decât un vis, că de fapt nu are corp fizic. Trebuie să înţelegem că toate experienţele sunt trăite într-o stare de vis!

3

Timpul şi spaţiul formează o urzeală imaginară, pe care este construit acest Univers. Să presupunem că eu adorm şi visez că sunt la bordul unui avion care parcurge cele 12000 de mile care despart Los Angeles de India. Trezindu-mă, descopăr că toată experienţa nu a avut loc decât în creierul meu şi că nu a durat decât câteva secunde. Aceasta este natura iluzorie a timpului şi spaţiului, pe care se bazează toate ideile umane despre realitate.

4

Această lume îţi pare reală datorită faptului că Dumnezeu te-a adus la viaţă în Visul Său Cosmic. Tu faci parte din Visul Său. Dacă tu visezi că te-ai lovit cu capul de un perete, în urma acestui fapt poate apare o durere imaginară de cap. Când te trezeşti, realizezi că nu a existat nici un perete de care să te loveşti şi că experienţa

pe care ai trăit-o nu a fost decât în vis şi că nu te afectează în momentul prezent. Acelaşi lucru se întâmplă cu visele pe care le consideri reale şi pe care le trăieşti în prezent. Trezeşte-te la unica Realitate, Dumnezeu, şi cu siguranţă vei descoperi că viaţa terestră nu este decât un spectacol, un joc de lumini şi umbre.

5

Într-un film acţiunea pare foarte reală, dar privind din cabina de proiecţie poţi să observi că întreaga istorie nu este animată decât de o singură rază de lumină. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu Marele Film al Creaţiei. Dumnezeu a spus :"Să se facă lumină!" (Geneza, 1:2). Întregul Univers a fost emanat de o singură rază de lumină divină. Este un film cosmic, asemănător cu cel din sala de cinematograf. Diferenţa constă în faptul că, în sala de cinematograf, spectacolul este bidimensional, solicitând doar văzul şi auzul, în timp ce "filmul" cosmic este multidimensional şi afectează toate cele cinci simţuri ale omului. În sala de cinematograf, imaginile proiectate pot să vă facă să râdeţi sau să plângeţi, dar filmul proiectat de Dumnezeu este mult mai complex şi deci mai captivant.

6

Un fizician comenta cu condescendenţă:

"Este foarte frumos să reprezint arborii, florile, râurile precum un vis al lui Dumnezeu. Ştiinţa a revelat că toate aceste lucruri sunt identice în esenţă, că sunt cu toate formate din protoni şi electroni".

Atunci, prompt, Yogananda l-a întrerupt:

"Dacă tu ai lăsa o grămadă de cărămizi să cadă la sol, crezi că vor forma o casă? Cu siguranţă că nu. Este necesară o inteligenţă pentru a face ceva coerent cu o grămadă de cărămizi. Protonii şi neutronii sunt "cărămizile" din care a fost construit Universul. Dar a fost necesară o Inteligenţă pentru ca acesta să capete forma pe care o are. Toate florile, toate râurile, toţi arborii sunt dotaţi cu inteligenţă."

7

De unde provine materialul de construcţie al Universului?

Înaintea creaţiei nu a fost decât Dumnezeu. Aceasta nu este o explicaţie suficientă pentru a spune că Dumnezeu este Atotputernic şi că El poate realiza aceste miracole. Chiar şi aceste miracole au nevoie de un fundament real, de o bază reală. Dumnezeu este Conştiinţă. Indiferent de calitatea materiei, aceasta a fost creată printr-un act de voinţă al Conştiinţei Sale. Dacă aceasta este adevărat, şi nu

poate fi altfel, atunci Conştiinţa este reală şi materia este iluzorie. Ştiinţa însăşi acceptă această afirmaţie, în măsura în care demonstrăm că materia este o iluzie. Lucrurile care ne înconjoară nu sunt de fapt pietre dure, arbori maiestuoşi sau râuri care curg învolburate, toate diferite una de cealaltă. Dincolo de aceste aparenţe, nu se găsesc decât atomi în mişcare, în vibraţie. Şi chiar şi aceşti atomi sunt o iluzie. În spatele energiei cosmice se găsesc gândurile lui Dumnezeu. Cu aceasta nu vreau să demonstrez că universul fizic nu este real, ci doar că realitatea sa diferă de aparenţa sa. Realitatea lumii materiale constă în faptul că întregul univers este fundamentat pe Conştiinţă. Dumnezeu a creat Universul în Visul Său.

8

"Cine l-a creat pe Dumnezeu?" - l-a întrebat un vizitator pe Yogananda.

Acesta, zâmbind, i-a răspuns: "Numeroase persoane mi-au pus această întrebare. Trăind în lumea creaţiei, ei îşi imaginează că nimic nu poate să existe fără o cauză. Dar Dumnezeu, Cauza Supremă, se situează dincolo de cauzalitate. Nu este posibil ca El însuşi să fi avut un creator. Cum este posibil ca existenţa Absolutului să depindă de un alt Absolut?"

9

Cu adevărat, este o greşeală să afirmi că Dumnezeu a creat acest Univers, la fel cum un tâmplar creează o masă. De fapt, Dumnezeu a devenit acest Univers; fără să-şi modifice în nici un fel natura Sa intrinsecă, El a transformat o parte a Conştiinţei Sale în această Iluzie Cosmică, Maya, Universul în care trăim. Nimic nu este ceea ce pare a fi. Toate lucrurile sunt o manifestare a gândurilor lui Dumnezeu.

10

Cum poate Dumnezeu, Unica Realitate, să manifeste acest univers dual, iluzoriu? El îl creează cu ajutorul principiului dualităţii. Conştiinţa Sa Unică manifestă aparenţa contrariilor: lumină şi întuneric, plăcere şi durere, pozitiv şi negativ; astfel, El obţine o infinitate de iluzii în opoziţie. O parte a Conştiinţei Sale se află în mişcare, adevăr care este revelat şi în Biblie: "Şi Duhul Său se purta pe deasupra apelor" (Geneza, 1, 2). Putem compara această mişcare cu cea a valurilor pe suprafaţa unui ocean. Nivelul oceanului rămâne întotdeauna identic, indiferent cât de înalte sunt valurile, deoarece fiecare mişcare către înalt este corelată cu o coborâre în abis, nivelul global al oceanului rămânând acelaşi. Analogic vorbind, Dumnezeu, Oceanul de Spirit nu este afectat de Creaţia Sa. Spiritul Său există pretutindeni, neclintit şi toate mişcările creaţiei Sale sunt asemeni valurilor

oceanului. Unitatea Infinitului face să vibreze o parte a Sa şi o determină să devină doi, apoi multiplu, pînă ce apar stelele, galaxiile, planetele, oamenii şi animalele. Vibraţia cosmică primordială este AUM. Este Amin, Logosul, Cuvântul din Evanghelia lui Ioan, este Muzica Sferelor la grecii antici, Anuhavar la zoroastrieni. Prin această Vibraţie Primordială, întregul Univers vine în manifestare. Această vibraţie produce dualitatea. Cunoaşterea Realităţii Unice ne permite să transcendem toate contradicţiile din natură. Acceptaţi cu aceeaşi stare de spirit tot ceea ce vi se întâmplă în viaţă: bucurie şi durere, plăcere şi neplăcere, succes şi eşec! Nu trăiţi decât pentru Dumnezeu, nu-L serviţi decât pe El, nu-L iubiţi decât pe El!

11

"Guruji, la ce este necesar răul în Creaţia lui Dumnezeu?" - a întrebat un discipol. "Divinul este cu siguranţă plin de bunătate şi iubire. Este cu putinţă, cum pretind anumiţi autori moderni, ca El să se delimiteze de existenţa Răului?"

"Dumnezeu ar trebui, cu siguranţă, să fie prost ca să nu observe răul. El, care observă fiecare fir de iarbă, cum să nu observe un lucru atât de evident?"

"Dar poate că nu-l percepe ca fiind Răul?" - a continuat discipolul.

"El este Cel care a creat Răul. El este conştient că oamenii trăiesc în iluzie şi că suferă, deoarece chiar El a creat această iluzie".

"Deci putem spune că El a dorit să creeze Răul?"

"Răul este însăşi Maya, Iluzia Cosmică. Este o forţă conştientă care, odată adusă în existenţă, urmăreşte să se perpetueze. Ea încearcă să aservească conştiinţa noastră planului fizic. Dumnezeu, Unica Realitate urmăreşte, în acelaşi timp, să ne atragă către El, prin intermediul dragostei Sale divine".

"Dar, din ceea ce spuneţi dumneavoastră, Necuratul are propriul său rol în cadrul Creaţiei".

Yogananda a surâs şi a spus:

"Răul din Creaţie este asemeni personajului negativ dintr-o piesă de teatru. El ne ajută să ne îndrăgostim de eroii pozitivi şi de acţiunile pline de virtute. În acelaşi fel, Răul şi consecinţele sale servesc pentru a trezi în noi dragostea pentru bine şi pentru Dumnezeu".

Discipolul a continuat:

"Dar dacă este asa, maestre, dacă binele şi răul nu sunt decât nişte personaje în această “dramă cosmică”, putem spune că, indiferent dacă suntem sfinţi sau răufăcători, toate acestea nu sunt decât nişte roluri şi acestea nu afectează adevărata noastră natură, care este o reflexie a lui Dumnezeu?"

Maestrul a început să râdă:

"Dacă urmărim să ducem acest raţionament pînă la capăt, putem spune că aveţi dreptate. Dar nu uitaţi niciodată că, dacă jucaţi rolul personajului negativ într-o piesă, veţi suporta şi consecinţele acţiunilor negative din piesă, pedeapsa. Dacă însă jucaţi rolul sfântului, vă veţi trezi din acest vis cosmic şi vă veţi bucura în eternitate de fuziunea cu Divinul".

12

Yogananda s-a adresat unui discipol nou venit:

"Ce crezi că opreşte Pământul să se lanseze în spaţiu, într-o călătorie care să-l îndepărtează de Soare?"

"Atracţia gravitaţională exercitată de Soare" – răspunse discipolul.

"Şi ce crezi tu că opreşte Pământul să se apropie de Soare?"

"Forţa centrifugă, care-l determină să rămână pe orbită".

Yogananda a abandonat acest subiect, surâzând. După o perioadă de timp, discipolul a realizat că Maestrul folosise Soarele ca pe un simbol al Divinităţii şi Pământul ca simbol al omului, în permanenta sa fugă de atracţia divină. Yogananda a dorit să ne incite, pentru a ne determina să ne deschidem sufletul şi să eliminăm orice rezistenţă faţă de Apelul de dragoste al Divinului".

CAPITOLUL 4

SUFLETUL ŞI DUMNEZEU

1

Dumnezeu este Oceanul de Spirit, iar oamenii sunt asemănători valurilor care apar pe suprafaţa sa. Văzute dintr-o barcă, aceste valuri par să fie foarte diferite - unele sunt înalte şi puternice, altele sunt mici şi insignifiante. Dintr-un avion, vedem numai oceanul, fără a sesiza valurile ce animă suprafaţa sa. La fel se întâmplă cu cel absorbit de jocul iluziei, Maya. El se ataşează de succes şi este trist când suferă un eşec. Îi este teamă de durere şi boală, iubeşte existenţa terestră şi este îngrozit de moarte. Valurile existenţei umane par reale şi infinit diversificate. În ochii unei fiinţe eliberate, totul este Brahman, totul este Dumnezeu. Cu cât furtuna este mai puternică, cu atât valurile sunt mai înalte. Cu cât vântul iluziei suflă mai puternic asupra minţii unei fiinţe, cu atât mai mult ea urmăreşte să se distingă de cei din jurul său. Este cu neputinţă să te ascunzi de Creator. Toţi facem parte din Dumnezeu, la fel cum valurile fac parte din ocean. Noi nu suntem separaţi

de El decât în aparenţă. Persoanele care vor să-şi afirme personalitatea şi să se ridice deasupra celorlalţi prin vanitate şi orgoliu, la un moment dat se vor lovi cu putere de valurile celorlalte ego-uri, provocate, tot asemeni lor, de o furtună în iluzie. Asemeni unei furtuni în care valurile se ridică şi coboară, victorioase într-o zi, liniştite în alta, într-un turbion nesfârşit de conflicte şi competiţii. Atâta timp cât este furtună, suprafaţa oceanului nu va cunoaşte liniştea. La fel, spiritul uman, perturbat de furtuna iluziei nu va găsi niciodată pacea şi nu va experimenta decât neliniştea şi angoasa. Pacea nu apare decât după furtună, indiferent dacă este vorba de elemente ale Naturii sau de conştiinţa unei persoane. "Valul" ego-ului va exista atâta timp cât fiinţa va fi pierdută în Maya (în iluzie). În măsura în care ego-ul discipolului se va diminua, acesta va accepta o nouă relaţie cu Spiritul Infinit. O fiinţă evoluată spiritual nu încearcă nici o clipă să fie mai presus decât celelalte şi urmăreşte în permanenţă să trăiască în armonie cu cei din jurul său, cu Natura, cu Dumnezeu.

2

O persoană a studiat într-o manieră superficială filozofia vedantică din India, care spune că "totul este Brahman". În urma acestei neînţelegeri, ea susţinea pretutindeni că este Dumnezeu.

Aceste vorbe au ajuns şi la urechile maestrului care, râzând, ne-a spus:

"Oamenii sunt atât de parşivi în ignoranţa lor! Învăţătura Vedelor n-a încurajat niciodată o persoană să facă astfel de declaraţii atâta timp cât este încă subjugată de o conştiinţă egotică. Oceanul are dreptul de a spune: “Eu sunt valurile” - dar este absurd ca un val să afirme că este întregul ocean. Realizeaza întâi unitatea cu Oceanul Divin! De-abia după aceea vei putea spune: “Eu sunt El”, deoarece cuvântul “eu” nu se referă la ego, ci desemnează identificarea cu Sinele Suprem. Dar chiar şi în acest caz, spune mai înainte: “Oceanul a format acest mic val care este corpul meu, dar eu ştiu că, de fapt, sunt Conştiinţa care animă întregul Ocean”".

3

Analogic vorbind, dacă am considera că Dumnezeu este curentul electric, atunci oamenii sunt becurile. Forma, culoarea şi luminozitatea becurilor poate varia la infinit, dar cauza care determină ceea ce face ca toate aceste becuri să dea lumină este identică în toate cazurile. Oamenii sunt înşelaţi de aparenţe. Ei exclamă: "Ce fiinţă frumoasă! Ce păr frumos! Ce surâs strălucitor!" - dar în momentul în care curentul se întrerupe, ce devine culoarea? Cine mai admiră culoarea şi forma unui

bec stins? Nu uita nici o clipă adevărata Sursă a energiei vieţii în tot ceea ce poţi observa în jurul tău.

4

Tot analogic vorbind, am putea spune că fiinţele umane sunt asemănătoare unor mici flăcări produse de o lampă cu gaz, iar pe Dumnezeu am putea să-l comparăm cu combustibilul. Forţa flăcării este proporţională cu comunicarea dintre flacără şi combustibil. La fel, cu cât noi ne deschidem mai mult faţă de prezenţa divină, cu atât El îşi poate manifesta lumina Sa şi forţa Sa în vieţile noastre. Invers, cu cât ne închidem mai mult faţă de Dumnezeu, datorită orgoliului şi indiferenţei faţă de nevoile celor din jurul nostru, cu atât Flacăra Divină, forţa şi inspiraţia Sa se vor reduce în proporţia obstrucţiei pe care noi o realizăm, iar în momentul în care închiderea devine totală, flacăra dispare, chiar dacă mai există combustibil. Nenumărate fiinţe sunt atât de secate de vitalitate încât putem spune că nici nu există. Nu le putem considera în viaţă, în sensul obişnuit al cuvântului. Despre ei vorbeşte Isus când spune: "Lăsaţi morţii să-i îngroape pe cei morţi".(Matei, 8.22)

5

Imaginaţi-vă mai multe recipiente pline cu apă şi lumina Lunii cum se reflecta pe suprafaţa apei din ele. Reflexia sa va fi diferită pentru fiecare recipient, deşi ele reflectă aceiaşi Lună. Extrapolând, Dumnezeu este reflectat distinct de fiecare fiinţă umană, dar nu este afectat de aceasta. Chiar dacă veţi distruge toate recipientele cu apă, Luna va rămâne neafectată, neschimbată. Înţelept este cel care, primind lumina vieţii în "vasul" conştiinţei sale, ridică capul către Cer pentru a descoperi originea reală a luminii, Dumnezeu. Cel care, din contră, se încăpăţânează să reflecte doar "Luna", se păcăleşte grav şi va înţelege aceasta atunci când recipientul său va fi distrus de trecerea vremii.

6

Învăţăturile hinduse sunt panteiste. Creştinii s-au servit de aceasta pentru ca să incrimineze hinduismul. Este o greşeală din partea lor, pentru că panteismul implică adorarea lui Dumezeu sub toate formele Sale, înţelegând că Dumnezeu se exprimă şi există în toate formele pe care Le-a creat. Nu este minunat să recunoşti manifestarea lui Dumnezeu în toate lucrurile, frumuseţea Sa într-un apus de soare, lacrimile Sale în ploaie, tandreţea Sa în dragostea unei mame pentru copilul său?

Dacă Dumnezeu este omniprezent, nu este evident că El există în toate lucrurile? Deci trebuie să-L căutăm în spatele tuturor voalurilor Sale. Pentru cel care îl

iubeşte pe Dumnezeu, toate elementele creaţiei nu sunt decât o reamintire permanentă a prezenţei Sale. "Reamintiţi-vă, în primul rând" - spune Isus - "că împărăţia lui Dumnezeu este în voi". (Luca, 17, 21)

7

"Ce este ego-ul?" - a întrebat un discipol.

Paramahansa Yogananda i-a răspuns: "Ego-ul este materializarea gândului că fiinţa ta se reduce la corpul fizic".

8

Oamenii sunt asemeni valurilor oceanului: ei dansează în furtuna iluziei. Oceanul nu încetează să-i aspire către El. Mai devreme sau mai târziu, ei vor fi resorbiţi şi, în final, se vor topi din nou în vastul Ocean al Iubirii Divine, care i-a emanat.

9

Realizarea Sinelui constă în descoperirea adevăratului nostru "eu", care este părticică din Oceanul Spiritual. Aceasta se poate realiza eliminând iluzia care ne determină să ne identificăm cu acest mic ego efemer, cu corpul nostru fizic, cu personalitatea noastră.

CAPITOLUL 5

UN DUMNEZEU, O RELIGIE

1

Un fermier avea şase fii, toţi orbi. Într-o zi, el i-a rugat să spele un elefant. După ce fraţii au terminat treaba, fiecare a încercat să descrie animalul.

"Este foarte simplu" - a spus primul. "Acest animal este format din două oase foarte mari, acoperite de piele" - a spus primul frate; el îi spălase spatele.

"Cum poţi să spui astfel de prostii?" - a replicat cel de-al doilea. "Elefantul este asemănător unui tub lung"; el îi spălase trompa.

Cel de-al treilea, care a spălat urechile a spus că elefantul este format dintr-o perechi de evantaie.

Al patrulea a declarat că elefantul este format din patru coloane; el îi spălase picioarele.

Cel de-al cincilea, care spălase părţile laterale a declarat că elefantul este asemenea unui zid care respiră.

Cel de-al şaselea le-a spus: "Nici unul n-o să mă faceţi să cred prostiile pe care voi le-aţi spus. Eu ştiu: elefantul este asemenea unei frânghii care a coborât din cer"; el îi spălase coada. Fiecare încerca să-i convingă pe ceilalţi că el are dreptate, astfel că s-au luat la ceartă. Tatăl, deranjat de zgomot, după ce a aflat care este motivul discuţiei, a zâmbit şi le-a spus:

"Copiii mei, nici unul dintre voi nu aveţi cu adevărat dreptate".

"Să n-am dreptate?" - a spus unul dintre ei. "Fraţii mei sunt nişte mincinoşi şi tu acuma încerci să spui că şi eu mint?"

"Copiii mei" - le-a spus tatăl, pe un ton conciliant - "fiecare dintre voi a spălat doar o parte din elefant, dar eu sunt singurul care-l pot vedea întreg. El este, de fapt, exact cum fiecare dintre voi l-aţi descris, dar este şi ceva mai mult, ceva ce voi nici nu vă puteţi imagina". Apoi, el le-a descris cum arată cu adevărat un elefant. "După cum puteţi vedea, aveţi cu toţii dreptate, dar cu toate acestea, cu toţii vă înşelaţi."

"La fel se întâmplă şi cu diversele concepţii ale diferitelor religii" - a conchis Sri Yogananda. "Dumnezeu este unul, dar căile care ne duc la El sunt numeroase şi aceasta poate să dea naştere la nenumărate confuzii şi conflicte".

2

În Occident, oamenii îi consideră pe hinduşi ca pe nişte păcătoşi, dar să ştiţi că şi indienii gândesc la fel despre creştini. Ignoranţa - după părerea mea - este egal repartizată pe toată planeta. Din acest motiv, înţeleptul vede pe Dumnezeu pretutindeni, chiar şi în cei care nu-L percep deloc.

3

Fundamentul real al unei religii nu este credinţa, ci experienţa intuitivă. Intuiţia este aptitudinea sufletului de a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Pentru a cunoaşte obiectul religiei, trebuie, în primul rând să-L cunoşti pe Dumnezeu.

4

Încrederea este diferită de credinţă. Încrederea se fondează pe experienţă. Credinţa este o încredere temporară. Credinţa este necesară la început; fără ea, oamenii nu s-ar preocupa de a-L căuta pe Dumnezeu. Dar ea nu este suficientă. În

timp ce oamenii devin mulţumiţi de credinţele lor, religia devine dogmatică şi ea nu mai permite nici un fel de perfectare, de îmbunătăţire. De aceea, eu vă incit în permanenţă la practica spirituală şi nu la credinţa în dogmele voastre. Nici măcar o meditaţie regulată nu ar trebui să vă ofere o stare de totală mulţumire. Nimic nu trebuie să vă mulţumească, pînă când nu ajungeţi să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu.

5

Adevăraţii gardieni ai religiei sunt sfinţii şi maeştrii: cei care, cu adevărat, au ajuns să comunice cu Dumnezeu. Nu este suficient să studiaţi scripturile, nici să deveniţi un "D.D" (doctor în divinitate). Aceste cuvinte îmi evocă întotdeauna ideea de "doctor în iluzie". Poate pare uluitor să constatăm că nenumăraţi sfinţi au fost aliteraţi, dar înţelegerea celui care experimentează Adevărul este mult mai profundă decât a tuturor teologilor, a căror cunoaştere rezultă din studiu livresc, sau din sterile discursuri intelectuale. "Lăsaţi copiii să vină la Mine, căci a lor va fi împărăţia Cerurilor" - a spus Isus. (Matei, 19:14)

6

Un catâr poate transporta pe spatele său o mare cantitate de biblii şi scrieri sacre. Credeţi că aceasta îl va face mai spiritual? Din contră, această încărcătură îl va priva şi de limitata sa libertatea de mişcare.

7

Cum poate o singură Biblie să fie la originea atâtor biserici, atâtor concepţii diferite despre realitate? Fiecare dogmă creştină prezintă o interpretare distinctă a învăţăturilor lui Isus. De ce? Răspunsul se găseşte în limitările fiecărui individ. Ei sunt incapabili să-şi imagineze ceva dincolo de limita experienţei lor personale. În loc să încerce să descopere acea parte din fiinţa lor care este reflexia lui Dumnezeu, ei se forţează să fabrice un Dumnezeu după imaginaţia lor frenetică. O fiinţă care se plimbă pe străzile întortocheate ale unui oraş nu vede de o parte şi de alta decât ziduri care nu-i permit să vadă orizontul. Dintr-un avion, putem observa ce se ascunde în spatele zidurilor, şi chiar dincolo de împrejurimile oraşului. Putem vedea mult mai multe decât cei a căror privire este limitată de ziduri.

8

Mult mai important este un adevăr enunţat de un sfânt decât o dogmă aprobată de mii de oameni. Numărul adepţilor unei religii nu garantează valoarea sa. Nu adoptaţi niciodată o idee pentru că ea a obţinut o aprobare generală. Dacă doriţi să

obţineţi adevărata cunoaştere care, după spusele lui Isus, vă oferă libertatea, apropierea voastră faţă de Adevăr trebuie să fie calitativă şi nu cantitativă.

9

Sectarismul este anatema religiei. Doar oamenii superficiali se exprimă astfel: "religia mea este singura cale adevărată; toate celelalte căi sunt false".

Am auzit o anecdotă care spunea că Billy Sunday, faimosul preot al noii religii a murit şi Sf. Petru nu a dorit să-i deschidă porţile raiului.

"Cum" - l-a întrebat indignat preotul -"nu vreţi să mă lăsaţi să intru?"

"Dar ce ai făcut ca să meriţi să ajungi atât de aproape de Dumnezeu?" - l-a întrebat Sf. Petru.

"Cum, dar în timpul vieţii mele am trimis mii de păcătoşi către paradis, i-am convertit."

"Poate că dumneavoastră i-aţi trimis" - i-a răspuns Sf. Petru - "dar nici unul dintre ei nu a ajuns încă aici."

10

Ştiinţa şi religia ar trebui să conlucreze. De la religie, ştiinţa ar putea învăţa o abordare a realităţii mult mai bazată pe intuiţie, mai mult empirică decât experimentală. Ştiinţa, pe de altă parte poate ajuta religia să fie mai puţin dogmatică, să fie mai realistă. Adepţii religiilor trebuie să înveţe, înainte de toate, să-şi dovedească credinţele asemenea savanţilor. Şefii religiei trebuie să încurajeze oamenii să experimenteze practic învăţăturile religiei, în mod personal, nu să se bazeze pe afirmaţiile altora.

11

"Cum poate un creştin să accepte alte religii?" - l-a întrebat pe Yogananda un credincios creştin. "Isus a transmis doar o învăţătură. El chiar a insistat asupra caracterului unic al ei. A subliniat că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu" - a continuat credinciosul.

"Adevărul este unic" - a răspuns Yogananda. "Doar căile care conduc fiinţa la minciună sunt numeroase; fiinţa, într-o existenţă, nu poate porni decât pe o singură cale pentru a-L regăsi pe Dumnezeu. Greşeala constă în a atribui un nume particular acestei căi şi de a-l impune tuturor. Căutaţi Adevărul la oamenii înţelepţi, la oamenii sfinţi, mai puţin la preoţi. Toate religiile au sfinţii lor, dar toate religiile au şi şarlatanii lor. Isus nu a combătut niciodată înţelepciunea altor religii, ci ignoranţa spirituală, pe care a recunoscut-o chiar şi la proprii săi auditori".

12

"Sunteţi un Eliberat?" - m-a întrebat într-o zi un preot creştin.

"Eliberat de ce?" - l-am întrebat eu. Nu mă simţeam dispus să-i continui interpretarea sa asupra Adevărului, care era eronată, aşa că, la un moment dat, el a început furios să spună: "Atunci veţi ajunge în Infern!"

"De acord" - i-am răspuns eu - "dar ce este Infernul, dacă nu este un conglomerat de emoţii negative, cum ar fi şi supărarea şi furia?" Surâzând, am continuat: "Poate, poate că în final voi ajunge în Infern. Cine ştie? Dar cu siguranţă, dumneata, amice, eşti deja acolo".

13

Credinţele voastre nu vă vor salva.

14

"Biblia condamnă idolatria" - a remarcat într-o zi un vizitator creştin - "şi am văzut în fiecare templu hindus cel puţin un idol. Cum se face că atât creştinii cât şi evreii consideră această practică ca fiind păgână?"

Yogananda a răspuns: "Să presupunem că dumneavoastră vedeţi o fetiţă care se joacă cu o păpuşă pe care o consideră copilul ei. Vă veţi duce la ea să-i atrageţi atenţia că păpuşa nu este decât un obiect neanimat? Joaca cu păpuşa poate avea chiar un rol educativ şi poate ajuta fetiţa să se pregătească pentru rolul ei de viitoare mamă.

În acelaşi mod, anumite imagini pot să-l trezească şi să-l focalizeze pe aspirant. Şi, de altfel, creştinii nu au nenumărate imagini cu sfinţi în altarele lor, nu au crucifixuri?

Să ne gândim şi la nenumăratele imagini pe care Dumnezeu le-a dăruit în întreaga natură. Dacă învăţăm să iubim frumuseţea arborilor, a florilor, a apusurilor de soare, nu facem decât să ne reamintim, în permanenţă, de frumuseţea Sa infinită. Idolatria condamnată în Biblie este practica focalizată asupra egou-ului şi care constă în a plasa Creaţia deasupra Creatorului. Ea constă în cultul banilor şi a bogăţiilor, considerate deasupra comorilor divine care există în Sinele Suprem. Constă în cultul iubirii umane, situate deasupra iubirii divine. Constă în a căuta intoxicarea cu alcool sau senzualitatea, în loc de a căuta bucuria infinită a extazului Divin.

15

"Biblia" - declara un alt participant la conferinţele lui Paramahansa Yogananda - "învaţă că Isus este Fiul Unic al lui Dumnezeu. Cum se face că dumneavoastră menţionaţi alţi maeştri ca fiind egalii Săi?"

Yogananda a răspuns: "În momentul în care evreii l-au acuzat pe Isus de blasfemie, datorită faptului că El a spus: “Eu şi cu Tatăl Meu suntem Una” – Isus a răspuns: “Scrierile voastre nu declară ele că voi sunteţi nişte zei?”

Adepţii tuturor religiilor încearcă să prezinte credinţele lor ca fiind unice. Această afirmaţie are ca origine o greşită înţelegere şi ignoranţa. De fapt, oamenii cam întotdeauna consideră că ceea ce au ei este mai bun decât ceea ce au alţii. Ca toţi marii maeştrii, Isus a vorbit despre două nivele: nivelul uman şi nivelul divin. Ca fiinţă umană a plâns pe cruce, spunând: “Tată, de ce m-ai părăsit?”. Ca Sine Divin, El putea spune că este Fiul Unic al lui Dumnezeu, identificându-se cu Conştiinţa Cristică, reflexie a Divinului transcendent. Conştiinţa Cristică nu este un bătrân cu barbă, purtând o robă albă. În timp ce Isus a folosit numele "Eu" vorbind de această stare de conştiinţă se referea la Sinele Său infinit, care este asemenea cu cel al tuturor celorlalte creaturi, şi nu la propria sa personalitate. Conştiinţa Cristică conţine totalitatea universului manifestat. Orice persoană care îşi eliberează conştiinţa de legăturile ego-ului, pentru a fuziona cu Infinitul poate afirma, asemenea lui Isus, că el este Fiul lui Dumnezeu. El poate spune, la fel ca Isus, că a devenit una cu Tatăl, pentru că Tatăl şi Fiul nu sunt decât două aspecte ale aceleiaşi realităţi. În această stare de conştiinţă, sensul cuvântului "Eu" nu mai este limitat la ego, la corpul fizic, la personalitate. Este starea în care valul a fost reabsorbit în vastul Ocean din care s-a născut. El a devenit Ocean."

16

"Dumneavoastră spuneţi că ţelul vieţii este de a-L cunoaşte pe Dumnezeu" - a spus un student la religii comparate. "Această credinţă nu poate fi universală, pentru că, de exemplu, budiştii nu cred în Dumnezeu".

Yogananda a răspuns: "Aceasta este o înţelegere greşită. Buddha nu a fost un ateu. Toate învăţăturile sale, asemenea învăţăturilor tuturor marilor maeştri, au avut ca scop să îndepărteze falsele concepţii din acea epocă; din punct de vedere spiritual, oamenii ajunseseră să-L lase pe Dumnezeu să facă totul, în locul lor, bineînţeles. Acesta este motivul pentru care Buddha a subliniat importanţa efortului uman pe calea spirituală. Cum spune proverbul, noi recunoaştem copacii după fructe. Cel care practică intensiv învăţăturile lui Buddha, în loc să se mulţumească doar să vorbească despre ele, cu siguranţă că va ajunge la ţel. Odată acest ţel atins, el va descoperi că a ajuns în acelaşi loc unde l-ar fi condus toate marile religii: la realizarea Sinelui Suprem şi la eliberarea de toate înlănţuirile

iluziei; iar a putea aduce la un numitor comun toate religiile lumii" - a continuat Yogananda - "este o imposibilitate, pentru că ele se situează pe diferite poziţii de discernământ spiritual".

17

Adevărurile care sunt afirmate de religie sunt eterne. Ele n-au fost inventate, dar din momentul în care ele au fost revelate de marii maeştri spirituali eliberaţi, forma lor s-a diluat, s-a opacizat, datorită interpretărilor date de fiinţe umane netrezite spiritual. Acesta este motivul pentru care Divinitatea trimite pe Pământ, din când în când, pe unul din Fiii Lui Iluminaţi, pentru a face să reînvie spiritul religios şi pentru a reda învăţăturilor tradiţionale puritatea originală. Prioritătile urmărite variază întotdeauna, în funcţie de necesităţile diverselor epoci, dar adevărurile fundamentale rămân eterne.

18

Un student l-a întrebat pe Yogananda: "Care este ţelul misiunii dumneavoastre pe Pământ?"

Yogananda a răspuns: "A ajuta oamenii să devină conştienţi de necesitatea revelării Sinelui fiinţei lor, de a reface bunele relaţii dintre toţi oamenii, dintre toate religiile, pentru a realiza o asociaţie a fiinţelor aflate în căutarea Adevărului; de unde şi numele acestei organizaţii "Self-Realization Fellowship" (Asociaţia Realizării Sinelui), creată pentru a readuce învăţătura autentică şi ştiinţa Yoga în Occident, exact cum a fost transmisă de Krishna".

19

Un vizitator l-a întrebat pe Yogananda: "Poate fi considerată învăţătura dumneavoastră ca o nouă religie?"

Yogananda a răspuns: "învăţătura mea este doar o nouă exprimare a unor adevăruri eterne".

20

Marile religii ale lumii au fost întotdeauna aduse de avatari, încarnaţii sau descendenţi ai lui Dumnezeu. Krishna a fost o astfel de încarnare, la fel Isus, Buddha. Un avatar este o fiinţă eliberată, care revine pe Pământ pentru a îndeplini o misiune divină specială.

Un discipol a întrebat într-o zi: "Maestre, sunteţi un avatar?"

Cu o calmă simplitate, Yogananda a răspuns: "O misiune de o astfel de importanţă nu poate fi condusă decât de o astfel de persoană".

CAPITOLUL 6

LEGEA VIEŢII

1

Există o lege fundamentală a vieţii. Pentru a o cunoaşte, trebuie să înţelegem originea şi ţelul vieţii. Trebuie să observăm, dincolo de obiectivele imediate ale fiinţei umane, ceea ce cu adevărat trebuie să realizeze în viaţa sa, printr-o profundă analiză interioară. Cu alte cuvinte, trebuie să descoperim potenţialităţile sale de dezvoltare.

Viaţa pare extrem de complicată pentru oamenii din această lume. Umanitatea este angrenată într-un turbilion de dorinţe nenumărate, pe care ea încearcă să şi le satisfacă într-o multitudine de moduri.

Anumite impulsuri fundamentale le vom găsi în întregul Univers, atât la oameni, cât şi la alte creaturi. Charles Darwin a identificat prima din aceste tendinţe. "Viaţa" - a declarat el - "este o luptă neîncetată pentru supravieţuire".

Această afirmaţie este totuşi incompletă. Lupta pentru viaţă este bineînţeles unul dintre instinctele fundamentale, dar despre ce supravieţuire vorbeşte el? Despre o supravieţuire într-o stare larvară? Bineînţeles că nu. A deveni deplin conştient este o necesitate universală. Creaturile vii nu doresc doar să trăiască. Ele doresc să devină conştiente de existenţa lor.

Am putea adăuga un al treilea instinct, fără de care existenţa conştientă n-ar putea fi completă. De fapt, dacă o creatură ar experimenta suferinţa o perioadă lungă de timp, nu ar prefera ea moartea, decât o astfel de existenţă? Fiinţele vii nu doresc numai să trăiască, ci să se bucure în mod conştient de existenţa lor.

Instinctul fundamental al vieţii poate să se rezume astfel la următoarele: dorinţa de a continua să trăim conştient, într-o permanentă stare de de fericire; "de a continua să trăim" se poate substitui cu cuvântul imortalitate sau nemurire.

Toate fiinţele luptă să-şi reveleze natura lor divină.

Dumnezeu este, de fapt, o fiinţă eternă, perfect conştientă, a cărei beatitudine este infinită. Starea de "Sat-Chit-Ananda" este definiţia lui Dumnezeu cea mai aproape de realitatea obiectivă, şi ea a fost dată cu mulţi ani în urmă de către Shankaracharya.

Paramahansa Yogananda menţionează că Divinul poate fi definit în nenumărate moduri: lumină infinită, putere, înţelepciune, adevăr, dar că cea mai elocventă definiţie va rămâne întotdeauna termenul de "Sat-Chit-Ananda", pentru că el utilizează concepte care exprimă cel mai corect impulsurile cele mai profunde ale vieţii.

Legea vieţii este un impuls original, şi ea conţine toate celelalte dorinţe, inclusiv pe acelea care ne determină să căutăm să atingem starea de "Sat-Chit-Ananda". Toate fiinţele sunt atrase, inconştient chiar, de "Sat-Chit-Ananda". Dorinţa profundă de a atinge beatitudinea eternă se manifestă la toate creaturile, printr-un efort constant de a evita suferinţa, iar ulterior, într-un al doilea moment, printr-o luptă neîncetată pentru a căuta fericirea, bucuria.

Complicaţiile apar în momentul în care uităm să ne mai bucurăm de aspectele elevate ale fiinţei noastre şi substituim acestei fericiri spirituale, plăcerile fugitive ale simţurilor. Pentru că, la o ultimă analiză, Beatitudinea sau Dumnezeu este cel care a emanat toate lucrurile, şi în final, mai devreme sau mai târziu, totul se va întoarce la această stare de fericire.

2

Un vizitator i-a pus următoarea întrebare lui Yogananda: "Nu este puţin cam limitator să-L definim pe Dumnezeu ca o bucurie, o beatitudine şi să asimilăm căutarea umană a lui Dumnezeu cu dorinţa de a cunoaşte fericirea? A-ţi îndeplini datoria este, adeseori, mult mai important decât a căuta să-ţi realizezi propriile aspiraţii. Dumnezeu este un concept atât de important, încât eu nu pot să mi-L imaginez doar ca o simplă exaltare de fericire. Am citit undeva despre minunata solemnitate a vieţii trăite în prezenţa lui Dumnezeu. Trebuie să recunosc că găsesc acest concept mult mai satisfăcător".

Paramahansa Yogananda a răspuns: "Ti-ar place să trăieşti în această minunată solemnitate, pentru eternitate?" "Da, dar eu încă nu pot să-mi imaginez eternitatea" - a admis vizitatorul. "Şi trebuie să recunosc că aş aştepta încă ceva mai mult".

"Vezi" - i-a răspuns Yogananda - "trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu cu devoţiune, cu dăruire, cu aspiraţie. Dar, oare am dori şi am căuta ceva ce este abstract pentru mintea noastră, ceva ce chiar ne înfricoşează? Oamenii îl ţin pe Dumnezeu la distanţă atunci când ajung să-L privească cu frică. Ei merg la biserică având sentimentul unei datorii solemne şi-şi pun feţe serioase ca şi cum ar merge la o înmormântare. Adevărul este că, de fapt, găsindu-L pe Dumnezeu, participăm la înmormântarea tuturor suferinţelor noastre.

În faţa Tatălui celest, trebuie să ne comportăm ca nişte mici copii; aceasta este atitudinea pe care El o iubeşte. Teribilele responsabilităţi ale Universului îi sunt suficiente; totul îi aparţine; El ştie tot; El este atotcunoscător şi atotputernic.

Dragostea noastră este singurul lucru care îi lipseşte. Ceea ce aşteaptă de la noi este dragostea noastră, încrederea noastră în El, bucuria noastră în bucuria Sa infinită.

El nu cere de la noi definiţii teologice laborioase, El nu doreşte rugăciuni formulate perfect ca să nu-I rănească augustele-I urechi. Ceea ce doreşte de la noi este să-L iubim în totală simplitate, la fel ca nişte copii".

3

Un bărbat înlănţuit în nenumărate responsabilităţi sociale l-a întrebat: "Care este locul datoriei în căutarea fericirii interioare?" Sri Yogananda i-a răspuns: "O viaţă fără responsabilităţi ar fi consacrată ego-ului şi nu lui Dumnezeu. Cu cât o persoană se consacră mai mult fiinţei sale, cu atât mai puţin ea poate să ajungă să perceapă fericirea autentică. Nu este uşor să-ţi faci datoria, mai ales că rezultatele nu sunt întotdeauna cele aşteptate, cele dorite. Accesul la fericirea divină este o muncă de lungă durată. Omul trebuie să-şi îndeplinească obligaţiile terestre dacă, cu adevărat, doreşte să atingă libertatea eternă".

4

"Ce este răul?", a întrebat într-o zi un discipol.

"Răul", i-a răspuns Yogananda," este absenţa armoniei, a binelui. Aceasta ne face să ne simţim rău. Putem noi spune că un tigru face un rău când îşi omoară victima? A omorî este însăşi natura tigrului, este ceea ce însăşi Dumnezeu i-a dăruit. Legile naturii sunt impersonale.

Răul apare atunci când o fiinţă nu mai are posibilitatea de a accede la starea de armonie. Tot ceea ce ne separă de această stare reprezintă răul pentru noi, pentru că ne îndepărtează de la înţelegerea naturii noastre autentice, de înţelegerea ţelului pe care trebuie să-l urmărim în viaţă. Din acest motiv, scrierile religioase iau atitudine împotriva luxului şi a orgoliului. Aceste comandamente sunt dăruite pentru binele omului şi nu pentru cel al lui Dumnezeu. Ele îl avertizează pe cel imprudent că, deşi anumite atitudini şi acţiuni pot să pară la prima vedere satisfăcătoare, ele sfârşesc prin a conduce fiinţa nu spre fericire, ci spre suferinţă şi durere.

5

Legea vieţii are ca finalitate armonizarea fiinţei atât cu natura sa interioară, subiectivă, cât şi, bineînţeles, cu cea exterioară ei, obiectivă. Dacă vă veţi atinge cu degetele de o plită încinsă vă veţi arde. Durerea fizică este advertismentul Naturii, pe care-l primim pentru a înţelege ce trebuie să evităm pentru a ne păstra integritatea corporală. Dacă îi trataţi pe cei din jurul dumneavoastră cu răutate, cu siguranţă că Viaţa vă va trata într-un mod asemănător, iar în final inima voastră va împietri şi viaţa voastră va deveni tristă şi searbădă. Prin astfel de exemple, Natura vă avertizează că, printr-o atitudine dizarmonioasă, ajungeţi să vă răniţi propriul Sine. Dacă recunoaşteţi existenţa acestei legi şi aliniaţi ei toate acţiunile voastre, vă veţi bucura de o fericire durabilă, de o sănătate de fier şi de o perfectă armonie, atât în universul nostru lăuntric, cât şi în relaţiile noastre cu întreaga creaţie.

6

"Dacă noi suntem cu adevărat copiii lui Dumnezeu şi el ne iubeşte, de ce există atunci atâta suferinţă?"

Suferinţa a fost creată pentru ca fiinţa umană să înţeleagă că această lume nu este adevărata ei casă. Dacă lumea pe care o percepem cu ajutorul simţurilor ar fi perfectă, câţi dintre noi am urmări să-l descoperim pe Cel Transcendent? Chiar şi aşa, în lumea aceasta plină de suferinţă şi bucurii iluzori, nu vedeţi cât de puţini sunt cei care îl caută în mod autentic pe Dumnezeu? Cum spune Krishna: "din o mie de oameni, poate unul".

Legea Vieţii este aceasta: cu cât trăim în mai puţină armonie cu adevărul nostru interior, cu atât mai mult suferim. Dacă respectăm însă această lege divină, nici una din vicisitudinile vieţii nu ne va mai influenţa negativ fiinţa şi nu ne va mai putea răpi sublima stare de beatitudine a Sinelui nostru Suprem.

7

Am întâlnit un sfânt în India care avea o soţie materialistă. Pentru un aspirant spiritual, o astfel de companie poate să ridice adevărate probleme. Acest sfânt mi-a spus: "Am reuşit să o păcălesc toată viaţa. Ea nu bănuieşte cine sunt." El, de fapt, dorea să spună că ea nu putea să-l distragă din starea de pace interioară pe care o simţea în starea de comuniune cu Divinul. Cele mai mari dificultăţi exterioare nu o să te poată afecta în nici un fel atunci când ajungi să fuzionezi cu Sinele lăuntric.

8

Un discipol ce era deranjat de muşte şi ţânţari în timp ce muncea în grădina ashramului. S-a dus să-l întrebe pe Yogananda:"Maestre de ce pacea unor astfel de

locuri sfinte este perturbată de aceste vietăţi?" Maestrul i-a zâmbit şi i-a răspuns: "Este un alt mod prin care Dumnezeu ne ajută să ne menţinem pe calea care ne duce către El."

9

Un membru al organizaţiei noastre l-a întrebat pe Paramhansa Yogananda: "Unii susţin că este nepotrivit să fi fericit când există atâta suferinţă în lume. A fi preocupat de obţinerea fericirii personale nu implică o lipsă de compasiune faţă de nefericirile celor din jurul tău? Iisus este descris ca un sfânt ce a suferit şi nu ca un înţelept al bucuriei." "Iisus pe care eu l-am cunoscut", i-a răspuns maestrul, "este plin de fericire. Nu are nici o umbră de tristeţe. E adevărat că el deplânge suferinţele omenirii, dar această stare de compasiune nu are nimic de-a face cu nefericirea.

Cei care au cunoscut beatitudinea divină pot să manifeste compasiune pentru cei din preajma lor, iar acest fapt nu diminuează în nici un fel intensitatea trăirii lor interioare.

Fericirea este de fapt panaceul pe care toţi îl căutăm, fie că suntem conştienţi sau nu. Cu cât o fiinţă este mai fericită, cu atât mai mult doreşte să împartă această stare sublimă cu cei din jurul ei.

Fericirea divină provine din conştientizarea Sinelui, iar suferinţa provine din ignoranţă, din nesesizarea adevăratei noastre naturi divine. Doar un om care a atins nivelul de conştiinţă al comuniunii cu Dumnezeu, de identificare cu Sinele Suprem, poate să manifeste cu adevărat o autentică stare de compasiune.

CAPITOLUL 7

PĂCATUL ESTE IGNORANŢA

1

"Ce este păcatul?' l-a întrebat într-o zi un discipol pe Yogananda.

"Păcatul este greşeală; se naşte din ignoranţă", a răspuns Maestrul.

"Ce este ignoranţa, ce este greşeala?"

"Ignoranţa este o lipsă a trezirii fiinţei faţă de realităţiile spiritului şi înlocuirea acestor realităţi cu un vis iluzoriu. Greşeala se bazează întotdeauna pe o proastă înţelegere."

"Păcatul nu este de fapt o nesupunere faţă de comandamentele divine?"

"Bineînţeles", a răspuns Yogananda, "dar pune-ţi următoarea întrebare. De ce Dumnezeu a dat aceste comandamente umanităţii? El nu a făcut acest lucru în mod arbitrar şi cu siguranţă nu a făcut acest lucru pentru ca să ne împiedice să fim fericiţi. Ci mai degrabă pentru ca să ne avertizeze că anumite genuri de comportament riscă să determine ca iluzia să stăpânească mintea noastră şi să ne îndepărtăm astfel de adevărata fericire. Dacă considerăm păcatul ca o nerespecatare a comandamentelor date de Dumnezeu, ne putem imagina ca răspuns supărarea lui Dumnezeu şi judecata severă pe care o vom suporta. Dar trebuie să nu uităm că Dumnezeu ne aparţine, că suntem copiii săi, de ce să ne judece, de ce să ne pedepsească? De fapt, noi înşine suntem cei care ne judecăm în momentul în care ştim că am făcut un lucru reprobabil.

Dacă, din contră, asimilăm păcatul ca fiind o greşeală, vom înţelege că greşelile noastre pot fi corijate. Făcând aluzie la gurul său, Paramahansa Yogananda a continuat: "în timp ce scriam “Autobiografia unui yoghin “ Sri Yukteswar adeseori îmi spunea: "Uită trecutul". Vieţile trecute ale oamenilor sunt pline de nenumărate greşeli. Conduita omului este perfectă doar din momentul în care atinge comuniunea cu Divinul.

Toate momentele viitorului vor fi ameliorate prin intermediul efortului spiritual pe care-l faci în prezent. Adeseori le aduc aminte celor din jurul meu această zicală: Un sfânt este un păcătos care n-a abandonat niciodată lupta.

2

Într-o zi Yogananda, vorbindu-ne despre Yama şi Niyama, ne-a spus: "De ce este o crimă un păcat? Pentru că acest suflu al vieţii care este în noi este acelaşi cu cel care există în toate creaturile.

A refuza dreptul la viaţă unei fiinţe înseamnă a nega realitatea acestei vieţi universale, a cărei expresie suntem şi noi. Din punct de vedere spiritual, de fapt, crima este o sinucidere.

De ce este furtul un păcat? Ceea ce luăm de la alţii de fapt furăm şi de la propria noastră persoană, pentru că Sinele celorlalte persoane este şi propriul nostru Sine. Un hoţ sfârşeşte întotdeauna prin a sărăci. A plasa dorinţele egoiste deasupra realizării Sinelui Suprem este asemeni cu a ne tăia legătura cu unica sursă a vieţii. Luând de la ceilalţi pentru a avea câştiguri egoiste, fiinţa îşi îngustează propria identitate, în loc să şi-o expansioneze. Pe de altă parte, consacrând celorlalţi acţiunile noastre ne dezvoltăm această identificare.

De ce este un păcat să minţim? Pentru că minciunile ne separă de adevărata realitate, de Adevărul Ultim, care este singurul, precum spune Isus, ce ne va

conduce la eliberare. Minţind, ne izolăm de ajutorul generos şi plin de iubire oferit de Univers celor care trăiesc în armonie cu realităţile sale.

Mincinosul distruge fundamentul a tot ceea ce el doreşte să realizeze în această lume. El sfârşeşte prin a înţelege că întregul edificiu a fost construit din nisip. Invers, cuvintele simple ale unui om sincer se răsfrâng asupra întregului Univers.

De ce este luxul o crimă? Pentru că el reprezintă o dragoste contrafăcută. Luxul antrenează fiinţa într-o direcţie opusă împlinirii interioare realizată de o iubire adevărată. Adevărata dragoste este abandonul total al fiinţei în oceanul iubirii universale, este totala lipsă a egoismului. Căutând propria plăcere în detrimentul celorlalţi, fiinţa senzuală pierde din forţa sa vitală interioară. Ea se separă de adevărata bucurie şi chiar poate ajunge să absolutizeze percepţiile sale senzoriale, dar singurul efect obiectiv care se va putea observa va fi starea de totală dizarmonie, atât interioară cât şi exterioară. Pentru că dizarmonia este calea autoafirmării.

Persoanele care urmăresc doar propria fericire egoistă îşi distrug echilibrul fiinţei lor. Ele devin din ce în ce mai obosite, mai nervoase, îmbătrânesc prematur şi toate acestea se întâmplă pentru că ele se pun în contradicţie cu natura lor interioară, cu firea lor. Oricare păcat este tocmai o negare a fiinţei noastre profunde, a acestei vieţi infinite, care este singura realitate ce stă la rădăcina vieţii.

3

Un bărbat ce se plimba într-o regiune în care se găseau diamante a descoperit un loc unde se găseau mici bucăţi de sticlă strălucind în soare.

"Diamante!", a strigat cu entuziasm.

S-a aplecat să ridice unul dar a descoperit că era doar o bucată de sticlă spartă. În dorinţa sa de a descoperi diamante, a verificat fiecare bucăţică, tăindu-se la degete, dar fiecare bucată s-a dovedit a fi doar sticlă.

Aceasta este calea păcatului, este acea strălucire falsă care atrage, dar care, în momentul în care o experimentăm, descoperim că nu ne face cu adevărat fericiţi. Această experienţă poate să-l facă să sufere pe cel care o trăieşte. Întotdeauna această experienţă va conduce la dezamăgiri.

Plăcerile simţurilor pot să sfârşească numai în monotonie, dezgust, angoasă, saţietate. De ce? Pentru că identificându-vă cu simţurile voastre, nu puteţi descoperi adevăratul vostru Sine.

4

Este uşor să păcătuieşti. Efectele păcatului nu pot fi cu uşurinţă anulate. După ce am curăţat usturoi, mâinile întotdeauna miros. Trebuie să treacă mult timp pentru

ca să reuşim să scăpăm de acel miros. Dar important este că acel miros poate fi eliminat.

La fel poate fi eliminat şi păcatul cu ajutorul meditaţiei, rugăciunii, sau unei gândiri şi acţiuni corecte şi prin graţia lui Dumnezeu. De acest lucru să nu vă îndoiţi niciodată. Toate păcatele trebuiesc spălate până într-un final.

Dar de ce să facem lucruri care într-un final, cu mult efort din partea noastră, va trebui să le desfacem?

5

Când dorinţa ne tulbură mintea, întotdeauna este important să ne amintim acest mare adevăr:"Când ne inundă starea de beatitudine, orice suferinţă dispare."

6

Nu te identifica niciodată cu greşelile pe care le comiţi. Tu eşti copilul lui Dumnezeu. Întotdeauna raportează-te la relaţia ta eternă cu EL.

7

Cel mai mare păcat pe care o fiinţă poate să-l facă este să se considere un păcătos. Pentru că doar gândind aşa, deschizi uşa şi inviţi păcatul să intre în mintea ta.

8

Să te defineşti în termenii limitării umane înseamnă să desacralizezi imaginea Divinului din fiinţa ta.

9

Nu te preocupa de defectele pe care le ai. Reaminteşte-ţi, din contră, de bunele tale acţiuni şi de binele care există în întreaga lume. Convinge-te de perfecţiunea ce există în tine. Aceasta te va incita să-ţi reaminteşti de natura ta eternă de copil al Divinului.

10

O cameră poate rămâne în întuneric timp de mii de ani, dar atunci când aducem lumina, întunericul dispare. La fel se întâmplă şi cu păcatul. Nu poţi să elimini păcatul din mintea unei fiinţe, la fel cum nu poţi să elimini întunericul dintr-o

cameră cu ajutorul unui băţ. Şi concentrându-te asupra iluziei, nu faci decât să amplifici forţă sa asupra minţii tale.

Cu ajutorul meditaţiei profunde şi devoţiunii, întunericul va dispare, ca şi cum niciodată nu ar fi existat.

11

"Suntem cu toţii nişte păcătoşi." Adeseori mă întreb dacă nu este o mândrie pentru cei care afirma aceasta.

Există o distincţie între creştinism şi ceea ce numesc eu bigotism.

Creştinismul este învăţătura autentică a lui Isus. Bigotismul este ceea ce a rezultat din învăţăturile lui Isus după ce au fost interpretate de aşa-zişi creştini. Isus Christos a fost crucificat o dată, dar învăţăturile sale au fost crucificate de milioane de ori de diferite fiinţe, care se consideră buni creştini.

De ce să te consideri un păcătos? Din când în când poţi să gândeşti acest lucru, ca o dovadă de umilinţă, cu condiţia ca întreaga ta atenţie să fie focalizată asupra măreţiei lui Dumnezeu şi nu asupra micimii tale în comparaţie cu El. De ce să ne focalizăm atenţia numai asupra limitărilor noastre?

Dacă doreşti să găseşti un obiect de valoare îngropat în pământ, nu trebuie să te gândeşti la acel obiect în momentul în care sapi? Dacă îţi vei concentra mintea numai asupra pământului, vei putea să pierzi din vedere obiectul pe care îl cauţi şi în final să abandonezi întreaga căutare.

12

Nu contabilizaţi niciodată greşelile voastre. Urmăriţi să vedeţi dacă dragostea voastră pentru Dumnezeu este profund sinceră, pentru că pe Dumnezeu nu-l deranjează imperfecţiunea voastră, greşelile voastre; pe Dumnezeu îl deranjează indiferenţa.

13

Dacă acoperim un obiect aurit cu un voal negru, vom spune că este negru? Bineînţeles că nu. Vom ştii întotdeauna că în spatele acelui voal obiectul este aurit.

Tot aşa, atunci când vom îndepărta vălurile ignoranţei care acoperă Spiritul, vom descoperi frumuseţea neschimbătoare a naturii noastre divine.

14

O dată am asistat la o slujbă celebrată de o femeie evanghelistă foarte cunoscută. În mijlocul slujbei ea a început să spună: "Sunteţi cu toţii nişte păcătoşi.

Îngenunchiaţi!" M-am uitat în jurul meu; în acea adunare eram singurul care am rămas în picioare. Nu puteam accepta ca ea să afirme că sunt un păcătos.

15

Dăruieşte-i lui Dumnezeu tot ceea ce faci, tot ceea ce gândeşti, şi bun, şi rău. Spunând aceasta, nu mă refer ca tu să faci în mod deliberat lucruri rele. Dar când le faci din inconştienţă, pentru că încă anumite obiceiuri sunt prea puternice, spune-i minţii tale că Dumnezeu este cel care acţionează prin tine.

El este cel care visează propria ta existenţă. Te-ai lăsat hipnotizat de gândul slăbiciunii tale. Dacă îl vei face pe Dumnezeu responsabil de ea, aceasta te va ajuta să elimini aceste gânduri şi forţa pe care o au ele asupra fiinţei tale. Vei descoperi atunci că este mult mai uşor să recunoşti în tine însuţi imaginea perfectă a lui Dumnezeu.

16

Nu-ţi fie niciodată teamă de Dumnezeu. Spune-i toate lucrurile pe care le-ai făcut greşit. Reaminteşte-I că eşti copilul Lui.

Aceasta te va ajuta mult mai mult decât să te lamentezi spunând:"Dumnezeu, sunt un păcătos, sunt un păcătos." Eşti creat după imaginea Sa. Roagă-te asfel:"Dumnezeu, am greşit. Dacă vrei să mă pedepseşti, fă-o, dar atunci când voi ajunge să Te cunosc, nu voi mai fi tentat." Vorbeşte-i simplu. Nu noi am cerut să fim creaţi; nu noi am cerut să cunoaştem tentaţia.

Un înţelept din India obişnuia să se roage astfel: "Dumnezeule, nu eu am dorit ca Tu să mă creezi, dar odată ce Tu ai făcut aceasta, acum este de datoria Ta să mă ajuţi să mă eliberez." Vorbeşte-i cu multă dragoste. Atunci, indiferent de greşelile tale, El te va ajuta să-ţi elimini imperfecţiunile şi te va conduce înapoi în Casa Divină, unde de fapt este locul tău.

17

Simplul fapt de a gândi că nu suntem liberi este suficient pentru a ne împiedica să conştientizăm că, în esenţă, suntem de-a pururi liberi. Dacă nu putem să eliminăm această idee, nu vom reuşi niciodată să intrăm în samadhi. Samadhi nu este ceva ce trebuie să obţinem; este ceva ce deja avem. Întru eternitate, existăm în comuniune cu Dumnezeu şi doar pentru o scurtă perioadă de timp suntem răpiţi de iluzie, după care suntem din nou liber în El.

"Maestre", l-a întrebat într-o zi un discipol pe Yogananda. "Dacă eu aş pretinde că sunt liber, aceasta nu ar fi suficient ca să devin liber, nu-i aşa?". "Ba da", şi

Maestru a adăugat cu un surâs, "dar tu ţi-ai răspuns singur la întrebare. Tu ai spus “aceasta nu ar fi suficient ca să mă facă să fiu liber” ".

18

Deşi era o persoană plină de compasiune pentru toate fiinţele, Paramahansa Yogananda era foarte ferm, chiar sever în ceea ce priveşte problema păcatului, atunci când circumstanţele o cereau.

O tânără femeie din Chicago s-a îmbolnăvit de sifilis de la iubitul ei. Pentru a se răzbuna pe el şi pe toţi bărbaţii, ea s-a gândit să-i infecteze pe toţi cei cu care va face cunoştinţă. Obţinând o întrevedere cu Maestru, ea i-a surâs într-un mod provocator şi i-a spus: "Sunteţi o persoană foarte simpatică". "Păcat şi boală!" i-a spus Maestru tăios. Femeia a bufnit în plâns după care şi-a confesat întreaga ei poveste.

După ce i-a promis să nu mai greşească, Maestrul a ajutat-o să se vindece şi-a trimis-o acasă.

19

"Îmi pare rău pentru cei care sunt bolnavi," a spus Maestrul. "De ce să nu am aceeaşi stare de compasiune şi pentru cei care sunt în păcat? ei sunt “bolnavi” spiritual."

20

Ignoranţa spirituală este cel mai mare păcat. Ea face ca toate celălalte păcate să devină posibile.

21

Într-o zi, o femeie a venit la mine şi a început să strige: "Trebuie să te salvezi prin sânge". "Dă-mi câţiva mililitri de sânge", i-am spus eu.

Ea a fost uluită de răspunsul meu. Ce ştiu fiinţele fanatice despre adevărurile spirituale? Ele folosesc cuvinte minunate doar ca sloganuri şi vorbesc despre sângele lui Isus, continuând însă să trăiască în păcat. Si ele îşi imaginează că, dacă îi acuză pe cei din jurul lor că sunt nişte păcătoşi, vor reuşi să transceandă păcatul.

Dacă doresc cu adevărat ca Isus Christos să-i salveze, trebuie să aspire să intre în comuniune cu El, descoperind tăcerea interioară. Trebuie să înveţe să-L

"primească", precum spune Biblia, în sufletele lor. Numai atunci vor fi capabili să devină Fiii lui Dumnezeu.

22

Am asistat într-o zi la predica unui "mare" preot şi nu o să uit niciodată modul teatral în care articula cuvintele, "cu suflet", şi felul în care cerea auditoriului să accepte "Puuuuurul Duh Sfânt". Aceste cuvinte erau pronunţate cu o absurdă emfază dramatică. Astfel de persoane nu sunt inspirate de Duhul Sfânt, ci de un nesfânt teatralism.

23

"Este bine să ne confesăm?", l-a întrebat într-o zi pe Yogananda un creştin.

"Aceasta ne ajută în măsura în care ne recunoaştem propriile greşeli. Însă, doar sinceritatea faţă de noi înşine nu este suficientă pentru a îndepărta consecinţele greşelilor noastre. Dar dacă simţi cu adevărat nevoia să te confesezi, confesează-te unui bărbat sau unei femei înţelepte. Numai o astfel de persoană poate să te ajute. Altfel, poţi să primeşti un sfat greşit.

La fel cum Isus spunea:"Dacă un orb conduce un alt orb, amândoi vor cădea în groapă." A te confesa unui sfânt este minunat. Dar nu te confesa unei persoane care nu este trezită spiritual. Cu Dumnezeu fii întotdeauna sincer şi deschis. De El nu trebuie să ascunzi nimic."

"Dar nu sunt preoţii abilitaţi să ne ierte greşelile?", a continuat vizitatorul creştin.

"A absolvi de greşeli pe altcineva înseamnă a-l scuti de consecinţele păcatelor sale. Întreabă-te dacă ei sunt cu adevărat capabili să-ţi ierte păcatele, de exemplu păcatul de a mânca prea mult. Pot să te ajute ca aceasta să nu-ţi mai dea dureri de stomac?"

24

Nu trebuie să te preocupi de păcatele tale. Trebuie să-ţi focalizezi întreaga fiinţă pentru a-L chema pe Dumnezeu spre tine cu toată dragostea. Nu ascunde nimic de El. El îţi cunoaşte oricum toate greşelile, chiar mai bine decât le cunoşti tu. Fii total deschis faţă de El.

S-ar putea să ţi se pară mai uşor să te rogi la Dumnezeu privindu-L sub aspectul de Mamă Divină, pentru că acest aspect implică o iertare absolută.

Roagă-te astfel:"Divină Mamă, bun sau rău, sunt copilul tău. Tu trebuie să mă eliberezi."

Chiar şi femeile mame îşi iubesc copiii obraznici la fel de mult ca pe cei buni şi ascultători. Uneori îi iubesc chiar mai mult, pentru că nevoia lor de dragoste este mult mai mare.

Nu-ţi fie teamă de Mama ta Divină. Cheam-o astfel din întreaga inimă: "O Mamă Divină, primeşte-mă în braţele tale şi nu mă abandona în întunericul ignoranţei!"

25

Dumnezeu te iubeşte la fel de mult ca pe Isus, Krishna sau alţi mari sfinţi şi maeştrii spirituali. Tu eşti o picătură din Marele Ocean al Spiritului, iar oceanul este format în mod egal din toate picăturile sale.

Şi tu eşti o parte din Dumnezeu. Acest statut ţi-a fost conferit de Dumnezeu însuşi. Tu aparţii Lui.

26

Fii în permanenţă conştient de ideea perfecţiunii tale în Dumnezeu. Aurul rămâne aur chiar dacă este îngropat în pământ de-a lungul anilor.

27

Dumnezeu doreşte să ne elibereze din teribila tornadă a vieţii. Este unica sa dorinţă în ceea ce ne priveşte. Pentru că El ne iubeşte pe toţi şi nu doreşte ca noi să suferim. El este "personal" interesat de eliberarea noastră, fiind plin de compasiune.

28

Un bărbat urma să moară în curând de diabet. Doctorii nu-i mai dăduseră decât trei luni de viaţă. El şi-a spus:"Dacă nu mi-au mai rămas decât trei luni de viaţă îmi voi petrece aceste trei luni în căutarea lui Dumnezeu." Din clipa aceea, a început să mediteze zilnic din ce în ce mai mult şi din ce în ce mai serios. Se ruga în tot acest timp astfel:"Dumnezeu, intră te rog în acest templu distrus." La capătul celor trei luni, mai trăia încă. A trecut un an şi el a continuat să se roage cu intensitate. Ajunsese să mediteze 18 ore pe zi.

Într-o zi, când trecuseră deja trei ani, o mare lumină i-a umplut întreaga fiinţă. A fost copleşit de o stare de extaz. Revenind din această stare divină, a realizat că s-a vindecat complet.

"Doamne", a spus el "dar eu nu te-am rugat să mă vindeci. Tot ce te-am rugat a fost ca tu să vii în fiinţa mea." Atunci a auzit vocea lui Dumnezeu răspunzându-i: "Acolo unde străluceşte lumina mea, tenebrele nu mai pot exista." După aceea,

acest om sfânt a scris cu degetele sale pe nisip: "În această zi, Dumnezeu mi-a vizitat templul distrus şi l-a reconstituit."

CAPITOLUL 8

LEGEA KARMEI

1

Un vizitator la întrebat într-o zi pe Yogananda: "În Biblie stă scris că cei răi vor fi pedepsiţi şi cei buni recompensaţi. Dumneavoastră credeţi în această învăţătură?"

Paramahansa Yogananda i-a răspuns: "Bineînţeles. Dacă acceptăm principiul cauzei şi efectului în natură, la fel cum acceptăm legea acţiunii şi a reacţiunii în fizică, cum să nu credem că această lege naturală include şi acţiunile fiinţei umane? Nu facem şi noi, oamenii, parte din această ordine a naturii? Aceasta este legea karmei: “Cine seamănă vânt culege furtună!”. Dacă vei semăna răul, rău vei culege, sub forma suferinţei. Dacă vei semăna binele, vei culege binele, sub forma bucuriei interioare.

Vizitatorul a continuat să-l întrebe: "Cât de specifică este această lege? în fizică legea menţionează că pentru orice acţiune există o reacţiune egală şi de semn contrar. În natură, efectele sunt foarte specifice şi doar în mod vag legate de cauzele lor. Totuşi, când este vorba despre comportamentul uman, am fost învăţaţi să considerăm recompensa sau pedeapsa pentru comportamentul nostru în termeni generali. Ni s-a spus că, dacă suntem buni, vom merge în paradis, dacă nu, în infern. Dar oamenii nu cred cu adevărat că vor recolta rezultatele specifice ale acţiunilor lor."

Yogananda a explicat în continuare:"Legea Karmei este foarte exactă. După raţionamentul obişnuit, uman, fiinţele bine orientate se vor bucura pentru eternitate în paradis, pe când fiinţele rău orientate vor suferi, tot pentru eternitate, în iad. Nu există suferinţă eternă. Cum ar putea acţiunile noastre, realizate în ani tereştri, să merite o pedeapsă eternă? Poate o cauză finită să producă un efect etern? Pentru a înţelege legea karmei, trebuie să înţelegem că formele-gând sunt nişte sfere de energie. Universul, la o ultimă analiză, nu este compus din materie, ci din conştinţă. Materia este subordonată mai mult decât ne-am putea imagina puterii gândului.

De fapt, forţa voinţei comandă energia, care, la rândul său, acţionează asupra materiei. Materia este energie condensată. Cu cât voinţa este mai puternică, cu atât sunt mai intense energiile declanşate şi impactul obţinut asupra lumii fizice. O

voinţă puternică, mai ales dacă este în armonie cu Conştiinţa Cosmică, poate produce miracole. Poate vindeca boli incurabile şi poate face mult bine oamenilor. Ea poate garanta succesul în toate acţiunile. Chiar şi anotimpurile se supun omului cu o voinţă puternică şi cu o credinţă profundă.

Chiar şi fiinţe care nu au atins un nivel înalt de evoluţie spirituală îşi modelează într-un mod inconştient destinul, în concordanţă cu modul în care îşi folosesc forţa voinţei. Pentru că nici o acţiune din Univers nu este un eveniment izolat.

Întotdeauna, orice acţiune determină o reacţiune în Univers, care corespunde tipului de energie şi forţei cu care a fost emisă. Orice acţiune are la origine voinţa care dirijează energia către un scop anume. Definiţia puterii voinţei este în consecinţă următoarea: dorinţă ce canalizează energia către un anumit scop. Energia emisă, la fel ca şi în electricitatea, generează un câmp care atrage consecinţele specifice acţiunii.

Forţa ce determină ca acţiunii umane să îi corespundă o anumită reacţiune cosmică este ego-ul. Identificarea cu ego-ul face ca acţiunile fiinţei să aibe anumite consecinţe specifice. Astfel, fiecare acţiune a noastră, indiferent dacă este în plan fizic sau în plan mental (manifestă sau intenţională), mai devreme sau mai târziu va chema un anumit efect. Efectele acţiunilor noastre, bune sau rele, nu apar în mod necesar abia în existenţele viitoare.

Arareori considerăm acţiunile noastre ca fiind negative. În tot ceea ce facem avem tot timpul impresia că suntem bine intenţionaţi. Dar dacă acţiunile noastre creează dizarmonie vreunei alte fiinţe, putem fi siguri că aceste efecte le vom suporta şi noi la rândul nostru, sub forma unor dezechilibre. Fiecare gând antrenează un gând corespondent ca răspuns. Suferinţele umane nu sunt o pedeapsă, un semn al mâniei lui Dumnezeu. Mai degrabă sunt un semn al nerespectării legilor divine de către om. Legea karmei este infailibilă şi inexorabilă în acţiunea sa.

2

Un discipol îl întreabă pe Yogananda: "Maestre, karma este doar individuală sau se poate vorbi şi despre o karmă colectivă, a unui grup de oameni?". "Karma este acţiune, indiferent dacă aceasta este fizică sau mentală, individuală sau colectivă." "Dar în ce măsură este influenţat un individ de o asemenea karmă colectivă?" "Acesta depinde esenţialmente de configuraţia karmei sale individuale"- i-a răspuns maestrul. "Uneori însă, în cazul unor accidente sau calamităţi (prăbuşirea unui avion sau un cutremur), karma colectivă prevalează în faţa celei individuale.

Karma unei naţiuni depinde de gradul în care acel popor, ca un întreg, a acţionat în armonie cu legea divină. Adeseori am auzit că S.U.A. nu poate fi cotropită

datorită faptului că are o karmă bună, în ciuda unor mici greşeli pe cere le-a făcut în trecut.

Animalele produc şi ele karmă, dar ele sunt mai mult influenţate de karmă colectivă decât de cea individuală."

3

"Vei suporta întotdeauna o karmă negativă dacă omori pe cineva?" "În majoritatea cazurilor da, dar există şi excepţii. Depinde de intenţiile din spatele acestui act. Un soldat care îşi omoară duşmanii fiind conştient că apără o cauză justă, de exemplu apărându-şi ţara, nu va suporta o karmă negativă; ba chiar pot exista situaţii în care un asemenea act generează karma pozitivă.

Discipolul a continuat să întrebe: "Ce am putea spune despre soldaţii americani din Koreea? Ce fel de karmă îşi generează ei?" "A lupta pentru această cauză este un lucru drept. Răul trebuie să fie învins dacă dorim ca lumea întreagă să ajungă liberă de orice fel de dominaţie (economică, politică etc)."

4

Un ascultător l-a întrebat pe Paramhamsa Yogananda: "În *Autobiografia unui yoghin* l-aţi citat pe Sri Yukteswar, care spunea că este un păcat să omori orice fiinţă vie (şi aici intră, nu-i aşa, şi gândacii, ţânţarii etc.) - ce părere aveţi dumneavoastră?" Maestrul a răspuns: "Este mai bine să omori creaturi răufăcătoare decât să laşi să fie primejduită viaţa vreunei fiinţe umane. Aparent, acest gen de vieţuitoare este inofensiv, dar s-a constatat că, în ţările în care ele se pot înmulţii în voie, rata mortalităţii este foarte mare, datorită maladiilor pe care aceste insecte le propagă - maladii care apar cu o frecvenţă mult mai mică în ţările care iau măsuri de dezinsectizare. De altfel, aceste insecte sunt instrumentul răului şi răul trebuie să fie ţinut sub control."

5

"Câte feluri diferite de karmă există?" - întrebă un discipol care se gândea la diversitatea sentinţelor judecătoreşti."

"Tu confunzi karma cu pedeapsa" - i-a răspuns maestrul. "Totuşi, trebuie să nu uităm că o acţiune poate fi bună, rea sau neutră - neutralitate care ajută uneori la tranziţia dintre bine şi rău. După scripturi, însuşi Universul este rezultatul împletirii a trei calităţi, sau guna: armonia, acţiunea şi răul.

Prima calitate, “sattva guna”, elevează conştiinţa fiinţei, conducând-o către Dumnezeu. Calitatea acţiunii, sau “raja guna”, determină fiinţa să acţioneze prin

intermediul ego-ului ei, dar nu neapărat într-un sens negativ. Ultima calitate, numită “tamas guna”, este negativă datorită faptului că ea este cea care întunecă înţelegerea umană. Majoritatea oamenilor sunt materialişti, ei acţionând numai pentru câştiguri personale. Unii chiar acţionează pentru a face rău, cu bunăştiinţă. Consecinţele acţiunilor sunt la fel de numeroase ca şi acţiunile însele. Biblia spune: “De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de Bunul Domn se va vărsa!”*

Acesta nu este o poruncă, ci o explicare a legilor divine.

Isus a spus unui om pe care l-a vindecat: “De acum încolo să nu mai păcătuieşti, pentru ca să nu ţi se întâmple ceva şi mai rău”. Relaţia cauză-efect este clară. Boala acelui om se datora păcatelor sale.

Pe de altă parte, să ne gândim la o persoană care are succes fără să depună nici un fel de efort. Acţiunile lui sunt pline de armonie. De unde îi vine atâta noroc? Este foarte simplu. Karma cea bună este cea care se manifestă, iar cauzele care au generat-o sunt invizibile pentru cel ignorant."

"Dar sunt atâtea cazuri în care criminali înrăiţi au murit foarte liniştiţi, în paturile lor. Şi sunt foart mulţi oameni care trăiesc în lux fără să facă nimic pentru a merita acest lucru."

"E adevărat", i-a răspuns Yogananda. "Acesta este motivul pentru care nu putem disocia legea karmei de cea a reîncarnării. Ele se completează reciproc. O singură viaţă nu este suficientă pentru a încheia nenumăratele datorii generate într-un sejur terestru."

6

"Mie mi se pare nedrept" - se lamenta un discipol - "că suntem amendaţi pentru fapte pe care le-am realizat şi despre care nu ştiam la momentul acela că sunt negative."

"Ignoranţa noastră nu schimbă această lege cosmică. Dacă cineva conduce distrat maşina şi o izbeşte de un copac, rănile pe care le va căpăta nu vor fi mai puţin dureroase doar pentru faptul că el a fost neatent. Trebuie să înveţi să-ţi armonizezi acţiunile cu Voinţa Creatorului. Sri Yukteswar mi-a spus într-o zi: “Cosmosul ar fi un adevărat haos dacă nu ar exista legile divine” ".

7

Într-o zi, Maestrul a fost întrebat: "Tot ceea ce ne spui tu nouă este deosebit de complex. Dacă ne gândim că Universul este infinit, imediat remarcăm că şi numărul legilor divine trebuie să fie la fel. Mă înşel oare?"

"Nu este atât de complicat precum pare. În *Bhagavad Gita* se spune că forţele răului sunt nenumărate; în schimb, cele ale binelui sunt doar câteva. Isus Christos descrie şi el calea pierzaniei ca fiind un drum larg, în comparaţie cu strâmta poartă care duce la Viaţa Veşnică. Căile care înlănţuiesc fiinţa sunt foarte întortochiate; calea ce duce către Dumnezeu este simplă şi directă. Pentru a ajunge pe această cale trebuiesc respectate câteva reguli simple, iar cea mai importantă este urmatoarea: “Iubeşte-l pe Dumnezeu!” "

CAPITOLUL 9

DESPRE REÎNCARNARE

1

De ce se naşte un copil infirm? Legea reîncarnării este singura care poate da o explicaţie satisfăcătoare. Oamenii consideră copilul ca pe un mic bebeluş inocent, dar dacă acesta s-a născut infirm acesta arată că într-o viaţă anterioară a încălcat legea divină. Această nesocotire a legii divine l-a privat de şansa ca, în existenţa aceasta, să aibe picioare sănătoase. Acesta este motivul - datorită faptului că Spiritul modelează corpul - pentru care atunci când a revenit într-un corp fizic, această persoană nu a fost capabilă să-şi creeze o pereche de picioare sănătoase şi, drept urmare, s-a născut infirm.

De ce anumite persoane se nasc inteligente şi altele nu?

Dumnezeu ar fi fost cu adevărat nedrept, nu crezi, dacă ar fi lăsat ca aceste lucruri să se producă la întâmplare, fără sens! Dar toate acestea au o cauză. Ceea ce suntem noi în prezent este, de fapt, rezultatul acţiunilor noastre din diverse momente ale trecutului nostru. Spiritele noastre sunt nemuritoare, dar fiinţa noastră nu poate revendica dreptul să fie conştientă de această imortalitate înainte de a elimina complet imperfecţiunile umane.

Munca asupra propriei persoane este comparabilă cu munca unui sculptor ce ciopleşte şi polizează în piatră o statuie până când imaginea ce se ascundea în acea piatră se revelează în întreaga sa perfecţiune.

2

Un nou venit l-a întrebat pe Yogananda: " De ce trebuie să ne reîncarnăm? Dacă cu toţii venim din Dumnezeu, atunci după moarte de ce nu ne întoarcem în El?"

Paramahansa Yogananda i-a răspuns:" Noi putem face aceasta dacă individualitatea - ego-ul nostru - va fi dezintegrată în momentul morţii. Dar ego-ul este cel care menţine corpul fizic. El este cauza şi nu efectul naşterii fizice. Ego-ul este un element şi al corpului astral şi el continuă să existe şi după moartea fizică.

Corpul fizic nu este decât o proiecţie a ego-ului în această lume materială. Simplul fapt că noi murim nu este suficient pentru a ajunge să-l cunoaştem pe Dumnezeu. Este uşor să mori, dar este tare dificil să atingi nivelul de conştiinţă în care Spiritul se cufundă din nou în Infinitul Divin.

Ce ar face fiinţele care sunt preocupate de lumea fizică dacă li s-ar ivi o astfel de posibilitate? Ce ar face aceste fiinţe chiar şi în paradis? Ele nu ar fi mulţumite de nimic, ar continua să se contrazică şi să se lupte precum făceau pe Pământ şi, în final, nu ar reuşi decât să transforme paradisul însăşi într-un fel de infern.

După moarte, tendinţele fundamentale ale naturii unei fiinţe rămân identice cu cele pe care le avea în timp ce trăia pe Pământ.

Al Capone nu va deveni subit un înger în momentul în care va părăsi planul fizic. Criminalii îşi păstrează tendinţele negative până în momentul în care ei însăşi se transformă; probabil este nevoie de multe reîncarnări şi de multe lecţii dure primite de la viaţă până când avariţia unora se va transforma în dorinţă de a-i ajuta pe ceilalţi, delicvenţa, în dorinţa de a respecta legea, cruzimea, în generozitate faţă de toate fiinţele.

Noul venit a continuat să întrebe:"Ce determină ego-ul să se reîncarneze?"

"Dorinţa este cea care direcţionează energia. Atât timp cât o persoană doreşte lucrurile de pe Pământ, ea trebuie să se reîntoarcă aici, singurul loc în care toate dorinţele sale pot fi împlinite. Dacă ea tânjeşte după ţigări, maşini, bani etc, lumea astrală nu-i poate oferi aceste lucruri. Ea trebuie să se reîntoarcă pe Pământ, unde toate aceste dorinţe se pot împlini.

Un alt discipol îl întrebă pe Maestru: "Trebuie să înţelegem că toate dorinţele pe care le avem pe Pământ trebuie să le îndeplinim aici?"

Yogananda îi răspunse:"Nu dorinţele pline de puritate. Nu, de exemplu, dorinţa de a audia o muzică elevată, de a admira peisaje minunate, de a avea relaţii armonioase. Aceste dorinţe pot fi mult mai bine îndeplinite în lumea astrală decât în acest plan fizic imperfect. În nenumărate cazuri, dorinţa de a crea frumuseţe aici, pe Pământ izvoreşte din impregnările subconştiente generate de contemplarea frumuseţii şi armoniei planurilor astrale superioare."

3

Un vizitator îl întrebă pe Yogananda: "Cât timp petrece sufletul experimentând viaţa astrală? Rămâne în planul astral mulţi ani după ce a părăsit planul fizic?"

Maestrul a răspuns: "Aceasta depinde de gradul de evoluţie spirituală. Sufletele materialiste - utilizez cuvântul suflet folosind sensul pe care tu i l-ai dat; este vorba aici de fapt de conştiinţa ego-ului care este condusă în lumea astrală - suflete care sunt atât de hipnotizate de materie vor considera această lume ca unică realitate, ele nefiind sensibile la planurile de manifestare mai subtile. După moarte, ele vor cădea într-o stare de somn profund şi, în momentul în care se vor trezi, ceea ce nu este întotdeauna cazul, se vor găsi o perioadă de timp într-o stare de obscuritate, un fel de văl gri şi nu vor ştii unde se află. Dacă viaţa lor pe Pamânt a fost orientată negativ, vor avea coşmaruri şi vor fi foarte dezorientate.

După o perioadă de timp, vor renaşte într-un nou corp, reluându-şi ascensiunea către iluminarea spirituală.

Atunci când tendinţele spirituale au fost dezvoltate mai mult, apare un anumit nivel de intuiţie şi acţiunile şi inclinaţiile lor în plan astral sunt orientate pozitiv. Ele sunt, în consecinţă, mult mai sensibile faţă de această lume şi pot să se bucure conştient de frumuseţea ei. Elevându-şi propriul nivel de vibraţii prin gânduri şi acţiuni juste, ele sunt atrase de vibraţiile extrem de subtile ale acestei lumi astrale.

Sufletele care în această lume au făcut meditaţie, chiar dacă nu foarte multă, vor merge în locuri de o extremă puritate după moarte. Cei care au preţuit şi respectat legea divină şi adevărul în această existenţă vor ajunge într-o lume foarte elevată.

Vizitatorul a continuat să întrebe: "Soldaţii care au murit pe câmpul de bătălie se vor duce în paradis?" Maestrul a răspuns: "Doar dacă au murit făcându-şi datoria şi apărând adevărul."

"Cum arată paradisul?", a întrebat vizitatorul în continuare.

"Sunt două tipuri de paradis. Unul, la care se referă în mod normal oamenii, este format din astralul superior; dar adevăratul paradis este acela la care se referea adesea Isus când vorbea despre starea de fuziune cu Dumnezeu.

Paradisul astral, precum Isus la descris, are nenumărate "camere" sau nivele de vibraţie şi este similar acestei lumi fizice, pentru că, de fapt, lumea fizică este proiecţia sferelor subtile.

Dar paradisul astral nu prezintă numărul foarte mare de imperfecţiuni al planului noastru de existenţă, care este mult mai grosier. Paradisul nu se află sus, cum îşi imaginează oamenii; el ne înconjoară de pretutindeni. Se găseşte dincolo de câmpul de percepere al omului obişnuit. Eu îmi petrec mult timp acolo şi pot să vă spun că este un univers foarte vast, compus din culori minunate, sunete şi lumini diafane. Culorile planului fizic sunt terne în comparaţie cu aceste culori. Frumuseţea celestă s-ar putea compara cu cel mai frumos peisaj, sau cu cel mai frumos apus de soare pe care voi l-aţi văzut şi încă ceva mai mult. Există o infinitate de variaţii în lumea astrală. Acolo anotimpurile pot fi schimbate la voinţă de sufletele evoluate. De obicei, acolo este primăvară şi soarele străluceşte permanent.

Când ninge, zăpada dăruieşte pace şi frumuseţe, dar nu aduce cu ea frigul. Când plouă, ploaia coboară lent în lumini multicolore. În astral, şi sentimentele sunt mult mai rafinate şi mai intense decât cele pe care le trăiesc oamenii în lumea fizică.

Lumea astrală nu este un loc pentru trântori, locuitorii săi sunt foarte activi. Toate vibraţiile acestui univers sunt controlate de îngeri. Fiinţele astrale superioare, deşi sunt foarte active, sunt într-o permanentă stare de meditaţie şi beatitudine.

Uneori, în compasiunea lor faţă de umanitate, ele vizitează oamenii în vis sau în viziuni şi îi inspiră cu gânduri minunate.

Cât de mult va rămâne o fiinţă în lumea astrală depinde de modul în care a trăit pe Pământ. Cei cu o karmă pozitivă pot să rămână în astral timp de secole. Discipolii preocupaţi de dorinţa lor de a evolua şi a atinge eliberarea pot să aleagă să se întoarcă pe Pământ mai devreme pentru a continua eforturile lor spirituale, pentru că ei intuiesc că lumea astrală nu este decât un văl ce ascunde perfecţiunea eternă a Divinului.

4

"Maestre", l-a întrebat un discipol, "cum renasc spiritele pe Pământ?"

"După o perioadă petrecută în astral", a răspuns Yogananda," a cărei durată depinde de karma pozitivă care a fost acumulată într-o existenţă anterioară pe Pământ şi de dorinţele materiale ce se retrezesc în subconştientul lor, aceste spirite se reîntorc pe Pământ, sau în o altă lume din Univers, prin intermediul forţei magnetice a dorinţei.

În momentul concepţiei fizice, în eter se produce o sferă de energie luminoasă. Spiritele din lumea astrală care aşteaptă să renască în fizic percep o vibraţie compatibilă cu a lor şi spontan intră în rezonanţă cu ea. Uneori, mai mult decât un singur spirit se îndreaptă către aceeaşi femeie, iar atunci se vor naşte gemeni.

Discipolul întrebă: "Întotdeauna fiinţele spirituale se nasc în familii orientate spiritual?"

Maestrul îi răspunse: "Cei care se aseamănă se atrag. Este o regulă generală. Dar există un număr mai mare de factori care intră în joc în acelaşi timp. Se ţine cont şi de disponibilitate. De exemplu, fiinţele orientate spiritual nu au prea multe ocazii să se reîncarneze în familii foarte evoluate, pentru că fiinţele spirituale preferă adeseori să se abţină de la a se căsători şi a avea copii.

Putem spune că este mai mult vorba de o karmă individuală cu toate consecinţele ei. Oamenii sunt de fapt un amestec de calităţi.

Uneori se întâmplă ca un sfânt să se nască într-o familie de criminali, dacă întrevede probabilitatea unei viitoare transformări a acestora. Pentru cuplurile care doresc să aibe copii evoluaţi spiritual este important să-şi păstreze o stare de conştiinţă foarte elevată în momentul în care realizează actul amoros, pentru că vibraţiile lor din acel moment vor determina calitatea luminii pe care o vor produce în lumea astrală.

Odată, un cuplu mi-a spus că doresc să aibă un copil evoluat spiritual şi m-au rugat să-i ajut să atragă un astfel de spirit. Le-am arătat fotografia unui copil care murise cu câţiva ani în urmă şi despre care ştiam intuitiv că, din punct de vedere karmic, este pregătit să renască. Ei s-au simţit foarte atraşi de această fotografie. I-am sfătuit să rămână în totală abstinenţă sexuală timp de şase luni de zile şi să se concentreze zilnic asupra acestei fotografii, pentru a ruga această fiinţă să le fie copil. Ei m-au ascultat întocmai şi, după un timp, femeia a rămas însărcinată, copilul fiind încarnarea spiritului invocat.

5

Un discipol l-a întrebat pe Yogananda: "Maestre, dacă un om are prejudecăţi rasiale, în special faţă de negri, atitudinea sa va determina ca acesta să se nască negru într-o altă existenţă?"

Paramahamsa Yogananda a început să râdă şi a răspuns: "Aversiunea este o forţă magnetică la fel de puternică ca şi forţa de atracţie. Dumnezeu nu este foarte influenţat de prejudecăţile umane. Adeseori putem întâlni familii ai căror membrii nu fac decât să se lupte între ei. Au fost duşmani în altă viaţă şi acum s-au născut în aceeaşi casă pentru ca să se întâlnească zilnic şi să fie astfel forţaţi să pună capăt urii lor.

O să vă povestesc acum o întâmplare ce a avut loc la începutul acestui secol, într-o biserică dintr-un stat din sudul Americii.

Doar oamenii albi puteau participa la slujbele ce se oficiau în această biserică. Jim, un tânăr de culoare, îşi dorea foarte mult să asculte slujbele de duminică dimineaţă.

"Jim", i-a spus preotul, încercând să-i explice, "m-aş bucura dacă ai putea asista cu noi la slujbe, dar dacă aş face acest lucru mi-aş pierde slujba." Într-o noapte, Jim s-a rugat cu tot sufletul lui Isus spunându-i: "Doamne Isuse, de ce nu pot să merg şi eu la slujbă alături de oamenii albi?". După o perioadă de timp a adormit şi i-a apărut Isus Christos într-o lumină strălucitoare, zâmbindu-i plin de compasiune:" Fiul meu", i-a spus Isus, "nu fii supărat pentru atâta lucru, pentru că timp de 20 de ani am încercat chiar eu să intru în acea biserică şi nu am reuşit."

6

Doi discipoli care lucrau împreună la un proiect al Maestrului au fost surprinşi să constate că o animozitate stranie şi fără cauze aparente a apărut între ei. Dar au reuşit să treacă peste această problemă şi, drept urmare, un sentiment de profundă simpatie s-a stabilit între ei. După o perioadă de timp, unul dintre ei l-a întrebat pe Maestru: "De ce, la un moment dat, am simţit o aversiune bruscă unul faţă de celălalt?" "Aţi fost duşmani într-o viaţă anterioară" - le-a destăinuit Maestrul.

"Emoţiile noastre nu ne reprezintă cu acurateţe pe noi aşa cum suntem în sufletul nostru. El este plin de dragoste şi de bucurie, dar acestă realitate obiectivă este întunecată uneori de aceste stări emoţionale. Pentru a putea dobândi libertatea interioară trebuie să învăţăm să ne stăpânim emotivitatea.

7

Legea reîncarnării constă în a neutraliza valurile atracţiei şi repulsiei, a dorinţei şi a aversiunii şi a lăsa să se exprime bunătatea, iertarea, compasiunea şi o mulţumire eternă în Sinele Suprem. Trebuie să ajungem să îi iubim pe toţi, dar nu pentru personalităţile lor umane, ci pentru că ei sunt o manifestare a Divinului, Care rezidă în fiecare dintre noi.

8

Dacă îi ridiculizaţi sau judecaţi pe cei din jurul vostru, vă veţi trezi într-o zi că veţi suporta aceleaşi experienţe pe care voi, astăzi, le generaţi.

9

După ce a petrecut cinci luni în deşert, alături de Yogananda, un discipol i-a spus: "Întotdeauna am dorit să trăiesc astfel." "Aceasta pentru că în nenumărate vieţi anterioare ai trăit în singurătate. Mulţi dintre cei care mi se alătură au trăit, în alte existenţe, ca adevăraţi pustnici."

10

Discipolul întrebă: "Am fost yoghin într-o existenţă anterioară?" Maestrul a răspuns: "De nenumărate ori. Trebuie să fi fost yoghin pentru ca acum să trăieşti aici, cu noi."

11

Într-o zi, un discipol se lamenta: "Maestre, eu cred că nu am o karmă foarte bună."

"Este nevoie de o karmă foarte, foarte, foarte bună pentru ca o persoană măcar să dorească să-L cunoască pe Dumnezeu."

12

"Maestre, de ce nu pot să-mi amintesc existenţele anterioare?"

"Este mai bine aşa. Oamenii s-ar descuraja foarte repede dacă ar ştii toate acţiunile negative pe care le-au comis în alte exstenţe. Dumnezeu le oferă şansa de a încerca din nou, fără să-i lase să fie obsedaţi de geşelile lor trecute şi să se identifice cu acestea. În meditaţie, cu cât eşti mai detaşat de corpul tău, cu atât mai clar îţi vei aduce aminte existenţele trecute."

13

Pentru cei mai mulţi dintre noi este inutil să ne amintim vieţile trecute.

Observaţi cât de multe persoane cad în sclavia obişnuinţei. Eu numesc aceasta "antichităţi psihologice". Puteţi prevedea tot ce vor face în viitor; chiar şi melodiile fredonate sunt stereotipe. Cu cât îmbătrânesc, cu atât ei se stabilesc tot mai solid în modul lor de comportare, exterior sau interior. Aceste fiinţe au nevoie de şansa de a uita ceea ce au făcut sau ce au fost pentru a putea porni de la zero. De aceea li se oferă o nouă viaţă.

14

Atâta timp cât vă bucuraţi de a trăi în acest vis al iluziei, veţi continua dintr-o viaţă în alta să experimentaţi fericirea şi suferinţa Maya-ei. *Bhagavad Gita* descrie acest proces ca pe o roată gigantică care se învârte la nesfârşit. Dacă doriţi cu toată fiinţa voastră să ieşiţi din acest cerc trebuie să vă Eliberaţi.

Nu uitaţi că Eliberarea este destinul vostru etern.

CAPITOLUL 10

A TRANSCENDE KARMA

1

"Totul mi se pare teribil de complicat Maestre", se lamenta într-o zi un discipol. "Am aflat că legea karmei şi legea reîncarnării sunt indisociabile. Dar când mă gândesc la toate acţiunile generate într-o singură existenţă şi când mă gândesc că

trebuie să le însumez la numai Dumnezeu ştie câte alte existenţe, mă simt descurajat. Interacţiunea cauzei şi a efectului trebuie să fie în mod efectiv infinită."

"Chiar aşa şi este", a fost de acord Maestru. "Atâta timp cât fiinţa nu urmăreşte să-şi transceandă karma, o dorinţă conduce la o alta şi alte dorinţe la multe altele. Fiecare dorinţă trebuie să fie împlinită, fiecare acţiune trebuie să ajungă la un final."

"Chiar şi dorinţele prosteşti şi neînsemnate? Chiar şi mica mea dorinţă pe care am avut-o cu mulţi ani în urmă pentru un cornet cu îngheţată?"

"Chiar şi aceasta", a răspuns imediat Maestrul. "Orice energie care a intrat în joc, indiferent cât de mică este ea, se va răsfrânge mai târziu sau mai devreme asupra ta."

Discipolul a ridicat braţele disperat şi a spus: "Deci, în final trebuie să înţeleg că nu există nici un fel de soluţie, că nu avem nici o şansă să calmăm valurile care s-au stârnit pe acest ocean!"

"Este adevărat că această treabă nu este prea uşoară", a răspuns Yogananda, "dar nu este atât de dificilă pe cât pare la prima vedere. Întreabă-te următorul lucru: Care este cauza care determină ca valurile să se ridice şi să coboare? Este vântul. Fără vânt, suprafaţa oceanului s-ar calma automat.

La fel, când furtuna iluziei se abate asupra minţii unei fiinţe, valurile acţiunii şi ale reacţiunii apar automat. Deci ceea ce trebuie să faci este să calmezi valurile minţii tale prin meditaţie profundă şi să-ţi debarasezi conştiinţa de implicările ego-ului. Dacă vei înceta să te mai consideri agentul determinant, cauza lucrurilor, valurile acţiunii şi reacţiunii vor continua să danseze, dar tu însuţi nu vei mai fi înlănţuit de ele."

"Ar fi o soluţie", a continuat discipolul, "să încetăm să mai acţionăm!"

"Încearcă şi te vei convinge că este imposibil să nu acţionezi. Chiar şi decizia de a nu acţiona este o proiecţie exterioară a ego-ului tău şi deci constituie o acţiune.

Într-o zi am întâlnit în Phoenix, Arizona, un bărbat nepieptănat, cu hainele murdare şi în dezordine. L-am întrebat: ”De ce v-aţi îmbrăcat astfel, sunteţi chiar atât de sărac?” “Eu sunt un *renunţat*”, mi-a răspus el mândru. “Nu cred aceasta; cred că v-aţi înlănţuit din nou, dar de data aceasta de dezordine.”

Bhagavad Gita ne învaţă că nimeni nu poate scăpa de acţiune - Karma - abţinându-se să acţioneze. În ea este revelată o metodă mult mai armonioasă de a scăpa de karmă. Ea ne recomandă *nishkam-karma* - acţiunea detaşată, renunţarea la fructele acţiunii. Dacă vom acţiona astfel, vom ajunge să atingem eliberarea de toate înlănţuirile karmei.

În timpul activităţii, nu considera niciodată că tu eşti cel care acţionează, ci că Dumnezeu este cel care acţionează prin intermediul tău. Adresează-i-te astfel: ”Doamne, fii Tu cel care acţionează prin mine”. Chiar şi atunci când faci greşeli,

consideră-L pe El responsabil de acestea. Bineînţeles, nu trebuie să greşeşti în mod deliberat şi după aceea să dai vina pe El. Dar dacă vei face tot posibilul ca lucrurile să iasă bine şi totuşi vei suferi un eşec, oferă-I acest eşec Lui. Nu uita nici o clipă că, în esenţă, eşti o fiinţă liberă întru eternitate. Aceasta este calea cea mai simplă pentru a atinge fuziunea cu Divinul.

Bineînţeles că şi alţi factori au importanţa lor: devoţiunea, meditaţia, graţia divină şi aşa mai departe. Dar în ceea ce priveşte acţiunea, calea către eliberare necesită în permanenţă o acţiune dezinteresată."

2

"Dacă nu aş avea nici un fel de dorinţă", l-a întrebat un discipol pe Yogananda, "nu aş pierde toate motivaţiile, nu aş deveni un fel de robot uman?"

"Multe fiinţe îşi imaginează aceasta" - i-a răspuns Maestrul. "Ei cred că, în momentul în care nu mai au dorinţe, interesul pentru viaţă dispare; aceasta nu se întâmplă deloc, ba din contră: abia atunci vei descoperi că întreaga viaţă este mult mai interesantă.

Hai să ne gândim acum la aspectul negativ al dorinţei. Acesta te face să îţi fie teamă şi în continuu să te întrebi: “ce se va întâmpla dacă....?” sau “dacă acest lucru nu se va întâmpla?”.

Trăieşti într-o permanentă stare de anxietate legată de viitor sau într-o stare de regret continuu legată de trecut. Non-ataşamentul permite să trăim plenar stare de libertate interioară şi de bucurie divină. Când vei fi capabil să te bucuri de prezent, atunci îl vei putea găsi pe Dumnezeu. Absenţa dorinţei nu îţi distruge motivaţiile; cu cât vei ajunge să trăieşti mai mult în Dumnezeu, cu atât va fi mai mare bucuria pe care o vei experimenta."

3

Chiar şi atunci când cedaţi unui obicei greşit, pentru că nu vă puteţi încă controla, faceţi în aşa fel încât mintea să reziste constant acestei tentaţii; încercaţi să nu vă identificaţi cu aceste greşeli din interiorul vostru.

4

Unul dintre călugării care locuiau în ashram era mereu în luptă cu tentaţiile. Într-o zi, i-am spus: "Eu nu-ţi cer ţie să învingi iluzia, îţi cer doar să-i rezişti."

5

Tendinţele negative nu pot fi depăşite focalizându-ne asupra lor, ci asupra dinamizării şi amplificării în fiinţa noastră a tendinţelor pozitive specifice. Fii întotdeauna activ în serviciul lui Dumnezeu. Oferă-i lui toate gândurile tale, cu acelaşi spirit îndatoritor, cu aceeaşi atenţie alertă şi plină de dragoste. Menţine-ţi mintea îndreptată către El şi urmăreşte să faci numai bine celor din jur. O minte leneşă este un instrument al necuratului.

6

Pentru a atinge starea de inacţiune caracteristică fuziunii finale cu Dumnezeu trebuie să fi foarte activ în serviciul Său.

7

Nu te lăsa niciodată sedus de agitaţie, de prea multe plăceri, de prea multă distracţie. Urmăreşte să fi profund în tot ceea ce faci. Dacă vei ceda acestei agitaţii mentale, seminţele vechilor tentaţii vor reîncolţi. Bineînţeles, este minunat să fii vesel, este minunat să fii plin de umor, dar nu lăsa superficialitatea să te cuprindă. După cum ştiţi, şi mie îmi place să glumesc, dar atunci când mă decid să fiu serios, nimic şi nimeni nu mă poate face să-mi uit hotărârea. Fiţi profunzi în toate acţiunile voastre, chiar şi atunci când ascultaţi o glumă şi râdeţi. Nu renunţaţi la calmul vostru interior. Urmăriţi să sălăşluiţi în permanenţă în Sine.

Aceasta trebuie să fie calea unui yoghin autentic.

8

Condiţiile exterioare obiective sunt întotdeauna neutre. Modul în care reacţionaţi la ele le determină să pară benefice sau nu.

Trebuie să vă transformaţi reacţiile faţă de circumstanţele exterioare. Aceasta este esenţa întregului sistem Yoga - a neutraliza cu ajutorul Spiritului valurile reacţiunii. Fiţi în permanenţă fericiţi interior. Nu încercaţi să modificaţi exteriorul pentru a-l adapta cerinţelor voastre; urmăriţi mai bine să vă transformaţi interior.

9

O bună regulă de viaţă este să gândeşti astfel: "ceea ce vine din interiorul meu, îl las să se producă".

10

În India, se acordă mult prea multă importanţă karmei. Pretutindeni poţi auzi: "Aceasta este karma mea şi eu nu pot să fac nimic", "Este karma ta" etc. Acestea sunt atitudini absurde.

Karma poate fi definită în mod simplu ca acţiune. Tot ceea ce odată a fost făcut poate, la fel de bine, să fie desfăcut. Americanii sunt mult mai conştienţi că totul este cu putinţă. Deseori, am auzit americani spunând: "daca aceasta este cu putinţă, atunci o vom face" sau " dacă este imposibil, atunci ne va lua puţin mai mult timp s-o realizăm". Acest spirit optimist este ceea ce iubesc cel mai mult la această ţară.

11

Întreaga ta energie trebuie canalizată pentru a reuşi să-l cunoşti pe Dumnezeu. Nu te preocupa de karma care ţi-a mai rămas de depăşit. Lasă-l pe Dumnezeu să se preocupe de aceasta. În primul rând, distruge în fiinţa ta toate înlănţuirile karmice. Acestea sunt sursa ataşamentului tău faţă de ego. În momentul în care te dizolvi în El, orice acţiune vei realiza nu va mai crea karmă. Vor fi asemeni unor litere pe care le-ai scris pe apă, niciodată nu se vor întoarce asupra fiinţei tale. Ca să te eliberezi de înlănţuirile ego-ului, trebuie să tai nodul gordian al iluziei.

Aceasta este starea de *jivan mukta*, fiinţa eliberată care trăieşte în această lume.

12

Prin intermediul meditaţiei şi al consacrării întregii tale fiinţe Divinului calmează-ţi valurile minţii. Mintea este cea prin intermediul căreia percepi realitatea actuală. În starea de supraconştiinţă, vei putea avea o viziune clară asupra a tot ceea ce te înconjoară, asupra realităţii obiective. Trăind permanent această stare de conştiinţă, un *jivan mukta* poate prelua la voinţă karma altor persoane şi să o ardă printr-o singură meditaţie.

Fiinţa a cărei întreagă karmă trecută este epuizată este un *siddha*, o fiinţă ce a atins perfecţiunea. Dacă o astfel de fiinţă se încarnează, o face doar pentru binele umanităţii şi nu datorită unei înlănţuiri karmice. O astfel de fiinţă este un *avatar*, un maestru spiritual coborât pe Pământ, o încarnare a Divinului.

Cel mai important este să-l găsim pe Dumnezeu. Atunci când vom percepe strălucirea Sa în cvasitotala obscuritate a conştiinţei noastre, orbirea spirituală va dispare.

13

În toate acţiunile pe care le întreprindeţi consideraţi-l pe Dumnezeu ca fiind cel care acţionează. Este o problemă de atitudine interioară şi nu necesită un mod exterior de a-ţi arăta umilinţa.

Din păcate, mulţi aspiranţi îşi asumă o atitudine exterioară umilă numai pentru a-i impresiona pe cei din jur.

Scurta povestioară pe care vi-o voi relata în continuare vă va ilustra ceea ce doresc să vă explic:"*Gopi*-urile (păstoriţele) obişnuiau să-i aducă în fiecare zi brânză proaspătă lui Krishna. Într-o zi în care râul Jamuna era în creştere, *gopi*-urile nu au putut să-l traverseze pentru a ajunge la Krishna.

"Ce vom face acum?", se plângeau ele. Tot încercând să găsească o soluţie, şi-au adus aminte că pe acea parte a râului trăieşte un mare înţelept, pe nume Byasa, un adorator devotat a lui Krishna.

"Byasa este un sfânt", a spus una dintre ele. "Să mergem la el şi să-l rugăm să înfăptuiască un miracol pentru noi pentru a ne ajuta să traversăm râul".

Ele au mers şi l-au rugat să le ajute să ajungă la Krishna.

"Krishna, Krishna", s-a prefăcut Byasa supărat, "toată ziua nu aud vorbindu-se decât de Krishna, dar cine se interesează de mine?" Atunci *gopi*-urile s-au simţit dintr-o dată foarte încurcate.

Brânza era pentru Krishna, dar ele nu-ndrăzneau să-l refuze pe Byasa, o dată ce veniseră să-i ceară ajutorul, aşa că i-au oferit o bucăţică din brânză.

Dar Byasa a început să mănânce cu poftă bucată după bucată, prefăcându-se foarte înfometat. După ce a mâncat cât i-a permis stomacul, s-a dus până la malul râului şi a spus: "Dacă eu nu am mâncat nimic, tu separă-ţi apele să putem trece." "Ce mincinos", au început să şoptească *gopi*-urile. "Aţi văzut toate câtă brânză a mâncat şi acum îndrăzneşte să comande râului să-l asculte." Dar chiar în acel moment, râul cu adevărat a ascultat rugămintea yoghinului. Fără să încerce să-şi explice acest mister, *gopi*-urile s-au grăbit să traverseze. Când au ajuns la coliba lui Krishna, l-au găsit pe acesta dormind.

"Cum este cu putinţă?", s-au mirat ele. "De obicei, Krishna aştepta cu nerăbdare să-i aducem brânza." "Krishna", l-au întrebat ele,"nu îţi este foame astăzi?" "Nu", a răspuns el, deschizând încet ochii.

"Dar ţi-am adus brânza." "Oh, mulţumesc", a răspuns Krishna,"dar nu mai îmi este foame." "De ce? Te-a hrănit altcineva?" "Da. Acel sfânt Byasa, de pe celălalt mal al râului, mi-a dat astăzi să mănânc; chiar prea mult".

Byasa îi oferise întreaga mâncare lui Krishna, gândindu-se constant la el şi nu la sine însuşi. Tot astfel, fiecare aspirant trebuie să dăruiască toate acţiunile sale lui Dumnezeu.

Încetaţi să vă raportaţi în tot ceea ce faceţi la ideea de "Eu". În inima voastră învăţăţi să cântaţi numele lui Dumnezeu spunând: "Tu, Doamne, numai Tu."

14

Dacă vei ajunge la Dumnezeu, toate problemele din subconştient vor fi instantaneu eliminate. Tarele multor vieţi stau îngropate în solul mentalului tău. Toate dorinţele pe care le-ai avut în trecut şi de care nu eşti deplin conştient în actuala existenţă terestră aşteaptă momentul prielnic să se manifeste. Însă, dacă tu te vei întoarce către Dumnezeu, vei fi capabil să controlezi aceste dorinţe pentru totdeauna.

15

"Maestre, dacă ceea ce ne înlănţuie este ataşamentul faţă de această lume, cum se face atunci că persoanele care se sinucid nu se eliberează? Cu siguranţă, despre ele nu se poate spune că doresc să rămână aici." Yogananda a râs cu poftă de absurditatea întrebării şi a răspuns: "Ca lucrurile să se desfăşoare cum ai spus ar trebui să existe o reală şi nemărginită dragoste de Dumnezeu.

Viaţa este o şcoală în care avem mai multe examene de trecut până la atingerea finalităţii ei: eliberarea supremă. Dacă te comporţi ca un chiulangiu, va trebui să te întorci din nou şi din nou până când vei reuşi să înveţi toate lecţiile ei."

16

Nu vei putea să te eliberezi atât timp cât îţi va mai fi frică. Cea mai bună metodă de ardere a karmei este să-ţi îndeplineşti plin de bucurie îndatoririle şi să întâmpini plin de curaj tot ceea ce viaţa îţi oferă.

17

Un factor esenţial în transcenderea karmei este meditaţia. Şi aceasta datorită focalizării intense a energiei fiinţei asupra liniştirii turbioanelor mentale. Cu cât meditaţia este mai profundă, cu atât te vei simţi mai liber interior.

18

Karma discipolilor este mult diminuată de prezenţa maestrului.

El cunoaşte întreaga ta karmă şi te îndrumă pe calea spirituală cea mai adecvată fiinţei tale. El chiar îşi asumă în mod conştient din "bagajul" tău karmic, la fel precum un om puternic ajută pe altul mai slab să care o greutate. A practica o disciplină spirituală fără a fi sub îndrumarea unui maestru competent este asemeni cu a călători prin nisipuri mişcătoare fără a şti unde-i cărarea.

19

Calea spirituală este formată din 25% efortul aspirantului, 25% ajutorul guru-lui şi 50% Graţia Divină. Dar este absolut necesar ca cele 25 de procente ale discipolului să fie formate din 100% efort şi sinceritate.

20

Dorinţa de a ne încarna în această lume este cea care ne face să rătăcim din viaţă în viaţă. Dar, o dată ce tendinţa de a-l cunoaşte pe Dumnezeu a apărut în inimile noastre, eliberarea spirituală este sigură; acest proces poate dura mai multe vieţi - pentru că acest dor de Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu, îşi va găsi împlinirea.

21

Un copil de şapte ani al unui discipol de-al maestrului şi-a pierdut un deget într-un accident. A doua zi, băiatul a declarat cu convingere că s-ar fi accidentat mult mai rău dacă nu ar fi fost protejat de maestru. Când a aflat aceste cuvinte Yogananda a dat aprobator din cap şi a spus: "Cu o zi înainte de accident, am văzut copilul înconjurat de un nor negru. Am intuit că ceva rău se va abate asupra lui."

Acesta nu este singurul exemplu de protecţie divină miraculoasă a discipolilor lui Paramhansa Yogananda. Din alte scrieri şi conferinţe ale maestrului am înţeles clar că, dacă aura unei fiinţe este purificată, consecinţele negative ale karmei ei vor avea un impact minim, dar necesar. Pentru că, aşa cum este scris şi în Biblie, "...smintelile trebuie să vină...". O aură pură şi puternică este asemeni unei umbrele impermeabile în sezonul ploios. Acesta este şi motivul pentru care Maestrul recomanda purtarea unor brăţări astrologice, a căror influenţă benefică este explicată în capitolul "Cum să dejoci influenţa astrelor" din *Autobiografia unui yoghin*. Pe scurt, anumite metale şi, mai presus de ele, anumite pietre preţioase emit o lumină astrală care contracarează influenţele negative.

La sus-numita recomandare, Paramhansa Yogananda adăuga: "Nu uitaţi însă că cea mai puternică brăţară este devoţiunea faţa de Dumnezeu."

22

Călătorind prin oceanul manifestării, fiinţa ajunge şi în zone cu apă calmă. Chiar şi în acest mare ocean al iluziei se pot găsi "golfuri" de o extremă linişte. Aceasta se întâmplă atunci când un avatar, sau o încarnare a divinităţii, este trimisă pe

Pământ cu o misiune specială. Toţi cei care-l vor întâlni şi se vor pune în rezonanţă cu Spiritul său le va fi foarte uşor scape de forţa iluziei.

23

În decembrie 1948, în timpul unei iniţieri, Yogananda a spus: “Printre auditoriul prezent acum avem câţiva *siddha* şi câţiva *jivan mukta*”.

24

"Cu cei care sunt în consonanţă cu fiinţa mea este foarte uşor să comunic. Este suficient doar să ne privim în ochi unul pe celălalt. Pentru mine este încântător să trăiesc astfel de experienţe."

25

"Maestre" îl întrebă un discipol "se poate rătăci un suflet pentru totdeauna?"

"Imposibil. Orice suflet este parte din Dumnezeu şi - cine-l poate distruge pe El?"

26

Sfântul Anton a petrecut mulţi ani meditând într-un mormânt din deşert. În tot acest timp, el a fost de nenumărate ori încercat de demoni, până ce însuşi satana l-a ameninţat că îl va distruge dacă nu va renunţa la drumul său către Divin. Pereţii mormântului au început să se fisureze, iar din fisuri au apărut monştrii înfricoşători care se năpusteau asupra lui să-l devoreze. Dar sf. Anton şi-a îndreptat faţa spre cer şi a invocat ajutorul lui Iisus.

Brusc, Iisus a apărut într-o lumină strălucitoare şi toate iluziile create de Ucigă-l toaca au dispărut. În starea de extaz dăruită de această prezenţă divină, sf.Anton şi-a reamintit toate existenţele sale anterioare. El l-a întrebat pe Dumnezeu: "Unde ai fost Tu în toţi aceşti ani în care eu te-am chemat?" "N-am încetat nici o clipă să fiu cu tine" - i-a răspuns Dumnezeu.

CAPITOLUL 11

GRAŢIA LUI DUMNEZEU

1

Toate grupările religioase pe care le-am întâlnit în această ţară nu îşi îndrumă adepţii să aspire să atingă suprema eliberare, pentru că, spun ei citându-l pe sf.Pavel, “nici o fiinţă nu poate să se elibereze ea singură” şi “...sunteţi mântuiţi prin credinţă şi aceasta nu este de la voi, este darul lui Dumnezeu; nu din fapte, ca să nu se laude nimeni”*.

Întreaga lor doctrină legată de mântuire se bazează în exclusivitate pe credinţă. “Credeţi, fiţi plini de credinţă şi veţi fi salvaţi de graţia lui Dumnezeu”. Numeroşi sunt cei care consideră ca o condiţie suplimentară a salvării apartenenţa la o biserică, subînţelegând că dacă mai este ceva de făcut, biserica va face totul pentru ei.

Isus n-a spus oare discipolilor săi: “Şi pentru ce mă chemaţi <<Doamne, Doamne>> şi nu faceţi ce vă spun?”(Luca 6:46) Să presupunem că doriţi bogăţii. Ce veţi face atunci? Veţi sta într-o cameră şi veţi aştepta ca Dumnezeu să vină să vi le dăruiască, numai pentru că voi credeţi în EL? Cu siguranţă nu. Vă veţi mobiliza să munciţi cu sârguinţă, pentru ca să ajungeţi să le obţineţi. Cum credeţi că salvarea, mântuirea vă va fi dăruită fără să faceţi nimic, numai pentru singurul motiv că voi aveţi credinţă? Şi de ce să punem ca o condiţie suplimentară apartenenţa la o anumită biserică? Eliberarea este o relaţie personală între sufletul individual şi Dumnezeu. Fiecare trebuie să ajungă să-l iubească pe Dumnezeu.

Apartenenţa la o biserică este benefică doar atunci când încurajează o relaţie directă a fiinţei cu Dumnezeu, dar ea nu garantează cu nimic acest gen de relaţie şi, în nici un caz, nu o poate substitui. Dacă cineva vă va spune că doar urmând o anumită biserică îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu, întrebaţi-l şi dacă acea biserică poate să mănânce în locul vostru, prin delegare. Dacă, fără efort personal, nu îţi este cu putinţă nici măcar să te hrăneşti, cum poţi să crezi că poţi să-ţi desăvârşeşti fiinţa doar stând şi aşteptând? Eliberarea înseamnă a fi liber de limitările ego-ului, prezente în fiinţă datorită ataşamentelor sale faţă de corp.

Eliberarea nu poate apare decât ca urmare a unui mare efort personal. Este adevărat, alte fiinţe vă pot ajuta în efortul vostru spiritual; graţia lui Dumnezeu poate să vă salveze. Sf. Pavel a avut dreptate în ceea ce a spus. Dar aceasta nu înseamnă că această credinţă nu trebuie să fie asociată cu un efort sincer din partea voastră; fără un efort susţinut depus din partea ta, nu vei atinge eliberarea."

2

"Maestre" - a spus într-o zi un discipol, " J. este un pic descurajat. A aflat că, după spusele lui Ramakrishna, “graţia este un joc al lui Dumnezeu”. Acesta vrea să spună că o fiinţă poate să mediteze ani de-a rândul fără să ajungă la nici un rezultat şi Dumnezeu poate să se reveleze unui beţiv oarecare, pentru că aşa doreşte EL?"

Maestrul i-a răspuns: "Ramakrishna n-a spus niciodată aşa ceva. Aceasta se întâmplă întotdeauna când persoane care nu au atins eliberarea spirituală interpretează cuvintele unui Maestru. Dumnezeu nu este capricios. Este adevărat că unor fiinţe oarbe acţiunile Sale pot să pară uneori un joc, dar ele nu sunt decât influenţele cauzale ale karmei trecute. De ce ar încălca Dumnezeu propriile Lui legi? Doar El este cel care le-a creat."

3

"Religiile sunt atât de confuze când este vorba despre Graţie! Oamenii consideră că Dumnezeu îşi manifestă Graţia doar asupra acelora care, în accepţiunea lor, au făcut totul ca să-I fie pe plac. Ei îl modelează pe Dumnezeu după propriile lor concepţii, în loc să mediteze profund şi să descopere adevărata realitate divină.

Dumnezeu nu are nevoie de linguşelile lor. Graţia Sa nu se bazează pe afinităţi sau aversiuni personale. El răspunde la dragostea aspirantului spiritual, dar această dragoste trebuie să fie şi ea impersonală, trebuie să fie eliberată de toate motivaţiile egoiste."

4

"Ce este Graţia? Oamenii o confundă cu o favoare divină, ca şi cum Dumnezeu ar putea fi cumpărat sau păcălit, astfel încât ei să obţină ceea ce doresc de la El.

Odată, am cunoscut un om care a pus 100 dolari pe farfuria în care se realiza colecta, în timpul slujbei de duminică, iar mai tîrziu şi-a exprimat dezamăgirea că Dumnezeu nu i-a ascultat rugămintea ce a însoţit acest act.

Trebuie să vă fie clar, Dumnezeu este atent la inimile oamenilor şi nu la farfuriile de colectă. În acelaşi mod, oamenii spun că, pentru a atinge mântuirea, trebuie să crezi, să crezi şi iar să crezi. Credeţi oare că Dumnezeu trebuie astfel liniştit şi convins că noi chiar credem în El? El ne priveşte în lăuntrul fiinţei noastre şi nu este influenţat de opiniile pe care le exprimăm în legătură cu El.

O fiinţă care se consideră un ateu poate uneori să fie mai aproape de Dumnezeu, datorită dragostei pe care o manifestă faţă de oamenii din jur, decât alte fiinţe care cred în Dumnezeu cu mintea lor, dar a căror acţiuni sunt cu totul lipsite de dragoste şi altruism. Dumnezeu ne judecă după acţiunile noastre şi nu după cuvintele noastre.

Bineînţeles, e bine să dăruieşti bani unei cauze spirituale. Fiinţa îsi generează karmă bună făcând acest lucru; dar este mult mai bine să crezi în Dumnezeu decât să-L negi, pentru că, necrezînd că El există, nu vei depune nici un efort ca să-L găseşti.

Dar să nu vă imaginaţi că Dumnezeu poate fi mituit sau flatat, astfel încât să-I cumpăraţi Graţia, să-L determinaţi să vă dăruiască Graţia Sa. Singurul lucru pe care-l puteţi face ca să-L câştigaţi este să-I dăruiţi dragostea voastră.

Dar atunci, ce este de fapt Graţia? Este puterea lui Dumnezeu, distinctă de toate celelalte, Dumnezeu fiind singura realitate; El este singura putere a existenţei. Privind din acest punct de vedere eforturile voastre umane sunt iluzorii; puterea Sa este cea care ne face să ne îndeplinim toate acţiunile vieţii noastre, iar eşecurile pe care le suportăm nu sunt datorate decât lipsei de armonizare a fiinţei noastre cu această putere.

Graţia lui Dumnezeu ne este dăruită în proporţia în care noi suntem deschişi faţă de El. Graţia nu vine din exteriorul nostru; ea este operaţia care se produce în interior, prin intermediul propriei noastre realităţi superioare. Cu cât vom trăi mai conştienţi şi cu cât vom trăi mai puţin dominaţi de ego vom beneficia din ce în ce mai mult de Graţia Divină."

5

"În istoria religiei s-a pus dintotdeauna următoarea întrebare: “Ce este mai important pe calea spirituală: Graţia divină (KRIPA - cum este numită în India) sau efortul uman?” Răspunsul este simplu şi marii maeştri spirituali au încercat de nenumărate ori să-l dăruiască umanităţii prin învăţăturile lor.

Omul trebuie să folosească toate resursele care-i sunt puse la dispoziţie pentru a atinge Suprema Eliberare. Eforturile sale nu vor fi încununate de succes decât în momentul în care va înţelege că nu el, ci Dumnezeu este cel care acţionează prin intermediul său, inspirîndu-l şi ghidându-l. Considerându-l pe Dumnezeu ca fiind Cel care acţionează, nu trebuie ca prin aceasta să devenim pasivi; trebuie să depunem mari eforturi pentru a fi receptivi la influenţa Sa.

Aspirantul trebuie să se dăruiască cu optimism şi bucurie acestui flux al Graţiei interioare. Forţa care există în voi este a voastră personală; vă este dăruită de Dumnezeu, folosiţi-o! Dumnezeu n-o va folosi în locul vostru. Cu cât vă veţi pune mai mult la unison cu voinţa Sa infinită, în toate acţiunile şi gândurile voastre, cu atât mai mult puterea Sa şi binecuvântarea Sa vă va da încredere, ghidându-vă în tot ceea ce faceţi."

6

"Roagă-te astfel lui Dumnezeu: “Doamne, voi gândi, voi acţiona, dar ghidează-mi, te rog, gândurile, voinţa şi toate acţiunile mele”."

7

"Dumnezeu nu va răspunde întotdeauna rugăminţilor tale în felul în care te aştepţi; dar dacă niciodată aspiraţia ta către El nu va avea fluctuaţii, atunci vei primi chiar mai mult decât bănuiai."

8

Într-o zi, un discipol l-a întrebat pe Yogananda: "Care este diferenţa dintre credinţă şi încredere?" Yogananda a răspuns: "Încrederea este mentală; ea este asemănătoare unei ipoteze ştiinţifice şi, asemeni ştiinţei, ea necesită verificări experimentale. Cu alte cuvinte, încrederea este condiţionată. Premizele sale trebuiesc testate în laboratoarele meditaţiei şi verificate prin intermediul experienţei directe.

Verificaţi-vă încrederile, dar nu într-un spirit de îndoială. Verificaţi-le, pentru că voi doriţi să cunoaşteţi în profunzime adevărul şi nu doar să reflectaţi asupra lui".

“Credinţa” - a spus Sf. Pavel - “este dovedirea lucrurilor celor nevăzute.” Doar experimentarea acestor realităţi subtile ne conferă credinţa în ele. Aceasta este ceea ce a spus Sf. Pavel. Doar în urma unei verificări interioare apare credinţa.

În prezent sunt nenumărate elemente în viaţa voastră care sunt suficiente pentru a vă oferi credinţă. Nu trebuie să aşteptaţi să aveţi viziuni extraordinare pentru a avea credinţă. Gândiţi-vă doar la ceea ce aţi experimentat pînă acum; nu limitaţi religia voastră doar la un plan mental. Aţi simţit vreodată pacea lui Dumnezeu coborîndu-se asupra voastră, într-o rugăciune sau într-o meditaţie? Aţi simţit vreodată dragostea Lui atingând inima voastră? Nu sunt aceste dovezi reale şi suficiente pentru voi? Agăţaţi-vă de ele! Făceţi din experienţă baza credinţei voastre! Precum Isus a spus: “noi, ceea ce ştim, vorbim”.

Construiţi-vă întreaga viaţă pe ceea ce deja ştiţi, pentru că "celui care are, i se va mai da şi-i va prisosi".

Pe Swami Shankaracharya (un mare maestru al Indiei) îl separa un râu de cel mai apropiat discipol al său. Cu un surâs, el i-a spus discipolului: “Vino! Vino aici!” Fără să ezite nici o secundă, tânărul s-a apropiat de râu şi a păşit pe apă şi, spre uimirea sa, la fiecare pas pe care îl realiza apărea o floare de lotus sub piciorul său, astfel că a reuşit să traverseze râul şi, când a ajuns pe celălalt mal, s-a aruncat la picioarele maestrului său. Începând cu acea zi a fost numit Padmapada - "Picioare de lotus".

Padmapada nu cunoştea abilitatea maestrului său de a crea flori de lotus. Cu alte ocazii, el a experimentat alte puteri paranormale ale guru-lui său. Şi astfel, plin de încredere, el s-a bucurat de aceste miracole, în loc să-şi umple întreaga viaţă cu îndoieli şi speculaţii intelectuale."

9

"Credinţa este dezvoltarea intuiţiei prezenţei lui Dumnezeu în fiinţa noastră şi abandonarea raţiunii ca mijloc principal de înţelegere."

10

"Două cunoştinţe ale mele (femei) aveau ca obicei să nu închidă maşina după ce o parcau. Odată, le-am spus: “Ar trebui să fiţi mai precaute şi să vă închideţi de fiecare dată maşina”.

“De ce? Unde este credinţa ta în Dumnezeu?” - mi-au răspuns ele zîmbind.

“Da, eu am încredere” - le-am răspuns - “dar nu de încredere faceţi voi dovadă, ci de neglijenţă. De ce trebuie Dumnezeu să vă protejeze, dacă voi nu faceţi nimic în acest sens?”

“O, Dumnezeu ne veghează” - m-au asigurat - “nimic rău nu se va întîmpla”. Şi au continuat să lase maşina deschisă.

Într-o zi, când aveau în maşină obligaţii în valoare de multe mii de dolari, au plecat lăsând toate lucrurile în "grija" credinţei. În absenţa lor, hoţii şi-au făcut meseria şi au furat totul, cu excepţia unui mic articol care le-a scăpat din vedere. Una dintre doamne a pierdut, cu această ocazie, toţi banii pe care îi strânsese în ultimii ani.

Mai târziu, le-am spus: "De ce să te aştepţi ca Dumnezeu să te protejeze, dacă tu ignori în permanenţă legile raţiunii şi ale bunului simţ? Este minunat să ai credinţă, dar, în acelaşi timp, fii şi raţional! Nu te aştepta ca Dumnezeu să facă totul în locul tău, numai pentru simplul motiv că tu ai încredere în El. El va avea grijă de tine, dar pentru aceasta trebuie să participi şi tu".

11

Un discipol, în dorinţa sa de aventură, avea obiceiul să-şi asume mari riscuri. Fiind criticat, el a răspuns astfel: "Dacă vreodată ceva va merge rău, cu siguranţă maestrul mă va proteja".

Cuvintele sale au fost repetate mai târziu lui Paramahansa Yogananda. "Doamne" - a exclamat el - "poate într-o zi îi va trece prin cap să conducă maşina pe marginea unei faleze, astfel încât să vadă dacă Dumnezeu şi cu mine îl vom proteja de consecinţele prostiei lui!" Trebuie să facem dovadă de bun simţ, nu să provocăm Graţia divină în astfel de moduri absurde şi prosteşti. În împărăţia lui Dumnezeu nu este loc pentru fiinţe inconştiente.

12

Credinţa trebuie cultivată. Ea nu poate fi obţinută prin simple speculaţii mentale. Dacă te vei arunca de pe vîrful unui munte afirmând: "Dumnezeu mă va proteja"- vei vedea că nu va fi aşa. Dumnezeu aşteaptă de la tine să-ţi foloseşti bunul simţ pe care ţi L-a dăruit. Bineînţeles, El va avea grijă de tine, dacă vei acţiona plin de bun simţ şi te vei lăsa în mâinile Sale.

Credinţa trebuie hrănită, în permanenţă, de experienţa interioară, la fel cum udăm zilnic o plantă. Cu cât vei experimenta mai mult protecţia Sa, prin trăire personală, cu atât vei ajunge să crezi mai mult în El, nu fanatic, ci într-un mod natural, într-o manieră divină.

13

Modul tău de a gândi şi fluxul de Graţie divină ce se va manifesta în viaţa ta este determinat de profunzimea conştientizării Sinelui fiinţei tale.

Marile miracole ale credinţei, cum ar fi învierea morţilor, sunt posibile doar pentru cei care au perceput Divinul ca fiind unica realitate. Pentru a realiza astfel de miracole, o simplă afirmare mentală, chiar realizată cu putere, nu este suficientă.

A existat un bărbat care a citit în Biblie că "un gram de credinţă poate muta şi munţii din loc". Aceste învăţături ale Bibliei l-au impresionat foarte mult, mai ales pentru că în faţa ferestrei de la dormitorul său se afla un deal care-i bara minunata privelişte a lacului din apropiere.

Astfel că, într-o zi, s-a decis să verifice aceste afirmaţii din Scriptură. Plin de această "credinţă" temporară, el s-a rugat lui Dumnezeu câteva ore să ridice acest munte şi să-l arunce în lac, după care s-a dus să se culce, fiind foarte nerăbdător să vadă care vor fi rezultatele rugăminţii sale. Trezindu-se a doua zi dimineaţă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să alerge la fereastră, să vadă ce s-a întâmplat; dar colina nu se mişcase nici măcar un milimetru. "Ştiam eu că o să fie tot aici" - a exclamat el supărat.

Aceasta nu este credinţă - nu este decât o simplă afirmaţie pripită.

14

Sunt multe pietre care există pe pământ, dar dintre toate doar câteva sunt diamante. În mod similar, adevărurile spirituale nu pot fi găsite printre opiniile umane confuze. Graţia divină este una dintre cele mai rare şi preţioase diamante. Ea poate fi obţinută numai de cei care o caută încontinuu, cu răbdare şi fermitate; iar pentru ca cineva să ajungă să o experimenteze nu este suficient doar să citească câteva cărţi spirituale sau să audieze câteva conferinţe. Graţia nu va fi niciodată găsită acolo unde oamenii cred că ea trebuie să fie. Ea trebuie căutată într-un

anumit mod, la locul potrivit şi într-o stare de spirit potrivită. Starea de spirit necesară pentru a putea primi Graţia Divină este o atitudine necondiţionată de dragoste faţă de Dumnezeu. Locul potrivit este în voi înşivă şi maniera potrivită este liniştea unei meditaţii profunde.

Pentru a-L găsi pe Dumnezeu, trebuie să vă puneţi de acord cu metodele şi legile Sale.

CAPITOLUL 12

NECESITATEA SISTEMULUI YOGA

1

Un vizitator l-a întrebat pe Yogananda: "Ce este YOGA?" Paramahansa Yogananda i-a răspuns: " Yoga înseamnă uniune".

Etimologic, acest cuvânt este asemănător cuvântului englezesc "yoke", care înseamnă "jug". Yoga înseamnă uniunea fiinţei cu Dumnezeu sau transcenderea EU-ului limitat, efemer şi cufundarea în Sinele Suprem Divin, Spiritul Infinit.

Majoritatea occidentalilor şi de asemenea mulţi indieni confundă Yoga cu Hatha Yoga (ramură din Yoga care se bazează pe armonizarea polară yin-yang / ha-tha a fiinţei prin practicarea anumitor posturi corporale, denumite în limba sanscrită ASANA).

Hatha-Yoga este o diciplină spirituală. N-am nici cea mai mică intenţie de a devaloriza posturile Yoga. De alfel, corpul face parte din natura umană şi trebuie întreţinut, dacă dorim ca el să nu devină, la un moment dat, un obstacol în calea forţelor noastre spirituale.

Uneori, aspiranţii care urmăresc să îl găsească pe Dumnezeu acordă prea puţină importanţă posturilor Yoga. Totuşi, pentru a atinge Eliberarea Supremă nu este obligatoriu ca fiinţa să practice asane. Hatha Yoga este ramura din Raja Yoga ce se ocupă de corpul fizic, Raja Yoga fiind unul dintre sistemele ştiinţei Yoga.

Raja Yoga este un ansamblu de practici spirituale care ajută conştiinţa umană să se racordeze la Conştiinţa Divină. Yoga este o ştiintă, în sensul că ea oferă metode practice de control asupra corpului şi asupra spiritului necesare pentru a atinge starea de meditaţie profundă. Este o artă, datorită faptului că vom obţine rezultate mediocre dacă nu o vom practica cu intuiţie şi sensibilitate.

Yoga nu este un sistem de credinţe. Ea ţine cont de influenţele reciproce ale corpului şi ale minţii, urmărind să le armonizeze. De fapt, adeseori mintea nu este capabilă să se concentreze datorită tensiunilor sau bolilor înmagazinate în corp,

stopând astfel evoluţia fiinţei. Datorită faptului că mintea este disipată sau paralizată de emoţii negative, energia fiinţei este mult diminuată.

În principal, Yoga acţionează asupra energiei corpului prin intermediul tehnicilor numite PRANAYAMA (controlul energiei; PRANA înseamnă şi suflu). Yoga ne învaţă cum, prin intermediul controlului respiraţiei, să ne liniştim mintea şi să atingem un înalt grad de conştiinţă.

Cele mai avansate nivele ale sistemului Yoga conduc fiinţa dincolo de tehnici şi îi arată yoghinului sau practicantului Yoga cum să-şi direcţioneze concentrarea în aşa fel încât nu numai să-şi armonizeze fiinţa cu Conştiinţa Divină, ci să se şi cufunde în această Conştiinţă Infinită cu toată fiinţa sa.

Yoga este o ştiinţă foarte veche, având o vechime de mii de ani. Învăţăturile sale sunt esenţa grandorii legendare a Indiei.

Adevărurile care sunt revelate de acest sistem nu aparţin numai Indiei sau numai celor care practică consecvent tehnicile Yoga.

Numeroşi sfinţi ai altor religii, incluzând sfinţii creştini, au descoperit în practica lor spirituală diverse practici care sunt chiar similare tehnicilor Yoga. Un mare număr dintre ei sunt, ceea ce numesc indienii, nişte "mari yoghini". Ei şi-au elevat conştiinţa de la starea de ataşament faţă de corp la starea de identificare a fiinţei cu Sinele Suprem. Ei au descoperit, prin intermediul devoţiunii, secretul canalizării sentimentelor inimii către Spirit, în loc să le lase să se manifeste ca emoţii haotice.

Au realizat că poarta viziunii spirituale este situată între sprîncene - centru energetic prin intermediul căruia spiritul se cufundă în Conştiinţa Cristică. Ei au descoperit secretul opririi respiraţiei şi maniera în care, în această stare, sufletul poate să se înalţe către culmile spiritului. Ei au descoperit starea pe care unii ocultişti o numesc "mariajul mistic", în care Spiritul Etern al fiinţei se cufundă în Dumnezeu şi devine una cu El.

Yoga completează textele biblice, învăţând fiinţa cum să-L iubească pe Dumnezeu cu inima, cu mintea, cu sufletul, cu toată forţa sa. Energia fiinţei obişnuite este blocată pe nivelele sale inferioare. Lipsa de disponibilitate a acestei energii împiedică pe cel credincios să-L iubească pe Dumnezeu cu toată puterea sa, cu toate cele trei aspecte ale naturii sale: inima, mintea şi sufletul. Adevărata comuniune interioară este posibilă doar în momentul în care fiinţa a reuşit să-şi deblocheze energia corpului şi s-o sublimeze, prin intermediul meditaţiei profunde.

2

Cu ajutorul unei lentile puternice putem concentra razele soarelui pentru a da foc la o grămadă de paie. La fel, prin intermediul metodelor şi tehnicilor sale, Yoga

permite concentrarea minţii în scopul îndepărtării îndoielii şi incertitudinii, pentru a permite luminii adevărului interior să se manifeste.

3

O adeptă a unui alt sistem spiritual a obiectat în privinţa practicilor Yoga, spunând că acestea o distrag de la practica sa devoţională. "Eu doresc să fiu doar îndrăgostită de Dumnezeu", a spus ea. "A utiliza tehnici ca să-L descopăr îmi repugnă, mi se pare foarte mecanic".

"Este minunat să fii îndrăgostit de Dumnezeu" - a aprobat maestrul - "dar este o greşeală să crezi că practica Yoga autentică implică mecanicism. Pe calea spirituală o superemotivitate este un obstacol. Dacă nu vei înceta să mai sufli în lumânare, cum îi vei permite să ardă? La fel, dacă nu vei urmări să-ţi ordonezi sentimentele, vei ajunge intoxicat emoţional şi atunci cum vei putea să experimentezi starea mult mai profundă de "intoxicare" cu beatitudine divină? Dumnezeu nu vine niciodată dacă-L chemăm într-o stare de dezordine interioară, de haos mental. Esenţa Sa adevărată este liniştea, tăcerea; El vorbeşte sufletului în tăcere. Cu aceasta nu vreau să spun că este rău să plângi după Dumnezeu, să verşi lacrimi de dragoste pentru El, dar adeseori, un sentiment intens, exprimat prea arzător, se epuizează repede.

După ce ai cântat pentru Cel prea iubit şi ai plâns, rugându-L să vină, este important să-ţi controlezi sentimentele şi să le sublimezi, pentru a atinge liniştea comuniunii interioare profunde.

Sentimentele exprimate în momentul în care inima este agitată sunt asemănătoare unei furtuni într-un degetar.

Dacă vei ţine mugurul devoţiunii prea strâns, el nu-şi va putea deschide petalele pentru a primi razele de soare ale iubirii divine. Doar atunci când îţi vei calma sentimentele inimii vei putea primi îmbrăţişarea Infinitului.

Reflectează un moment: după ce strigi o persoană nu este normal să taci şi să aştepţi un răspuns? După ce te-ai rugat şi ai cântat numele lui Dumnezeu, de ce să nu aştepţi, în tăcere, răspunsul Său în inima ta? Meditaţia corespunde exact acestei faze de ascultare. Pentru aceasta este necesar să devii receptiv interior la răspunsul Său tăcut.

Esenţa sistemului Yoga este tăcerea şi receptivitatea, pe care practica unui anumit numar de tehnici o induce minţii; astfel că este bine să fii îndrăgostit de Dumnezeu, dar din ce în ce mai mult fii atent la iubirea pe care El ţi-o dăruie. Nu te intoxica cu propriile tale sentimente, ci cu extazul pe care-l percepi în urma comuniunii cu El."

4

A-ţi etala iubirea pentru Dumnezeu înseamnă a desacraliza cea mai sublimă dintre relaţii. Iubirea ta faţă de Divin trebuie canalizată interior. Acesta este motivul pentru care practica yoga este atât de importantă. Ea permite fiinţei să-şi orienteze sentimentele către interiorul său, pentru a atinge comuniunea cu Dumnezeu.

În India a trăit o sfântă foarte cunoscută numită Mira; era o bhakta, o fiinţă ce urma calea devoţiunii. Ea îşi petrecea timpul cântând slava lui Dumnezeu. Soţul ei era foarte înţelept, dar ea nu-şi dădea seama de acest lucru pentru că el nu vorbea niciodată de Dumnezeu. Astfel, Mira se ruga în permanenţă pentru salvarea bărbatului său. Într-o noapte, în timp ce erau în pat, ea l-a auzit plângând după Dumnezeu: "Preaiubitul meu, când vei veni să mă eliberezi de dorul meu de tine". Dimineaţă, Mira, foarte fericită, i-a spus: "Acum ştiu!".

"Nu spune nimic!"- a implorat-o el.

"Nu mă mai poţi păcăli de acum înainte."

"Nu spune nimic!"- a implorat-o el din nou.

"Ştiu cât de mult îl iubeşti pe Dumnezeu!"

"Îmi pare tare rău că ai spus aceasta. Acum trebuie să te părăsesc. Cu mulţi ani înainte, i-am făcut o promisiune lui Dumnezeu: “dacă cineva află dragostea mea ascunsă pentru Tine, voi părăsi această lume”.

Astfel că, aşezându-se în postura lotusului, înţeleptul îşi respectă promisiunea făcută.

5

Un student l-a întrebat pe Yogananda: "De ce este necesară concentrarea în Yoga?"

"Concentrarea este cheia succesului în oricare acţiune a noastră. Chiar şi un om de afaceri trebuie să se concentreze pentru a reuşi ceea ce şi-a propus.Dacă vorbeşti cu cineva şi el este în permanenţă agitat, nu vei avea impresia că nu te ascultă? După o perioadă de timp îţi vei pierde interesul de a discuta cu el. Nu aştepta să primeşti răspunsul lui Dumnezeu până când nu vei învăţa să fii liniştit, să-ţi controlezi mintea şi să-ţi canalizezi atenţia pentru a percepe prezenţa Sa.

6

Un nou venit în ashram l-a întrebat pe Paramahamsa Yogananda: "De ce este necesar să realizăm un număr de tehnici pentru a ne dezvolta concentrarea? Nu este suficient ca o persoană să fie inundată de inspiraţie în momentul în care se roagă?"

"Un violonist poate fi inspirat - i-a răspuns Yogananda - dar dacă el nu învaţă numeroase tehnici exersând ore în şir, el nu va fi decât un amator inspirat şi atâta tot. La fel, tehnicile Yoga, în acelaşi mod, sunt indispensabile pentru a atinge starea de linişte interioară."

7

"Maestre - se lamenta într-o zi un discipol - îmi este atât de greu să mă concentrez! Eu sunt adeptul practicilor şi tehnicilor Yoga, dar, deşi le exersez, mi se pare că nu mă ajută cu nimic."

"O practică mecanică nu este suficientă"- i-a răspuns Maestrul. "Trebuie în mod egal să fii sincer faţă de ceea ce faci. Trebuie să-ţi aprofundezi devoţiunea. Observaţi oamenii la cinema. Nu devin ei cu adevărat nişte yoghini? Observaţi cum ei rămân liniştiţi, nemişcaţi în momentele de suspans şi cât sunt de atenţi în timp ce se derulează filmul. Toată această absorbţie are loc datorită faptului că interesul lor este trezit la maxim. La fel trebuie să se întâmple când meditaţi. Astfel, dacă dorinţa de a-l întâlni pe Dumnezeu apare pe un fond de linişte interioară, va fi foarte uşor să păstrezi mai mult timp o poziţie fermă şi să atingi o stare de meditaţie profundă."

8

Adeseori, Yogananda spunea: "Aveţi multă răbdare în practica voastră yoghină. O plantă nu creşte imediat ce aţi sădit sămânţa. Grăbiţi-vă încet. Uneori este necesară o lungă perioadă de timp pentru a obţine rezultatele dorite; puteţi fi siguri însă că transformarea rapidă a fiinţei voastre este intim legată de o practică asiduă şi consecventă."

9

"Ce se întâmplă cu cei care încearcă să-l cunoască pe Dumnezeu fără ajutorul tehnicilor yoga?"

"Unii dintre ei reuşesc"- i-a răspuns Maestrul; "dar numai dacă vin în această existenţă cu un bogat “bagaj” spiritual, pentru care au muncit foarte mult în vieţile anterioare. Marea majoritate însă sfârşeşte prin a se descuraja, în ciuda marelui entuziasm cu care au pornit pe cale. Ajung să se întrebe: “Unde este Dumnezeul pe care îl invoc de atâţia ani?”. Ei obţin o anumită pace interioară, dar pe măsură ce trece timpul, rugăciunile lor devin din ce în ce mai mecanice, din ce în ce mai lipsite de inspiraţie şi profunzime. De-a lungul timpului, marii sfinţi şi marii oameni de spirit au fost mai numeroşi în Orient decât în Occident."

CAPITOLUL 13

CALEA CĂTRE INFINIT

1

"Care este cea mai bună religie"- a întrebat într-o zi un căutător al Adevărului.

"Realizarea Sinelui!"- i-a răspuns Yogananda. "De fapt, aceasta este finalitatea tuturor religiilor, indiferent de forma lor (creştinism, buddhism, mahomedanism etc), de definiţia lor sau de cel pe care îl proclamă (Isus, Buddha, Mahomed etc). Ele pot susţine că un anumit ritual sau templu reprezintă singura şansă de mântuire, dar aceasta nu depinde decât de universul lăuntric al fiecăruia, de propriul său efort. O mie de fiinţe spirituale asemenea lui Isus nu vor fi capabile să vă ajute să-l cunoaşteţi pe Dumnezeu, atâta timp cât voi nu vă veţi deschide inimile către El.

Credeţi că pentru Dumnezeu are importanţă modul în care-L definiţi? Credeţi că există vreo dogmă care să-L cuprindă, pe El, care este "Totul şi încă ceva pe deasupra"? Nu credeţi că un hindus sau un musulman care îl iubeşte sincer pe Dumnezeu îi este la fel de drag lui Isus ca un creştin dăruit Tatălui Ceresc? Şi cu siguranţă îi apreciază mai mult pe aceştia decât pe acei creştini care cred în El cu mintea şi deloc cu inima.

Nici Isus şi nici alţi maeştrii spirituali nu au venit pe Pământ pentru a atrage oamenii către ei. Ei au venit pentru a ajuta umanitatea să se apropie de Adevăr. Acel adevăr numit de Isus ca fiind “cel care vă va elibera”.(Ioan,8:32) Mesajul Divin este întotdeauna impersonal, pentru că el exprimă şi este manifestarea acestui Adevăr Suprem. El este personal doar în relaţia sa cu fiinţa care caută să-l descopere.

Nici un maestru nu spune: “vei fi salvat prin ritualuri exterioare fiinţei tale”. Ei spun că “vei fi salvat doar de ceea ce faci pentru a stabili o comuniune între fiinţa ta şi Divinitate”.

Realizarea Sinelui Suprem este mesajul tuturor religiilor; acestea te ajută să-ţi descoperi potenţialul spiritual al fiinţei, pentru a realiza că nu eşti altceva decât copilul lui Dumnezeu.

Valul trebuie să înţeleagă că realitatea sa, de simplu val, este temporară. Să înţeleagă că existenţa sa nu rezidă în forma pe care o are, ci în apa oceanului, a cărei realitate substanţială o manifestă. Realizarea adevăratei sale naturi necesită topirea, cufundarea în ocean şi unirea cu el.

Să presupunem că un evreu se converteşte la creştinism; deci nu va mai merge la sinagogă şi se va duce în fiecare duminică la biserică. Crezi că această mică schimbare îi va asigura mântuirea? Cu siguranţă că nu, cu excepţia cazului în care această schimbare nu va trezi în fiinţa sa adevărata iubire pentru Dumnezeu. Religia ta nu trebuie să-ţi fie precum un costum de haine, exterioară fiinţei tale, ci asemeni unui veşmânt de lumină al inimii. Prin costum eu înţeleg nu numai învelişul fizic, ci şi gândurile şi dorinţele în care oamenii se închistează. Ele nu te reprezintă.

Descoperă că eşti în spatele acestor înlănţuiri, că eşti asemeni lui Buddha, Isus sau Krishna. Pentru că aceste extraordinare fiinţe au venit pe Pământ pentru a ajuta fiinţele umane să perceapă reflexia Sinelui Etern înlăuntrul lor.

2

Gurului meu, Sri Yukteswar, îi plăcea un cântec pe care obişnuiam să-l cânt şi în care sunt aceste două strofe: Fie ca pranayama să fie religia ta, Fie ca pranayama să-ţi dăruiască Eliberarea.

Pranayama înseamnă controlul suflurilor, controlul energiei care se găseşte în fiinţă. Această energie este sublimată prin intermediul tehnicilor yoga şi condusă în centrul subtil situat între sprâncene, Ajna Chakra. Nu este o problemă de dogmă sau credinţă, ci este modul simplu în care am fost creaţi de Dumnezeu.

Conştiinţa pătrunde în corpul uman prin creştetul capului şi coboară treptat, pe coloana vertebrală.

Atunci când spermatozoidul şi ovulul se unesc pentru a da naştere unei fiinţe, această contopire se produce într-un punct care va deveni locul de formare al măduvei spinării a respectivei creaturi. De aici, energia vieţii se mută în creier, activând apoi sistemul nervos şi pe cel muscular. Când energia vieţii părăseşte corpul, ea urmează acelaşi traseu, dar în sens invers. Dificultatea de a sublima energia rezidă în faptul că ea spontan se focalizează spre exterior, pentru a interacţiona cu mediul prin intermediul simţurilor. De aceea apare senzaţia că putem poseda obiectele lumeşti, că ne putem satisface instinctele.

Există însă şi un alt mod de a percepe viaţa: topindu-ne energia fiinţei noastre în oceanul energiei cosmice. Unirea se manifestă în planul conştiinţei prin identificarea deplină dintre Conştiinţa individuală şi Conştiinţa Divină. Modul în care putem experimenta această fuziune constă în separarea energiei vieţii de simţuri şi focalizarea acesteia la nivelul centrului situat între sprâncene. Polul negativ al fiinţei este ego-ul şi este centrat în medulla oblongata; cel pozitiv este situat în dreptul frunţii.

Concentrarea asupra acestui centru, supranumit “ochiul spiritual”, “centrul viziunii spirituale”, proiectează conştiinţa dincolo de ego, în Infinit. Coloana vertebrală reprezintă calea măreaţă către Infinit.

Propriul tău corp este templul lui Dumnezeu. Descoperindu-ţi Sinele, îl vei realiza pe Dumnezeu. Indiferent ce temple vizitezi şi indiferent ce ritualuri urmezi, ultimul tău pelerinaj va fi cel interior. Ultimul ritual religios constă în ofranda energiei tale pe altarul comuniunii cu Absolutul Divin. Acesta este motivul pentru care Isus a spus: “Dărâmaţi acest templu şi în trei zile îl voi ridica”.(Ioan,2:19) Aceasta este calea Kriya Yoga.(Kriya Yoga este tehnica la care se face de multe ori referire în "Autobiografia unui yoghin" şi în "Calea".) Kriya Yoga este tehnica cea mai elevată a sistemului Raja Yoga.

3

"Învăţătura dumneavoastră îi ajută pe oameni să atingă starea de pace lăuntrică?"- a întrebat un psihiatru pe Yoganada.

"Da!"- i-a răspuns acesta. "Dar nu aceasta este esenţa învăţăturii mele. Scopul meu este să ajut oamenii să atingă pacea şi armonia deplină cu Creatorul. Să dobândească liniştea perfectă a Conştiinţei Infinite întru eternitate.

4

În India am întâlnit un bărbat care urmase timp de douăzeci de ani calea devoţiunii. Datorită sincerităţii şi devoţiunii sale ajunsese foarte aproape de a-l cunoaşte pe Dumnezeu. Dar cele învăţate de el nu erau suficiente pentru a experimenta această stare. Avea mare nevoie să aplice anumite tehnici din Kriya Yoga, dar ştiam cu siguranţă că nu va accepta nici un sfat din partea mea. Era foarte hotărât să fie loial căii sale spirituale.

"Dar nu trebuie să renunţi la calea ta!"- i-am explicat eu. "Kriya Yoga te va conduce mai departe pe calea pe care ai pornit: calea devoţiunii. Tu eşti asemeni unui om care a încercat timp de douăzeci de ani să iasă dintr-o cameră dărâmând pereţii. Ceea ce vreau eu să fac pentru tine este să-ţi arăt unde e uşa." În final, a revenit asupra hotărârii sale şi a acceptat să primească iniţierea în Kriya Yoga. După o săptămână, a reuşit să experimenteze starea de comuniune deplină cu Dumnezeu.

Kriya Yoga conduce fiinţa pe o cale spirituală universală.

5

Cu ajutorul tehnicilor sistemului Kriya Yoga chiar şi tinerii cu un mental deosebit de agitat ar putea să atingă starea de înţelepciune. Nu este nevoie de discursuri şi conferinţe; ci numai de o practică de minim două ore pe zi, secondată de o deplină sinceritate şi de o totală deschidere a minţii lor faţă de adevărurile spirituale. Aceasta este o provocare pe care vreau să o lansez. Bineînţeles, nu va fi uşor, dar cu siguranţă merită efortul.

CAPITOLUL 14

CE ESTE UN GURU

1

O doamnă ce a vizitat ashramul nostru a avut următoarea discuţie cu Yogananda: "Termenul de “revelarea Sinelui” mi se pare a fi în contradicţie cu concepţia hindusă referitoare la necesitatea de a fi ghidat de un maestru pe calea spirituală. Ideea “revelării Sinelui” mi se pare atrăgătoare, dar nu înţeleg de ce este necesar un guru pentru a-ţi revela propriul Sine?

Eu cred că fiecare persoană trebuie să fie independentă, că trebuie să se confrunte singură cu dificultăţile vieţii şi să înveţe ceea ce are de învăţat din ele. Ce fel de om este acea persoană care acceptă să ajungă să cunoască viaţa prin intermediul unei alte persoane?"

"Să presupunem că ai dori să înveţi să pilotezi un avion. Te- ar deranja cu ceva dacă te-ar învăţa cineva cum?"- a întrebat-o Yogananda.

"Bineînţeles că nu"- i-a răspuns doamna. "Dar eu vorbesc de situaţii reale, nu artificiale. Mă refer la genul de situaţii în care orice adult ar trebui să fie capabil să ia o decizie înţeleaptă."

"Ca, de exemplu, să ştie cum să se îmbrace fără să consulte buletinul meteorologic?"- o tachină Yogananda.

"Păi..."- ezită doamna.

"Cu siguranţă că este o nebunie să treci prin viaţă fără a accepta sfatul nimănui."

"Desigur"- a fost de acord doamna."Totuşi, în cazul unui guru, discipolul este forţat să se supună voinţei lui fără drept de apel, ca un robot."

"În nici un caz!"- a răspuns Yogananda."Orice guru care ar pretinde o supunere oarbă din partea discipolilor săi ar atrage în jurul lui doar persoane lipsite de discernământ şi ar fi ocolit cu grijă de fiinţele cu o voinţă puternică, singurele care sunt capabile să urmeze calea realizării Sinelui. Este nevoie de multă voinţă şi de o mare tărie de caracter pentru a-l găsi pe Dumnezeu.

Fiinţele ignorante ar putea fi şocate de măreţia Lui.

Nici un discipol nu este obligat să-şi asculte gurul.

Libertatea de a accepta sau a respinge este una din cele mai importante legi ale vieţii spirituale. Este un drept pe care ni l-a acordat însuşi Dumnezeu." Maestrul a zâmbit. "Priviţi câţi oameni îşi folosesc dreptul de a-L respinge pe Dumnezeu atâtea vieţi la rând! Şi totuşi Dumnezeu este atât de răbdător şi umil, nu încearcă să-şi impună prezenţa asupra nimănui. Îl putem respinge timp de eoni, dar Dumnezeu, iubindu-ne de-a lungul eternităţii, va spune:”Eu aştept.” Îţi dai seama ce spui când afirmi că te simţi atrasă de conceptul de revelare a Sinelui, dar respingi ideea necesităţii unui guru? Oamenii, în general, înţeleg prin realizarea Sinelui dezvoltarea la maxim a potenţialului fiinţei umane. Dar realizarea Sinelui se referă la trezirea potenţialului spiritual, nu al personalităţii umane.

Personalitatea este ca o pădure deasă, dincolo de care este tărâmul minunat, paradisiac pe care ţi l-a promis Dumnezeu. Pentru a ajunge la el trebuie să reuşeşti să ieşi din pădure, să nu-ţi pierzi vremea explorând nenumăratele ei poteci.

Oamenii nu au nici cea mai mică idee despre cum să iasă din hăţişul mentalului lor. Pe orice potecă o pornesc, încercarea lor eşuează într-o stare de confuzie, determinată de o gravă lipsă de maturitate, ce îi va conduce în final la punctul din care au pornit. Doar după o perioadă lungă de timp realizează că s-au rătăcit.

Dar să presupunem că cineva vine şi le spune: “Eu cunosc bine această pădure; lasă-mă să te conduc până la marginea ei”- crezi că vor lua această propunere ca o ameninţare la adresa libertăţii lor? Nu, o vor lua ca pe o şansă de a îndeplini cu succes ceea ce încercau în zadar de atât de mult timp să realizeze.

Ai vorbit despre decizii înţelepte. În acea pădure, vârsta nu are nici o legătură cu capacitatea unei persoane de a lua decizii.

Ceea ce contează este experienţa. Dacă te-ai rătăcit, chiar şi un copilaş care ştie drumul te va conduce mai bine decât ai fi capabil să te orientezi tu însuţi. În această situaţie ar fi potrivit să spui că acel copil este mai înţelept decât tine. În orice caz, el este capabil să-şi asume responsabilitatea de a te conduce acolo unde vrei să ajungi.

Toţi suntem doar nişte copii în faţa lui Dumnezeu. Viaţa este o mare şcoală şi lecţiile nu se vor termina până când nu vom realiza cine suntem cu adevărat, în calitate de copii ai Infinitului.

Nici un guru autentic nu va urmări să-ţi submineze voinţa; el doreşte să-ţi dezvăluie secretele dezvoltării puterii tale interioare, până când vei fi capabil să asişti imperturbabil chiar şi la distrugerea lumilor.

A-ţi dezvolta o astfel de încredere în Sine este mult mai important decât a reuşi să supravieţuieşti în situaţiile vieţii cotidiene.

Oamenii care contestă necesitatea unui guru", a concluzionat Paramhansa Yogananda, "nu-şi dau seama ce munte prăpăstios le stă în cale şi le barează

drumul către Dumnezeu. A urca acest munte fără un ghid ar fi o nebunie ce s-ar putea dovedi catastrofală, din punct de vedere spiritual, pentru evoluţia fiinţei."

2

Un bijutier poate deosebi o piatră autentică de o imitaţie.

Dacă te duci să cumperi o piatră preţioasă şi nu ceri sfatul unui expert ai putea descoperi că ai aruncat o grămadă de bani pe o bucată de sticlă.

Un guru este asemeni unui bijutier. El te poate ajuta să eviţi greşeli costisitoare, care altfel ţi-ar putea zădărnici eforturile spirituale timp de mai multe vieţi.

3

Labirintul din mitologia greacă era atât de întortocheat încât nimeni, odată intrat, nu mai putea să iasă afară. Tezeu a fost singurul care a reuşit. A luat cu el un mosor de sfoară pe care a început să-l deşire chiar de la intrare, apoi, mergând înapoi pe fir, a reuşit să ajungă din nou afară.

Un guru poate fi comparat cu acel ghem de sfoară. El nu trebuie să fie prezent la fiecare cotitură de drum ca să-ţi spună ce să faci. Comunicarea mentală şi spirituală cu el este de ajuns.

Păstrând în permanenţă această legătură, vei ştii să alegi, dintre alternativele care ţi se oferă, pe cea mai bună pentru tine.

4

Oamenii care sunt încă prizonieri în cuşca ego-ului lor privesc adesea perspectiva de a avea un guru ca pe o ameninţare la adresa libertăţii lor individuale. De fapt ei nu sunt conştienţi că ceea ce le lipseşte lor în prezent este tocmai libertatea! Rolul gurului este de a-i elibera din această închisoare. Dacă un discipol, încă ataşat de limitările sale, strigă: "Lasă-mă în pace; mie îmi place culcuşul meu de plăceri şi dorinţe!", gurul nu va insista. El îi va spune: "Am venit pentru că m-ai chemat; altfel n-aş fi făcut acest efort. Nu nevoia mea m-a adus aici, ci nevoia ta. Aşa că, până când mă vei chema din nou, am să aştept." A accepta un guru nu este o împovărare! Nu este o ameninţare la adresa liberului arbitru şi a fericirii! Este cea mai mare binecuvântare pe care o poate primi cineva în această lume. Trebuie să ai o karmă foarte bună pentru a atrage ajutorul unui guru autentic.

Dumnezeu îl conduce pe cel care are doar puţină aspiraţie spre ghizi nu foarte avansaţi spiritual şi spre diferite cărţi ale înţelepciunii. Doar atunci când dorinţa de a-L cunoaşte este foarte puternică îi trimite în ajutor un guru eliberat. Discipolul nu îi face o favoare gurului acceptându-l. Ci, din contră, discipolul trebuie să se fi rugat

foarte mult, de-a lungul acestei vieţi şi a vieţilor anterioare, pentru a merita o binecuvântare atât de mare.

Nu este nevoie să pleci în căutarea unui guru. Atunci când vei fi pregătit din punct de vedere spiritual, Dumnezeu îl va trimite la tine sau te va ghida spre el.

5

Legătura cu un guru, odată stabilită, nu se realizează doar pentru o singură viaţă. Ea este eternă. Chiar şi după ce discipolul atinge eliberarea spirituală, el îl consideră pe guru canalul prin care aceasta s-a realizat. Pentru că un guru este asemeni unui canal prin care se manifestă puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este adevăratul guru.

Un guru este asemenea unui transformator ce adaptează un voltaj ridicat la consumul curent.

Uneori, discipolul devine mai mare decât gurul său. Aşa a fost cazul cu Isus, care era mai evoluat spiritual decât Ioan Botezătorul, deşi Ioan Botezătorul - aşa cum am explicat în autobiografia mea*- era gurul său din existenţele anterioare. De aceea Ioan spunea cu umilinţă că Isus ar trebui să-l boteze pe el.

Şi de aceea Isus a răspuns: "Lasă acum, că aşa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea"** Este, de asemenea, motivul pentru care Isus a spus: "Între cei născuţi din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan"*** Nu se născuse şi Isus din femeie? El nu făcea decât să exprime faptul că recunoştinţa lui, ca discipol, este eternă.

Aşa că, vedeţi, legătura dintre guru şi discipol nu este asemănătoare cu cea dintre stăpân şi sclav. Este o legătură eternă de iubire divină şi prietenie.

Dacă, la început, gurul îşi disciplinează discipolul, o face ca cel mai bun şi mai adevărat prieten al său; ca cineva care îl ajută să realizeze ceea ce el îşi doreşte cel mai mult în adâncul sufletului său. Doar un guru fals ar cocoloşi ego-ul discipolului său cu complimente.

Un guru adevărat nu-şi instruieşte niciodată discipolul din motive egoiste. Tot ceea ce îl învaţă şi orice disciplină îi impune nu vine de la el, ci de la Dumnezeu."

6

Într-o zi, Paramhansa Yogananda i-a spus unui discipol: "Am pierdut legătura cu tine timp de mai multe încarnări, dar asta nu se va mai întâmpla niciodată de acum înainte."

7

Despre un alt discipol, care nu l-a acceptat pe Yogananda drept guru, a spus: "Acest canal este pentru el singurul mijloc de a ajunge la eliberare, şi i-a fost trimis de Dumnezeu."

8

"Maestre", i-a spus un discipol,"pentru mine este o mare bucurie să-l slujesc pe Dumnezeu, dar îmi este greu să stau neclintit în meditaţie!"

"Foarte bine", răspunse Maestrul, "de acum înainte slujeşte-L cu credinţă, cu devoţiune pe Dumnezeu, iar eu voi medita pentru tine."

9

"Toată ghidarea de care avem nevoie este cuprinsă în Biblie"- afirma reprezentantul unei biserici. "Ce sens are să urmezi un guru?"

"Ce scrie în Biblie"- răspunse Paramhansa Yogananda- "şi ce înţeleg oamenii din ea sunt adeseori lucruri diametral opuse! Dacă vei interpreta greşit Scripturile, ele nu te vor ajuta să te transformi. Un guru, din contră, te ajută să elimini înţelegerea greşită.

Gurul este o scriptură vie. El vorbeşte de pe acelaşi nivel de percepţie a Adevărului ca orice maestru eliberat care a trăit înaintea lui. Sursa înţelepciunii sale şi a lor este aceeaşi.

În plus, Biblia nu exprimă un nivel de înţelepciune foarte elevat de la un capăt la altul, pentru că unii dintre cei care au redactat-o au fost mai puţin inspiraţi decât ceilalţi. Despre unii dintre ei putem spune că au fost totalmente lipsiţi de inspiraţie.

Mai mult, traducătorii au modificat înţelesul anumitor pasaje - în special al celor care au fost scrise dintr-o introspecţie profundă- ceea ce le face mai puţin accesibile.

Chiar şi discipolii lui Isus Cristos au relatat spusele lui în raport cu propria lor capacitate de a le înţelege. Am citit pasaje în care Isus îi dojenea pentru superficialitatea înţelegerii lor.

Aşa că, vedeţi, adevărul ajunge la noi filtrat, chiar şi în cazul unei Scripturi sfinte cum este Biblia. Învăţăturile din Scripturi se adresează tuturor, indiferent de nivelul de evoluţie. Ele nu sunt adaptate nevoilor individuale ale aspirantului.

Acestea sunt motivele pentru care un guru este necesar.

Principalul motiv pentru care este necesar un guru este menţionat chiar în Biblie. Acolo se spune: “Şi celor câţi L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat puterea ca să se facă fii ai lui Dumnezeu.”* Gurul nu-i dăruieşte discipolului doar învăţătură şi ghidare. El îi transmite şi puterea sa spirituală.

Aşa cum Isus l-a ridicat pe Lazăr din morţi, gurul îl elevează interior pe discipol trezindu-l la viaţa Spiritului. Dumnezeu însuşi, prin guru, îl trezeşte pe devot din somnul milenar al iluziei."

Cei ce ni se alătură pe această cale a realizării Sinelui nu urmează o şcoală oarecare, ci o linie continuă de maeştri eliberaţi. Dumnezeu însuşi, prin ei, supraveghează această muncă.

Cei ce o urmează cu sinceritate, cu devoţiune, vor ajunge cu siguranţă la El.

CAPITOLUL 15

ROLUL DISCIPOLULUI

1

Paramahansa Yogananda ne povestea:"Când l-am întâlnit prima dată pe gurul meu, Swami Sri Yukteswar, acesta a venit spre mine şi mi-a spus:”Permite-mi să te disciplinez”.

“De ce ?”- l-am întrebat eu.

El mi-a răspuns: “Până când l-am întâlnit pe gurul meu, Lahiri Mahasaya, fiinţa mea era supusă capriciilor. Când m-am armonizat cu voinţa sa ghidată de înţelepciunea divină, m-am simţit mai liber, inspirat de înţelepciunea sa.

Acesta este scopul vieţii discipolului şi a supunerii de care trebuie să dea dovadă. Această supunere faţă de maestru nu are ca scop să-l aservească pe discipol, ci să-i elibereze fiinţa de ceea ce-l încătuşează: capricii de tot felul, ataşamentul faţă de plăceri, dorinţe.” Multe persoane privesc posibilitatea de a-şi satisface într-un mod “liber” dorinţele ca pe un mod de a-şi confirma libertatea. Ei nu observă că dorinţa, prin propria ei natură, te înlănţuie, îţi reduce puterea de discernământ. Ce libertate putem să descoperim într-o atitudine ce ne adânceşte în iluzia în care trăim? Trezirea spirituală necesită cooperarea discipolului. Ea nu poate fi obţinută atunci când discipolul se păstrează într-o atitudine pasivă. Supunerea în faţa voinţei divine ce este exprimată de guru trebuie să fie consimţită în mod liber, inteligent.

Maeştrii care nu au atins eliberarea adeseori tind să-şi impună voinţa în faţa discipolilor. Fiinţa nu poate evolua astfel, chiar dacă sfatul primit este cel corect. A-ţi impune voinţa este o greşeală din punct de vedere spiritual, fiind asemeni hipnozei care, în timp, slăbeşte voinţa fiinţei ce se lasă hipnotizată.

Supunerea şi ascultarea trebuie să o realizăm numai faţă de persoane ce ne sunt superioare din punct de vedere al evoluţiei spirituale. Iar învăţătura spirituală pe care o primeşti trebuie să fie în concordanţă cu necesităţile fiinţei tale.

Diferenţa dintre o astfel de ghidare înţeleaptă şi puterea de discriminare a omului obişnuit, bazată pe introspecţie, constă în faptul că mintea umană este înceţoşată de dorinţe şi repulsii, condiţionată de vechile obiceiuri şi moduri de a privi lucrurile, fapt care duce la diminuarea puterii de discernământ. Conştiinţa gurului, pe de altă parte, este asemeni unei oglinzi strălucitoare.

Starea spirituală a discipolului se reflectă perfect în ea şi, în funcţie de aceasta, el îi dăruie ceea ce îi este necesar pentru a scăpa cât mai repede din această înlănţuire a iluziei.

O cooperare cât mai strânsă cu gurul său măreşte infinit forţa voinţei discipolului, pentru că îl pune la unison cu voinţa infinită a lui Dumnezeu."

2

"De ce, în cadrul ceremoniei de iniţiere în Kriya Yoga, iniţiatul trebuie să răspundă:”Da” atunci când primeşte binecuvântarea maestrului?"

"Acest “da” nu este numai promisiunea că discipolul va practica tehnicile primite şi le va ţine secrete, conform tradiţiei străvechi. Acesta exprimă hotărârea fermă a discipolului de a depăşi ataşamentele egotice şi de a se dărui total voinţei divine, exprimată prin intermediul gurului său.

Dacă vei înţelege astfel iniţierea, cu siguranţă îl vei descoperi curând pe Dumnezeu."

3

Atunci când te hotărăşti să cumperi o maşină, în primul rând trebuie să te decizi asupra unui model comparând diferitele modele disponibile. Vei spune: "Acestă maşină prezintă următoarele avantaje" - şi, tot aşa, până la urmă te vei decide. Dar, când te-ai hotărât, trebuie să rămâi ferm în hotărârea ta. Hai să vedem ce s-ar întâmpla dacă ai continua să eziţi. Să presupunem că ai cumpărat un Plymouth şi ai plecat de la Los Angeles cu intenţia de a ajunge la Boston. Dar, după câteva zile de drum, când ajungi în Arizona, începi să te gândeşti:"Cred că era mai bine dacă aş fi cumpărat un Buick. Astfel că te hotărăşti să te întorci înapoi la Los Angeles, să vinzi Plymouth-ul şi să cumperi Buick-ul, după care să îţi reiei drumul. Dar, din nou, după alte câteva zile de mers, începe să te macine îndoiala în legătură cu alegerea făcută şi, când ai ajuns în New Mexico, te hotărăşti şi îţi spui:"Totuşi un Oldsmobile era o afacere şi mai bună." Astfel că te întorci din nou la Los Angeles pentru a încheia a treia tranzacţie.

Toate aceste schimbări de decizie riscă să te împiedice să ajungi la destinaţie şi mai implică şi o mare pierdere de timp şi de bani. Multe persoane se comportă asemănător pe calea spirituală.

După ce au acceptat un guru, ele continuă să se întrebe:"Să-i accept opinia asupra acestui lucru? Oare de ce a spus asta ieri? Nu este ceea ce aş fi spus eu. Pot să ajungă chiar să se întrebe: "Ştie el cu adevărat ce face?" Supunerea nu trebuie niciodată să fie oarbă. Ea necesită discernământ şi o profundă inteligenţă intuitivă. Atâta timp cât fiinţa nu se va debarasa de această tendinţă permanentă de a se îndoi, discipolul va fi în imposibilitatea de a stabili o relaţie profundă cu maestrul său, care este poarta sa către Dumnezeu.

4

Intuiţia este indispensabilă discipolului. Fără ea, unele dintre sfaturile maestrului sunt de neînţeles.

Nu fii prea dependent de raţionamente, de raţiune. Înţelepciunea nu poate fi obţinută printr-o raţionalizare a adevărului. Iar înţelegerea intuitivă nu o poţi dobândi argumentând.

Cunoaşterea spirituală implică să te pui de acord cu cuvintele maestrului tău, cu ceea ce doreşte el de la tine. La baza cunoaşterii divine stă credinţa intuitivă şi nu raţiunea.

5

Antrenează-ţi mentalul pentru a răspunde la oricare dintre sfaturile maestrului astfel: "O voi face!" Gândeşte-te doar cum să realizezi ceea ce s-a cerut de la tine. Pentru că, atunci când începi să analizezi, apare ezitarea, confuzia, îndoiala. Iar în final poţi să descoperi că voinţa ta e paralizată şi că te afli în imposibilitatea de a mai acţiona.

6

Este foarte dificil să trezeşti persoanele care dorm profund.

Chiar dacă le vei striga ele nu vor reacţiona. Dacă le zgâlţâi, încep să se plângă: "Lasă-mă în pace!". Dacă insişti, poate că în final vor deschide ochii şi chiar poate se vor ridica din pat. Dar cu siguranţă că, în momentul în care tu vei pleca, ele se vor aşeza din nou în pat şi vor adormi la loc. Alte fiinţe, dimpotrivă, răspund prompt chiar de la prima solicitare.

Aceasta trebuie să fie atitudinea discipolului. Atunci când Dumnezeu îl solicită, el trebuie să răspundă imediat şi din tot sufletul. Dacă va proceda aşa, nu va mai regreta niciodată somnul iluzoriu de dinainte, pentru că va descoperi în Dumnezeu starea de beatifică trezire.

Fii un discipol adevărat!

7

Dacă, după ce ai consultat un medic, acesta îţi dă o reţetă, iar tu o arunci la coş, de ce te-ai mai dus să-l consulţi? Gurul este "medicul" tău spiritual. Fă întotdeauna aşa cum te sfătuieşte el să faci. Dacă îi vei urma sfaturile, vei vedea cum existenţa ta se transformă.

8

Un băieţel ce avea probleme de sănătate a venit cu mama lui să-mi ceară anumite sfaturi dar, de fiecare dată când îi spuneam ce ar trebui să facă pentru binele lui, începea să se plângă că este prea dificil ceea ce-i cer. Bineînţeles că, după ce am insistat o perioadă de timp, am renunţat. De ce să ajuţi o persoană dacă ea nu-ţi doreşte ajutorul? Nu uita niciodată că, dacă îţi spun ceva ce îţi displace, nu tu, în realitatea ta profundă, eşti rănit. Ci acea parte din tine pe care, în această existenţă, ai venit să o elimini.

9

Nu uita cuvintele lui Isus:"Cei din urmă vor fi cei dintâi". Mergeţi cu curaj până la capătul vieţii. Doar cei care ajung la "finish" - nu pentru a se remarca, ci pentru că îl iubesc pe Dumnezeu - vor fi primii în împărăţia Lui.

10

O armonizare a fiinţei cu maestrul ei înseamnă o acceptare totală şi profundă a tuturor sfaturilor şi acţiunilor lui. Această acceptare trebuie să fie absolută. Nu trebuie să gândeşti, de exemplu: "Eu sunt de acord cu ceea ce-mi spune numai în anumite situaţii, dar nu în toate situaţiile." Sau:"Sunt de acord cu ceea ce-mi spune el, dar nu şi cu ceea ce-mi spun cei care îl reprezintă." Armonizarea înseamnă să ascultăm sfaturile pe care le primim telepatic de la guru, atunci când ne deschidem faţă de fiinţa lui.

În toate siuaţiile dificile, întreabă-l mental ce hotărâre să iei, cum să te comporţi, cum să reuşeşti mai bine să-l iubeşti pe Dumnezeu. Chiar mai important decât a-i cere sfaturi este să-l rogi să-ţi dăruiască puterea de a evolua din punct de vedere spiritual.

Lasă-te, în acelaşi timp, ghidat de bunul simţ. Nu te comporta niciodată în mod incorect sau nepoliticos. "Învaţă să te porţi", obişnuia Sri Yukteswar să spună. Nu permite niciodată ca motivaţiile tale spirituale să fie o scuză pentru o imaginaţie haotică şi un comportament lipsit de bun simţ.

11

Cuvintele sunt incapabile să redea o idee sau o percepţie spirituală în totalitatea ei. Ascultă cuvintele mele, dar cel mai important este să urmăreşti să percepi ce am vrut să-ţi transmit dincolo de ele. Prefer să mă focalizez să-ţi transmit cât mai corect gândurile mele decât să fiu atent cum îmi aleg cuvintele.

Pentru că doar atunci când pot pătrunde în interiorul finţei tale, în conştiinţa ta, ştiu că ai înţeles ce am vrut să spun cu adevărat.

12

Pentru a te pune la unison cu conştiinţa gurului tău, vizualizează-i imaginea la nivelul celui de-al treilea ochi.

Invocă-l mental acolo. Imaginează-ţi mai ales ochii lui privindu-te. Invocă-l ca să te inspire.

Apoi, după ce l-ai invocat un anumit timp, încearcă să-i percepi răspunsul în inima ta. Inima este centrul intuiţiei în corp; este "aparatul tău de recepţie".

Centrul tău de comandă mentală este situat la nivelul celui de-al treilea ochi, între sprâncene. Prin acest centru tu emiţi în Univers gândurile şi ideile tale.

Odată ce ai simţit răspunsul în inimă, imploră-l cu toată fiinţa ta pe maestru: "Ajută-mă să-L cunosc pe Dumnezeu!".

13

Există un proverb în scripturile indiene: "Toţi soldaţii lui Krishna erau asemeni lui Krishna." Îţi poţi da seama de nivelul de conştiinţă al unei persoane în funcţie de modul în care se manifestă în viaţa sa. În momentul în care fiinţa renunţă la ego şi se deschide faţă de Dumnezeu, ea va urma o anumită cale şi va manifesta un anumit aspect al Divinului.

Fiinţa nu se va desprinde în totalitate de felul său de a fi. Acesta nu se pierde niciodată. Dar îşi asumă responsabilitatea de a fi un canal divin, în loc să trăiască înlănţuit de ego, ataşat de plăceri şi repulsii.

Din clipa în care drumul tău este cel pe care ţi l-a arătat Dumnezeu, tu îl manifeşti în mod spontan pe acea cale. Invocând nivelul spiritual al gurului tău, vei ajunge la starea sa de realizare a Sinelui.

Va face asta din tine o copie la indigo a gurului? Priveşte diferenţa la nivel uman dintre Sri Yukteswar şi personalitatea mea.

Sri Yukteswar era un jnani (un înţelept; o fiinţa care-L manifestă pe Dumnezeu în aspectul său de înţelepciune). Prin contrast, natura mea umană mă îndeamnă să

exprim mai degrabă iubirea şi bucuria divină. Totuşi, în spirit suntem o singură fiinţă.

14

Trebuie să-i fii loial gurului tău. Loialitatea este prima lege a lui Dumnezeu. Aşa cum trădarea este cel mai mare păcat în faţa lui Dumnezeu. Mai mult, dacă eşti loial, trebuie să-ţi arăţi loialitatea prin cuvintele şi acţiunile tale.

D., una dintre discipolele din ashram, a fost întotdeauna foarte îndatoritoare prin natura sa, dar uneori exagera. A fost o perioadă când ar fi fost de acord cu oricine asupra aproape oricărui subiect, doar ca să fie amabilă.

Într-o zi i-am spus: "Dacă cineva ar veni la tine şi ţi-ar spune: "L-am văzut ieri seară pe Yogananda beat mort, căzut în şanţ"- tu i-ai răspunde uimită: "Chiar aşa să fie?". Ştiu că nu crezi cu adevărat aşa ceva, dar trebuie să înţelegi că este important să ai curajul să-ţi exprimi convingerile.

A fi capabil să-ţi susţii părerile este un semn de loialitate. Nu-ţi spun că ar trebui să fii fanatică, dar, pe de altă parte, nu trebuie să fii nici "lasă-mă să te las". Dacă vrei cu adevărat să-ţi uneşti sufletul cu El, care este fundamentul Universului, trebuie să-ţi aperi cu fermitate convingerile.

15

O discipolă se lamenta că nu simte că este ajutată de guru la fel de mult ca ceilalţi.

"Dacă tu mă încui afară", a răspuns calm Paramahansa Yogananda,"cum aş putea eu oare să intru?"

16

Yogananda ne atenţiona: "De mediul în care trăieşti depinde într-o mare măsură dacă energia ta se va orienta spre interior, spre Dumnezeu, sau în afară spre lume. Un anturaj sănătos este esenţial pe calea spirituală." "Maestre", l-a întrebat un discipol, "şi dacă eu sunt singur?" Maestrul l-a privit atent şi i-a spus: "Nu sunt eu oare tot timpul cu tine?"

17

Cu câteva luni înainte ca Paramahansa Yogananda să-şi părăsească corpul fizic, un discipol l-a întrebat: "Maestre, când nu te vom mai putea vedea, vei rămâne în continuare la fel de aproape de noi cum eşti acum?" Maestrul i-a răspuns pe un ton grav: "Pentru cei care vor considera că sunt aproape, voi fi aproape."

CAPITOLUL 16

DIVERSE MANIERE DE A-L ADORA PE DUMNEZEU

1

"Conceptul “realizarea Sinelui” mă intrigă"- a spus într-o zi un student în filozofie. "Asociaţi aceasta unui cult? Cu siguranţă, noi nu trebuie să idolatrizăm învăţătura dumneavoastră."

"Dar aceasta faceţi cu toţii?"- a glumit Yogananda. "Aceasta este esenţa Iluziei: să idolatrizezi ego-ul, să bei în cinstea lui, să-i cânţi cântece de slavă şi să-l răsfeţi. A adora înseamnă a te identifica cu obiectul iubirii tale. Pe calea Realizării Sinelui aspirantul urmăreşte să-şi transfere identitatea din planul limitat al ego-ului în planul Sinelui Suprem. Din punct de vedere filozofic este chiar indicat să-ţi adori Sinele, chiar dacă este un concept atât de greu de înţeles pentru mintea umană.

Dacă afirmi: “Eu sunt infinit!” - fără pic de umilinţă sau devoţiune, este foarte uşor să cazi în grandomanie şi paranoia.

Acesta este motivul pentru care o fiinţă ce nu are un nivel spiritual elevat trebuie să se gândească la Dumnezeu ca la “Tu”. De altfel, această atitudine este mult mai naturală pentru că noi, ca fiinţe umane, ne considerăm total separaţi unul de celălalt, chiar dacă acceptăm ideea că suntem manifestarea aceluiaşi Unu.

Pentru început este mult mai simplă şi mai clară o relaţie cu Dumnezeu privit ca ceva exterior ţie. Nu şochează în nici un fel mintea şi este un tip de relaţie pe care însuşi Dumnezeu o recunoşte. El răspunde întotdeauna unei devoţiuni sincere şi niciodată chemării plină de orgoliu a ego-ului.

2

Vaporii sunt invizibili, dar la o temperatură scăzută ei se transformă în apă. Dacă temperatura scade şi mai mult ei se transformă în gheaţă. Vaporii şi apa nu au o formă bine definită, în timp ce gheaţa poate lua nenumărate forme. La fel, Dumnezeu rămâne invizibil în spatele creaţiei sale chiar dacă energia lui determină funcţionarea întregului Cosmos.

În timpul meditaţiei, devoţiunea noastră ne permite să-l vizualizăm pe Dumnezeu sub forma luminii interioare. Dacă întreaga noastră viaţă se transformă într-o meditaţie, El se va "condensa" şi mai mult şi astfel îl vom recunoaşte în oricare aspect manifestat. Acesta este modul în care Dumnezeu apare celor ce îl iubesc.

3

Într-o zi, un om de ştiinţă l-a provocat pe Paramhamsa Yogananda la următoarea discuţie: "Considerând vastitatea Universului, cu miliardele sale de planete şi stele, mi se pare copilăresc să cred că cel care a creat această imensitate îmi poate auzi, în acest spaţiu nesfârşit, gândurile şi rugăciunile."

"Concepţia ta despre infinit este deosebit de ....finită"- a glumit Yogananda. "În timp ce Dumnezeu este infinit de mare el este, în mod misterios, şi infinitezimal. Conştiinţa Divină cuprinde atât infinitul-mare, Cosmosul, cât şi infinitul-mic, lumea subatomică. El este la fel de conştient de fiecare gând şi sentiment al tău la fel cum este conştient de mişcarea galaxiilor în infinitul spaţiu.

4

Un student la teologie i-a expus Maestrului următoarea dilemă: "Am descoperit că fiecare religie îl defineşte pe Dumnezeu într-un mod diferit. Adeseori mă întreb dacă fondatorii marilor religii ale lumii au ştiut despre ce vorbesc." Paramahamsa Yogananda i-a replicat zâmbind: "Mintea ta, prin educaţia pe care ai primit-o, a fost condiţionată să creadă că a defini un lucru este similar cu a înţelege acel lucru. Nici o definiţie nu va putea vreodată să-l exprime în totalitate pe Dumnezeu.

Un arhitect ce se întoarce de la Londra îţi va descrie oraşul povestind despre monumentele pe care le-a vizitat şi despre arhitectura urbană; un grădinar îţi va descrie acelaşi oraş vorbind despre frumuseţea grădinilor şi a parcurilor, iar un politician va descrie structura politico-administrativă a Londrei. Nici unul dintre ei nu-ţi va putea oferi o imagine completă a oraşului. Un alt exemplu: cum poţi explica ce gust are portocala unei persoane care nu a mâncat niciodată un astfel de fruct?

Finalitatea oricărei religii nu este să-l definească pe Dumnezeu, ci constă în a-i inspira pe oameni să dorească să comunice cu El, să îL descopere înlăuntrul fiinţei lor. Toţi fondatorii marilor religii au vorbit despre această experienţă interioară. Totuşi, când unii dintre ei au trebuit să-l definească pe Dumnezeu, au făcut aceasta în termenii care erau cel mai aproape de sufletul şi mintea auditoriului. Astfel, unii l-au numit “Cel Preaiubit”, alţii “Rege Preaputernic” sau “Marea Lumină”. Isus a vorbit despre Dumnezeu numindu-l Tată Ceresc; Buddha nu a vorbit deloc despre El, considerând tăcerea ca fiind singurul răspuns al întrebărilor despre natura lui Dumnezeu.

Cu siguranţă, niciunul dintre maeştrii nu a căutat o definiţie exhaustivă. Ei au dorit să le transmită celor din jur un impuls spiritual care să-i determine să aspire frenetic către Dumnezeu.

Astfel, ei au făcut o paralelă între această stare şi anumite trăiri mai accesibile înţelegerii umane obişnuite - cum ar fi bucuria iubirii - şi aceasta numai pentru că au dorit ca oamenii să intuiască Minunea Divină de dincolo de cele terestre. Deoarece majoritatea oamenilor se simt foarte atraşi de realitatea lipsită de consistenţă a lumii, marii maeştrii spirituali au subliniat întotdeauna că doar în extazul comuniunii cu Dumnezeu se poate găsi adevărata bucurie.

5

Un student american, de origine hindusă, i-a spus lui Yogananda: "În India, bunica mea ascultă cântece devoţionale- bhajanas- la radio. La sfârşitul fiecărui cântec, ea depune câte o floare drept ofrandă pe radio, ca pe un lucru sfânt." Maestrul a râs cu poftă de această îmbinare puţin obişnuită de ştiinţă şi spiritualitate.

"Şi totuşi"- a comentat el- "bunica ta nu este o fiinţă atât de superficială pe cât ne lasă să credem povestea ta. Cu fiecare floare pe care o depune, ea îşi exprimă gratitudunea faţă de Dumnezeu, radioul fiind doar suportul exterior al iubirii sale. De altfel, este minunat să vezi prezenţa divină chiar şi în cel mai prozaic lucru. Dacă faci constant abstracţie de esenţa divină a tuturor celor ce te înconjoară, vei ajunge cu siguranţă într-un moment în care Dumnezeu va dispare complet din viaţa ta."

6

"Există un lucru pe care nu pot să-l înţeleg în religia hindusă"- i-a spus într-o zi un creştin Maestrului. "Aceasta este pleiada de zei." "E adevărat că sunt nenumăraţi zei. Fiecare dintre ei reprezintă o tentativă de a ni-L aminti pe Dumnezeu sub una dintre nenumăratele sale forme. De fapt, toate sunt manifestări efemere, un mod de a spune că nici o fiinţă umană nu poate înţelege ceea ce Dumnezeu este.

Să luăm de exemplu imaginea zeiţei Kali. Dintre toate zeităţile hinduse, Kali este cea mai greşit înţelesă de occidentali. Tradiţional, ea este reprezentată goală, stând pe un cadavru, cu părul despletit, cu o ghirlandă de cranii la gât şi ţinând într-una din mâini o sabie, iar în alta un cap de mort. Limba ei, tradiţional pictată în roşu, îi atârnă din gură ca şi cum ea ar fi însetată de sânge." Auzind această descriere, interlocutorul creştin a început să tremure.

Yogananda a continuat: "Dacă noi am crede că această imagine reprezintă adevărata imagine a lui Kali, eu vă garantez că nu ar suscita devoţiunea unui număr prea mare de fiinţe. De fapt, această reprezentare are ca scop evocarea anumitor funcţii cosmice ale acestei Puteri Infinite. Kali este Mama Natură, AUM, Vibraţia

Cosmică, Materia şi Energia. Ghirlanda cu cranii din jurul gâtului semnifică faptul că ea este o prezenţă invizibilă în toate cele create sau necreate. Activitatea sa este jocul vieţii şi al morţii- creaţia, menţinerea şi distrugerea- reprezentate de vasul din cea de-a treia mână (simbolul vieţii), de sabie şi de capul de mort. Părul curgându-i în dezordine pe umeri exprimă energia sa omniprezentă. Shiva este soţul ei, Cel de dincolo de creaţie, şi este simbolizat de cadavrul de la picioarele ei. Limba lui Kali, roşie şi atârnându-i din gură, nu reprezintă pofta ei de sânge. În Orient, gestul de a scoate limba exprimă recunoaşterea unei greşeli. (Şi în Occident există un gest similar: vă plasaţi mâna pe gură în momentul în care sunteţi încurcaţi.) Kali este reprezentată dansând, având ca scenă creaţia. Dansul reprezintă Vibraţia Cosmică, cea prin care totul există. Când picioarele ei ating pieptul Infinitului, îşi scoate limba ca şi cum ar spune: "O, totuşi am ajuns prea departe!". Când devii una cu Spiritul Infinit,toate vibraţiile încetează. A patra mână a lui Kali realizează un gest de binecuvântare a tuturor celor care caută nu darurile ei, ci Eliberarea din nesfârşitul joc al Maya-ei, al iluziei. Cei care se simt atraşi de manifestările exterioare ale naturii vor continua acest ciclu neîncetat al vieţii şi al morţii, din încarnare în încarnare.

Aspiranţii care urmăresc Eliberarea din acest joc cosmic îl adoră pe Dumnezeu ca Sine interior. Prin aceasta, ei ajung să se scufunde în acest AUM infinit. Prin fuziunea cu AUM, ei ajung să transceandă creaţia şi să-şi cufunde Conştiinţa individuală în Conştiinţa Cosmică, trăind Beatitudinea Infinită.

Statuile lui Kali nu sunt destinate pentru a reprezenta aspectele exterioare ale Mamei Divine, ci doar calităţile Ei lăuntrice. Mama Divină este dincolo de formă, deşi am putea spune că trupul ei este Cosmosul, cu infinitatea de sori şi stele. Ea îi poate apare aspirantului chiar şi sub formă umană, învăluită de o lumină divină.

În India, toate statuile zeităţilor sunt simbolice. Trebuie să căutăm semnificaţia profundă care se ascunde în spatele lor.

7

"Îmi este dificil să mi-l imaginez pe Dumnezeu"- i s-a confesat un student la teologie lui Yogananda. "Am urmărit să mi-l imaginez ca pe o Inteligenţă infinită al cărei principiu este “Eu sunt!”, ca Sine Interior, ca Rădăcină Cosmică a tot ceea ce există. Dar toate aceste reprezentări mi s-au părut atât de abstracte. Concepţia dumneavoastră despre Dumnezeu mi se pare foarte plină de dragoste. Cum se poate ajunge la o asemenea relaţie?"

"Prima etapă constă în a înţelege că Dumnezeu nu doreşte definiţiile tale. El nu doreşte decât dragostea ta. De ce să nu adori atunci Infinitul privit ca Mamă Divină?"

"Ce idee minunată"- a exclamat studentul. "Dar este cu adevărat valabilă?"

"Bineînţeles!"- i-a răspuns Yogananda. "Dragostea lui Dumnezeu se reflectă în relaţiile dintre oameni. Asemeni luminii soarelui, care face să strălucească nenumăratele cioburi de sticlă, iubirea Sa ilumineză fiecare atom al creaţiei. Mama Divină esta prototipul mamelor umane. Prin intermediul părinţilor, El are grijă de voi şi vă protejează. Prin intermediul prietenilor voştri, El vă arată cum dragostea este dăruire liberă de orice constrângere.

Mă simt mult mai apropiat de aspectul matern al lui Dumnezeu.

Mamele sunt întotdeauna mai apropiate de noi decât taţii. Aspectul patern al lui Dumnezeu este transcendent creaţiei sale. Chiar şi pe Pământ, taţii judecă mult mai dur greşelile copiilor lor, în timp ce mama este mai iertătoare. Roagă-te deci Mamei Divine, vorbeşte-i ca şi cum ai fi copilul ei:"Mamă Divină, bun sau rău, eu sunt al tău. Tu trebuie să mă eliberezi de această iluzie." Mama Divină va răspunde întotdeauna cu compasiune dacă aspirantul îi va adresa această rugăminte cu sinceritate şi din tot sufletul. Bineînţeles, Dumnezeu nu este nici una din aceste forme sub care noi îl adorăm, dar este util să cunoaştem acest punct de vedere uman de reflectare a lumii pentru a putea să ne aprofundăm devoţiunea. Transcenzând devoţiunea, vom descoperi iubirea divină.

Această formă de iubire perfectă necesită o fuziune totală a fiinţei în Divin. În această stare, yoghinul realizează adevărul suprem: "Eu sunt El."

8

Dragostea ta pentru Dumnezeu nu trebuie să îmbrace un aspect personal. Această atitudine te va limita, păstrându-te în ego. Dragostea ta pentru El trebuie să te transporte dincolo de ego.

Dacă îl vizualizezi pe Dumnezeu sub o formă şi, în urma acestor meditaţii, ai ajuns să ai stări extatice, urmăreşte să ajungi să îl percepi sub forma Conştiinţei Infinite. Mama Divină este atât de frumoasă, dar nu uita însă niciodată că, în manifestarea sa cea mai elevată, această frumuseţe transcende forma; această frumuseţe se află în Tot. Iubirea sa divină, compasiunea sa se exprimă până şi în picăturile de ploaie. Splendoarea sa se reflectă şi în culorile curcubeului. Ea oferă speranţă umanităţii prin frumuseţea norilor pufoşi şi roz ai răsăritului de soare. Înainte de toate, fii însă conştient de prezenţa Sa în inima ta.

9

Există două maniere de a te apropia de Dumnezeu din Natură.

Una constă în a separa ideea de Dumnezeu de toate aceste manifestări, spunând: "Neti, neti", ceea ce înseamnă că Dumnezeu "nu este aceasta, nu este aceea". A

conştientiza acest aspect este întotdeauna necesar pentru a nu cădea în capcana ataşamentului faţă de formă.

Celălalt mod constă în a vedea manifestarea lui Dumnezeu în tot ce ne înconjoară. Prima modalitate poate părea austeră pentru mulţi aspiranţi; a doua este mult mai agreabilă. Dar cel mai bine este să se realizeze o combinare a celor două.

Mama Divină se ocupă de sarcinile "menajului" acestei creaţii.

Când copilul, aspirantul, plânge Ea îi dăruie o jucărie cu care să-i distragă atenţia, cum ar fi bogăţii, nume sau faimă. Dacă el plânge în continuare, Ea îi va dărui o altă jucărie. Dar dacă copilul va arunca toate darurile pe care le primeşte, plângând numai după dragostea ei, Ea îl va lua în braţe şi îi va şopti plină de iubire: "Dacă cu adevărat mă doreşti pe Mine şi numai pe Mine, atunci vino. Rămâi cu Mine pentru totdeauna în poala infinitului."

10

"Mi se pare dificil să mă rog la o formă a lui Dumezeu", a spus un profesor ce ne-a vizitat. "Ceea ce mă inspiră este acel gând al nemărginirii, al infinitului. Când mă plimb noaptea sub stele, sunt întotdeauna fascinat. Adevărul Suprem este atât de grandios. În astfel de momente, mica mea viaţă, cu tracasările şi suferinţele ei meschine, mi se pare cu adevărat golită de sens. Spiritul meu atunci suspină la gândul infinitului, la gândul eternităţii."

"Astfel de gânduri trebuie să aibe toţi cei care doresc să-L găsească pe Dumnezeu", a spus Sri Yogananda. "Întotdeauna, indiferent ce aspect al lui Dumnezeu preamăreşti, privirea ta interioară trebuie să fie focalizată asupra Infinitului. Nu este necesar să-L vizualizezi pe Dumnezeu sub o anumită formă. Aceasta depinde de propria natură a fiinţei tale. Unora, adorarea unei forme a lui Dumnezeu le generează stări extatice, la fel cum ţie ţi se trezeşte aspiraţia gândind o realitate fără formă. Devoţiunea nu trebuie să fie confundată cu sentimentalismul. De fapt, devoţiunea este o aspiraţie sinceră a fiinţei umane orientată către centrul Adevărului Infinit."

11

Un vizitator l-a întrebat pe Maestru:"De ce atunci când vă referiţi la Dumnezeu, vă adresaţi cu “El”. Am putea spune că Dumnezeu este de gen masculin?"

"Dumnezeu este în acelaşi timp masculin şi feminin, dar de fapt El nu este nici masculin, nici feminin. Atunci când utilizez pronumele “El” nu doresc în nici un caz să-L limitez în vreun fel.

Ar fi oamenii inspiraţi de dragostea lui Dumnezeu dacă s-ar gândi la “El” ca la “Acela “? Pronumele personal sugerează o Fiinţă conştientă cu care omul poate comunica. Iar pronumele masculin este înainte de toate impersonal. Occidentalii au obiceiul să se gândească la Dumnezeu ca la Tatăl Ceresc, pentru că Isus L-a numit aşa.

12

Cele opt aspecte sub care Dumnezeu poate fi experimentat sunt: lumina, sunetul, pacea, calmul, dragostea, bucuria, înţelepciunea şi puterea. Dacă îl vom experimenta pe Dumnezeu ca lumină, în timpul meditaţiei vom avea o stare de calm mental, purificându-ne şi clarificându-ne mintea. Cu cât o fiinţă se concentrează mai mult asupra luminii interioare, cu atât mai mult ea va percepe lucrurile ca fiind formate din lumină.

Atunci când îl experimentăm pe Dumnezeu sub formă de sunet intrăm în comuniune spontan cu Sfântul Duh, sau cu AUM, vibraţia cosmică primordială. Când eşti cufundat în AUM, nimic nu te mai poate tulbura. AUM conduce mintea dincolo de iluzia existenţei umane în purul cer al Conştiinţei Divine.

Pacea este experienţa pe care o trăim chiar la începutul practicii noastre meditative. Pacea, asemeni unei cascade de apă cristalină, purifică mintea de toate anxietăţile şi grijile, transmiţându-ne o stare de bine paradisiacă.

Calmul este o altă experienţă divină. Acest aspect a lui Dumnezeu este mult mai dinamic şi mult mai puternic decât cel al stării de pace. Calmul dăruieşte aspirantului puterea să depăşească toate obstacolele vieţii sale. Chiar şi în afaceri, persoana care poate rămâne calmă în toate situaţiile, va fi invincibilă.

Dragostea este un alt aspect a lui Dumnezeu, dar nu dragostea personală, ci dragostea infinită. Cei care trăiesc într-o stare egotică se gândesc la dragostea impersonală ca la ceva rece şi abstract. Dar dragostea divină absoarbe totul şi oferă o stare de beatitudine infinită. Este impersonală datorită faptului că rămâne neatinsă de dorinţele egoiste. Unitatea pe care o găsim în dragostea divină nu poate fi experimentată decât de suflet şi este inaccesibilă ego-ului.

Bucuria este un alt aspect a lui Dumnezeu. Această bucurie divină este egală cu milioane de bucurii umane la un loc. Analogic vorbind, dorinţa de a experimenta fericirea omenească în locul celei divine am putea-o compara cu situaţia în care o fiinţă îşi consumă din timp şi energie pentru a căuta să aprindă o lumânare în plină zi cu soare. Bucuria divină ne îmbrăţişează etern, dar oamenii consideră că pentru a trăi o stare de bucurie, trebuie să se focalizeze asupra lumii materiale. Bucuria divină este o realitate strălucitoare. În faţa ei toate bucuriile lumeşti pălesc.

Înţelepciunea este discernământ spiritual, fiind în totalitate diferită de înţelegerea intelectuală. Inteligenţa umană se distinge de înţelepciunea divină prin faptul că ea se raportează la lume indirect, din exterior. Savantul, de exemplu, efectuează cercetări asupra atomului. Yoghinul devine atom. Percepţia divină are ca punct de pornire interiorul. Doar din interior un lucru poate fi cunoscut în esenţa sa adevărată.

Iar în final, puterea este aspectul lui Dumnezeu care creează şi menţine Universul. Imaginează-ţi ce putere trebuie să existe ca să poată să fie manifestate toate aceste galaxii. Maeştrii spirituali manifestă o parte din această putere în anumite situaţii din viaţa lor, atunci când este cazul. Expresia "Isus cel blând" nu descrie decât o parte a naturii lui Isus. Forţa sa transpare atunci când îi ceartă pe comercianţii din templu. Încearcă să realizezi magnetismul şi puterea de care a trebuit să dea dovadă pentru a-şi impune părerea în faţa tuturor acelor oameni, care erau atât de înrădăcinaţi în dorinţele şi obiceiurile lor, autorizate, de altfel, şi de tradiţie. Oamenii sunt adeseori terifiaţi de puterea ce iradiază din viaţa sfinţilor. Nu uita nici o clipă că nu poţi păşi pe calea ce conduce la Dumnezeu dacă nu eşti puternic interior. Dintre toate celelalte atribute ale Divinului, puterea poate fi unul dintre aspectele care exercită cea mai mică atracţie asupra minţii tale, dar este important să realizezi că puterea infinită este o parte a naturii divine din tine.

Indiferent de ce aspect divin experimentezi în meditaţie, nu te închide niciodată în mintea ta limitată, ci urmăreşte să expansionezi această experienţă la infinit.

13

Nu fii niciodată formal cu Dumnezeu! Fii cât mai cald şi mai sincer. Dacă te bucură şi te ajută să te simţi mai aproape de El, tachinează-L, joacă-te cu El. Nu uita nici o clipă că este părintele tău. El este cel mai apropiat dintre cei apropiaţi, cel mai drag dintre cei dragi. El îţi este mai apropiat chiar decât gândurile tale cu care te rogi Lui.

CAPITOLUL 17

CUM SĂ NE RUGĂM EFICIENT

1

Atunci când te rogi lui Dumnezeu, fă-o din tot sufletul tău. Spune ceea ce cu adevărat simţi. Nu ceea ce crezi tu că El ar dori să simţi. Fii total sincer faţă de El,

pentru că nu ai cum să-i ascunzi trăirile tale interioare. O rugăciune intensă conferă o deosebită forţă mentală. Gândurile tale vor fi atunci focalizate şi centrate asupra Sa. Fără sinceritate, aceasta nu va avea loc. Dacă nu simţi nici un fel de stare de devoţiune, roagă-te Lui astfel: "Dumnezeule, ajută-mă să te iubesc!". Dacă mintea ta este tulburată de nenumărate dorinţe, roagă-te astfel: "Dumnezeule, mintea mea este plină de dorinţe, dar eu Te doresc pe Tine mai mult decât orice. Ajută-mă să elimin orice limitare, pentru a mă putea cufunda în oceanul Tău de pace".

Este bine să te rogi cât mai des lui Dumnezeu, chiar şi pentru a obţine anumite bunuri materiale; dar este mult mai bine să te rogi ca voinţa Lui să o manifeşti în întreaga ta viaţă. El este ceea ce tu ai cu adevărat nevoie şi va face mult mai multe pentru tine decât îţi poţi imagina. Înainte de toate, caută-L pentru El Însuşi, pentru dragostea Lui. Roagă-l: "Tată, revelează-mi-te!" Dacă îl vei chema în acest fel plin de sinceritate, cu siguranţă întotdeauna va fi alături de tine.

2

Nu te ruga niciodată cu atitudinea unui cerşetor. Nu uita nici o clipă că eşti copilul lui Dumnezeu. Copilul Lui fiind, ai drept asupra comorilor Sale care există întru eternitate. Roagă-te fiind convins că te ascultă, deoarece cu siguranţă îţi va îndeplini toate rugăminţile dacă te vei ruga Lui plin de dragoste. Roagă-te cu toată inima ta, cu toată intensitatea. Formulează-ţi rugăminţile cu dragoste, nu cerşi. Cerându-i, nu trebuie nici o clipă să urmăreşti să-I impui voinţa ta Lui, ci roagă-te cu fermitate, convins fiind că El îţi va dărui tot ce este mai bine pentru tine.

Isus exprimă aceasta când spune: "Rugaţi-vă cu credinţă". O credinţă fermă şi iubirea sinceră sunt elementele cele mai importante în rugăciune.

3

Roagă-te lui Dumnezeu astfel: "Preaiubitul meu infinit, eu ştiu că tu eşti mai aproape de mine decât aceste cuvinte pe care le folosesc în rugăciunea mea; mai aproape de mine chiar decât gândurile mele cele mai intime. Depăşind toate sentimentele mele agitate, eu simt în permanenţă dragostea şi grija ta pentru mine. Dincolo chiar de trezirea mea actuală spirituală, eu pot să simt susţinerea şi ghidarea Conştiinţei Tale. Depăşind chiar şi dragostea mea pentru Tine, eu voi deveni din ce în ce mai conştient de dragostea Ta." Dacă vei continua să te rogi astfel cu toată intensitatea, vei simţi prezenţa sa ca pe o mare bucurie ce îţi va umple inima. În această stare de bucurie covârşitoare vei ştii că El este alături de tine şi că îi aparţii cu adevărat.

4

Roagă-te într-o stare extatică, meditează într-o stare extatică şi în fiecare moment liber pe care îl ai gândeşte-te la Dumnezeu. Fii asemeni acului unui busole care, indiferent cum este aceasta orientată, arată nordul. Aceasta trebuie să fie atitudinea unui yoghin. Indiferent unde mergi sau ce faci, mintea ta trebuie să fie întotdeauna orientată către steaua polară a prezenţei lui Dumnezeu din fiinţa ta.

5

Cum să-L iubeşti pe Dumnezeu? Iubeşte-L aşa cum un sărac iubeşte banii, aşa cum un înecat tânjeşte după o gură de aer, aşa cum o fiinţă rătăcită în deşert tânjeşte după o cană cu apă.

Iubeşte-l cu înflăcărarea primei iubiri a tuturor îndrăgostiţilor.

Atunci când vei învăţa să-L iubeşti din toată inima ta, atunci îl vei găsi. Doar atunci vei fi cu adevărat yoghin, fiinţă ce a atins uniunea cu Dumnezeu.

Contopirea cu Fiinţa Preaiubită Cosmică este cea mai minunată experienţă posibilă. Este vis în vis, bucurie în bucurie, un milion de divine iubiri într-una singură ce-ţi vor topi inima. În oricare punct din acest spaţiu te-ai afla, vei primi dragostea Sa, strălucind cu intensitatea a milioane de sori. De fiecare dată când vei gândi că ai epuizat dragostea Lui, vei simţi cum un val infinit te cuprinde şi te topeşte în fericire.

Acesta este extazul divin!

6

Dumnezeu răspunde la toate rugăminţile, dar rugăminţile realizate într-o stare mentală agitată vor primi întotdeauna un răspuns mai slab. Dacă doreşti să dăruieşti cuiva ceva ce nu-ţi aparţine, acest gest nu va avea valoare. Chiar dacă gestul este frumos, el va fi lipsit de importanţă.

Acelaşi lucru se întâmplă când mintea nu îţi aparţine, când nu o controlezi. Chiar dacă doreşti să o dăruieşti lui Dumnezeu, nu vei putea. Atunci, rugăciunile tale nu vor fi mai mult decât un gest lipsit de semnificaţie. Este foarte important să ajungi să-ţi controlezi mintea. Când poţi să te rogi cu toată fiinţa ta, Dumnezeu va şti că tu cu adevărat crezi ceea ce spui şi îţi va răspunde într-un mod miraculos.

7

Unul dintre noii discipoli veniţi în ashram avea, în fervoarea sa spirituală, puternice manifestări emoţionale. Ceilalţi discipoli i-au atras atenţia să nu mai exagereze în devoţiunea sa. Într-o zi, de faţă cu ceilalţi, discipolul i-a dat lui Yogananda un bileţel, în care îl întreba dacă este bine să te rogi cu fervoare.

"Bineînţeles", a răspuns Yogananda," chiar poţi să te tăvăleşti pe jos noaptea şi să plângi ca să-L convingi pe Dumnezeu să vină la tine. Trebuie să-i doreşti prezenţa cu toată fiinţa ta, pentru că altfel nu se va manifesta niciodată."

8

Întotdeauna Maestrul ne atenţiona: "Nu vă rugaţi niciodată pentru ca să vă daţi în spectacol. Dacă procedaţi astfel, adevăratul scop al rugăciunii va fi pierdut. Adeseori aspiranţii yoga cad în capcană, urmărind să-i impresioneze pe ceilalţi prin exteriorizarea devoţiunii lor faţă de Dumnezeu. Ar fi mult mai bine să nu uitaţi că doar pe Dumnezeu trebuie să-L impresionaţi.

Acesta este şi pericolul devoţiunii cu voce tare, cu excepţia cazului în care rugăciunea este realizată pentru a mări devoţiunea aspirantului. Practica spirituală, indiferent cât de complexă este, îşi pierde din intensitate dacă aspirantul se exteriorizează permanent. Dorinţa voastră de a-L cunoaşte pe Dumnezeu trebuie să se exprime înainte de toate printr-o tăcere interioară deplină."

9

"Preamăreşte-L pe Dumnezeu!" - de fiecare dată când aud această expresie am senzaţia că aceste fiinţe îl privesc pe Dumnezeu ca pe o doamnă bogată şi răsfăţată. El nu are nevoie de preamărirea noastră; ceea ce doreşte de la noi este dragostea noastră.

10

"Trebuie să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru darurile Sale?", l-a întrebat un discipol pe Yogananda.

"Mulţumeşte-I mai degrabă pentru dragostea Sa" - a răspuns Maestrul.

CAPITOLUL 18

DESPRE MEDITAŢIE

1

Sufletului îi place foarte mult să mediteze, pentru că intrând astfel în contact cu Spiritul, experimentează cea mai intensă stare de bucurie. Nu uita niciodată

aceasta; în mod special atunci când te afli într-o o stare de agitaţie mentală. Aversiunea faţă de meditaţie este datorată ego-ului şi nu sufletului.

2

Doar aspiranţii yoga ce realizează un efort extrem pot să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu; nu cei care în permanenţă găsesc scuze spunând cum ar fi: "Mai întâi trebuie să am din ce să trăiesc, pe urmă să găsesc un loc liniştit, şi după aceea voi începe să meditez." Cei care continuă să amâne practica lor spirituală nu vor ajunge niciodată să-L cunoască pe Dumnezeu. Dar dacă îţi vei spune: “Acum, chiar în acest moment, voi intra într-o meditaţie profundă” - poţi să atingi instantaneu o stare spirituală înălţătoare. Atunci când o fiinţă moare de somn, ea poate adormi oriunde, instantaneu. Tot aşa se întâmplă şi cu o fiinţă care îl iubeşte pe Dumnezeu. Ea poate medita oriunde, chiar şi într-o gară sau într-o piaţă.

3

Cel care doreşte să ajungă un virtuos al pianului va practica zilnic douăsprezece ore pe zi. Dacă practică numai câteva minute, cu mintea distrată, gândindu-se la altceva, nu va ajunge niciodată un bun pianist.

La fel se întâmplă şi cu fiinţa care porneşte în căutarea lui Dumnezeu. Cum ai putea să speri că îl vei găsi dacă vei încerca numai pe jumătate? Va fi foarte dificil să-L găseşti pe Dumnezeu.

Dacă un pianist trebuie să muncească foarte mult ca să ajungă o personalitate, cu atât mai mult un aspirant trebuie să se focalizeze în meditaţia sa pentru a reuşi să înţeleagă Infinitul.

Pentru a vă încuraja o să vă spun că, pe calea spirituală, toţi cei care vor depune eforturi sincere vor ajunge cu siguranţă la ţintă.

Nu poţi să spui acelaşi lucru în cazul ambiţiilor terestre.

Nu oricine poate deveni un celebru pianist; pentru că, indiferent de domeniul de activitate, în vârf este loc doar pentru câteva persoane. Însă toţi oamenii pot să realizeze plenar că sunt copiii lui Dumnezeu.

4

Este mai bine să meditezi perioade mai scurte de timp, dar profund, decât ore întregi cu mintea dispersată. Astfel că, la începutul practicii tale, nu este indicat să te forţezi să stai nemişcat în meditaţie perioade lungi de timp. Urmăreşte să reuşeşti meditaţii mai scurte şi profunde. Iar în timp, gradat, pe măsură ce te obişnuieşti cu meditaţia, poţi lungi perioada şedinţelor.

5

Nu te simţi niciodată vinovat dacă eşti prea agitat pentru a intra într-o stare de meditaţie profundă. Calmul va veni în timp dacă vei avea o practică spirituală constantă, singura şansă de a obţine controlul mentalului. Nu accepta niciodată gândul că nu eşti făcut pentru a medita. Nu uita că starea de calm este natura ta esenţială.

6

În timpul meditaţiei urmăreşte să treci dincolo de gânduri.

Atâta timp cât gândurile îţi vor ocupa mintea, funcţionezi la nivelul acestei stări de conştiinţă. Când visezi, eşti în subconştient. În acele momente devii mai conştient de corpul tău astral.

Dar atunci când poţi să-ţi depăşeşti mintea, să treci dincolo de gânduri, atingi starea de superconştienţă. În acea clipă, întreaga ta fiinţă se focalizează la nivelul coloanei vertebrale, ceea ce te va determina să trăieşte o autentică stare de beatitudine. În această stare vei deveni conştient de corpul tău cauzal.

7

Un discipol avea dificultăţi în a rămâne treaz în timpul meditaţiei. Cerându-i sfatul lui Yogananda, acesta i-a făcut următoarea sugestie: "Deschide-ţi şi închide-ţi ochii de mai multe ori, iar după aceea deschide ochi larg şi priveşte fix un punct situat în faţa ta. Repetă acest exerciţiu de două-trei ori. Dacă vei realiza această tehnică simplă o perioadă de timp, nu te va mai cuprinde somnul în timpul meditaţiei.

8

În timp ce meditezi, nu te concentra asupra rezultatelor meditaţiei. Meditează doar pentru a-L bucura pe Dumnezeu. Dacă unicul scop pentru care meditezi este să te bucuri de rezultatele ce apar, vei fi tare dezamăgit dacă acestea nu apar când doreşti tu. În Bhagavad Gita, Krishna ne sfătuieşte să acţionăm fără să ne preocupăm de fructele acţiunii.

Meditaţia trebuie să se realizeze în această stare de spirit. Trebuie să meditezi fără să fii ataşat de fructele meditaţiei.

9

Un discipol săpa o groapă pentru o latrină într-un ashram situat în deşert. El a săpat toată ziua fără să se preocupe de cât de mult a avansat în munca lui. Seara, spre marea lui mirare a descoperit că a făcut o groapă mult prea adâncă.

Când Paramhansa Yogananda a văzut ceea ce a făcut, i-a spus aprobator: "Astfel trebuie un aspirant să acţioneze ca să-L găsească pe Dumnezeu. Trebuie să continue să sape şi să sape, fără să se preocupe tot timpul să vadă cât de departe a ajuns. Astfel, într-o zi va descoperi că şi-a atins ţelul. Lahiri Mahasaya obişnuia să le spună discipolilor lui: "Banat, banat, ban jai", ceea ce înseamnă "Acţionează, acţionează şi, la un moment dat, vei vedea că treaba este gata."

10

Nu aştepta în fiecare zi să vezi cum înfloreşte o floare spirituală în grădina vieţii tale. Ai încredere că Dumnezeu, dacă te vei dărui total Lui, îţi va da împlinirea spirituală la timpul Său, adică la momentul potrivit. După ce ai plantat sămânţa aspiraţiei divine, ud-o zilnic printr-o practică spirituală intensă şi prin acţiuni corecte.

Elimină din fiinţa ta indecizia, neîncrederea şi inerţia. Când lăstarii divinei percepţii apar, îngrijeşte-i cu devoţiune şi, într-o dimineaţă, vei observa cu uimire cum a înflorit cea mai frumoasă floare, floarea Realizării Sinelui.

11

"De ce nu pot să am aceleaşi viziuni, aceleaşi percepţii pe care le aveţi dumneavoastră", l-a întrebat un discipol pe Maestru.

"Datorită gândurilor perturbatoare ce există ascunse în straturile cele mai profunde ale subconştientului tău şi care îşi au originea în karma trecută - ele creează fluctuaţiile mentalului. Când această karmă va fi arsă, viziunile şi percepţiile tale vor deveni din ce în ce mai clare."

12

"Acolo unde încetează mişcarea, începe Dumnezeu."

13

Unui discipol îi era tare dificil să mediteze. El l-a întrebat pe Sri Yogananda:"Aceasta se întâmplă pentru că eu nu încerc cu suficient elan?"

Maestrul i-a răspuns:"Tu încerci chiar prea mult, şi te implici prea mult. Urmăreşte să fii relaxat şi natural. Atâta timp cât te forţezi să meditezi nu vei reuşi niciodată. La fel cum nu poţi să adormi atunci când eşti obligat să dormi. Forţa

voinţei trebuie să fie folosită gradat, altfel ea poate să acţioneze în detrimentul tău. Acesta este motivul pentru care este bine la început să se insiste asupra relaxării.

14

Nu fii nerăbdător sau neliniştit în efortul tău de a-l găsi pe Dumnezeu. Dăruieşte-i-Te cu toată inima, dar nu fii nerăbdător să aştepţi efectele. Fii calm, îndreaptă-te spre ţelul tău divin cu linişte şi pace în suflet.

15

Meditează din ce în ce mai profund, până când calmul şi bucuria devin a doua ta natură. A atinge o stare extatică nu este dificil. Dar pentru aceasta trebuie să înveţi să transcenzi gândirea. Dacă nu vei considera că bucuria divină este un ţel îndepărtat, vei descoperi cu siguranţă că ea este pretutindeni alături de tine.

16

"Memoraţi acest poem al meu, “Samadhi”, şi repetaţi-l zilnic.
Aceasta vă va ajuta să treziţi în voi memoria pierdută a ceea ce în realitate sunteţi, copiii Infinitului."

17

Vizualizează conştiinţa ta dilatându-se sub forma unei lumini albastre şi înglobând întregul spaţiu. Imaginează-ţi stelele şi galaxiile strălucind asemeni luminiţelor dintr-un oraş îndepărtat în infinitul fiinţei tale. Meditează asupra imensităţii fiinţei tale.

Această vizualizare va fi pentru tine o metodă ce te va ajuta în tehnicile de meditaţie, şi te va determina să-ţi aminteşti de natura ta divină.

18

Încearcă să simţi, în momentul în care te afli în Natură, că tot ceea ce te înconjoară face parte din conştiinţa ta expansionată.

Observă frunzele ce freamătă în copaci şi urmăreşte să le percepi mişcarea. Imaginează-ţi că Dumnezeu îşi exprimă inspiraţia şi gândurile sale prin această mişcare. Observă iarba pajiştilor ce se ondulează sub adierea vântului.

Imaginează-ţi că briza este suflul lui Dumnezeu în această lume, fluidul care inspiră toate fiinţele şi care le dăruieşte viaţa.

Ascultă păsările cântând şi gândeşte că Dumnezeu prin cântul lor încearcă să-ţi insufle bucuria divină. Fii conştient de mângâierea razelor de soare pe pielea ta, bucură-te de căldura lor, înţelgând că şi aceasta este tot energie divină. Las-o să-ţi pătrundă întreaga fiinţă şi să îţi dăruiască vitalitate şi putere.

Vizualizează cum energia divină dăruieşte forţa sa prin intermediul razelor de soare tuturor creaturilor de pe Pământ.

19

"Maestre" a întrebat un discipol,"în timpul meditaţiei mă cuprinde teama că nu mai pot respira. Cum pot să elimin această problemă?"

"Te confrunţi cu un obstacol care apare în mod normal pe această cale", i-a spus Yogananda. "Noi numim aceasta "o noţiune falsă". Ţi-e teamă de un lucru care apare în mod natural atunci când fiinţa atinge o stare de profund calm interior. Mintea ta este asemeni unei păsări care a locuit închisă într-o colivie timp de mai mulţi ani. Îi este teamă de libertate, dar libertatea este dreptul ei din naştere. Cineva îi deschide păsării uşa coliviei. Ea va face câţiva paşi în faţa coliviei, dar după câteva minute îşi va spune:”O, ce mare este lumea asta” - şi îngrozită se va întoarce înapoi în colivie. Dar după ce va ieşi de mai multe ori, se va obişnui să fie afară şi, într-o zi, îşi va desface aripile şi se va înalţa către cer. Dar nu va fi cu adevărat liberă decât în momentul în care va accepta că libertatea este eterna sa natură interioară.

La fel se întâmplă şi cu un aspirant yoga când experimentează pentru prima dată starea de libertate interioară. Şi nu uita că, aşa cum pasărea se înalţă către cer, la fel sufletul se va înălţa către starea de omniprezenţă."

20

Chiar în spatele întunericului ochiilor închişi străluceşte lumina lui Dumnezeu. Când ajungi să percepi această lumină în timpul unei meditaţii, concentrează-te asupra ei cu toată fiinţa. Urmăreşte să te percepi în interiorul ei, pentru că acolo este locul în care sălăşluieşte Dumnezeu.

Dacă, din contră, nu percepi nici un fel de lumină în timpul meditaţiei, concentrează-te asupra punctului situat între cele două sprâncene şi fixează-ţi mentalul asupra obscurităţii pe care o percepi cu ochii închişi.

Încearcă cu foarte multă devoţiune să penetrezi acest văl înceţoşat. Cu timpul, cu siguranţă vei deveni conştient de această lumină interioară, pentru că există întotdeauna acolo, strălucind în centrul subtil, energetic, situat la nivelul frunţii tale. Dar acest centru subtil nu poate fi dinamizat decât prin intermediul unei constante practici spirituale.

21

O coloană vertebrală diformă este un obstacol în calea Realizării Sinelui. În timpul meditaţiei trebuie să stai drept, pentru ca energia ta să poată circula liber, fiind atent în punctul situat între cele două sprâncene. Cu cât te vei concentra mai profund asupra acestui punct, cu atât mai repede ego-ul tău se va dizolva în starea de superconştiinţă.

22

"Dacă doreşti să atingi eliberarea în cursul acestei încarnări", i-a spus Yogananda unui discipol, "practică Hong-sau (So-ham) şi meditaţie cel puţin două ore pe zi. Copil fiind, practicam Hong-sau timp de şapte ore pe zi, până când intram în starea de extaz fără respiraţie."

23

Practică Kriya Yoga constant şi cu toată dăruirea, până când suflul pe care îl respiri îl vei percepe ca fiind conştiinţă. Respiraţia nu este decât un vis grosier din care trebuie să te trezeşti într-o zi pentru a putea evolua către starea de supraconştiinţă.

24

Dacă vei alerga imediat după ce ai mâncat, nu te vei putea bucura de siestă şi s-ar putea să ai şi surpriza unei indigestii. Dacă, din contră, după ce mănânci, vei face o pauză pentru siestă, vei descoperi că poţi să te bucuri de energiile pe care le-ai asimilat din mâncare.

Procedează la fel şi după ce ai terminat exerciţiile de Kriya Yoga. Nu te ridica precipitat, ci stai relaxat încă câtva timp conştientizând efectele lor binefăcătoare.

Roagă-te lui Dumnezeu intens, practică Bhakti Yoga (devoţiunea), observă fluxul suflului curgând prin coloana vertebrală în timpul practicilor Hong-sau, ascultă sunetul interior cu conştiinţa trează.

25

" Cum pot să-mi dezvolt intuiţia spirituală?", l-a întrebat un discipol pe Yogananda.

"Cea mai bună metodă constă ca, de fiecare dată după ce ai terminat şedinţa ta zilnică de Yoga, să rămâi calm o mai lungă perioadă de timp şi să conştientizezi

efectele practicii tale. Acesta este momentul cel mai prielnic ca să conştientizezi prezenţa lui Dumnezeu în fiinţa ta.

De fiecare dată, aprofundează această bucurie pe care ţi-o aduce intuirea prezenţei Sale. Cu cât mai mult timp şi mai profund vei putea să te bucuri de această pace interioară, cu atât mai repede intuiţia ta spirituală se va dezvolta."

26

Într-o zi după o meditaţie realizată în ashramul lui Yogananda din deşert, acesta le-a spus discipolilor prezenţi: "Vedeţi, aici este împărăţia lui OM (AUM). Ascultaţi-l. Nu este suficient să-l percepeţi, trebuie să şi fuzionaţi cu acest sunet subtil interior.

OM este Mama Divină. OM Kali! OM Kali! OM Kali! Ascultă-ţi cât de minunat este! OM Kali! OM Kali! OM Kali!"

CAPITOLUL 19

SFATURI DE ORDIN GENERAL

1

Trăieşte în această lume ca un musafir. Adevăratul tău cămin nu este aici. Chiar dacă actul casei în care trăieşti este pe numele tău, cui a aparţinut el înainte ca tu să-l cumperi şi cine-l va avea după moartea ta? Această existenţă nu este decât un refugiu, o scurtă etapă în lungul voiaj care te conduce către Dumnezeu Tatăl. Consideră-te un invitat pe Pământ.

Atâta timp cât eşti aici musafir, încearcă să fii cât mai agreabil. Urmăreşte să acţionezi cât mai bine şi cât mai responsabil, ai grijă de tot ceea ce Dumnezeu îţi pune la dispoziţie şi nu uita nici o clipă că sunt ale Lui şi nu ale tale.

Ce inconştienţi sunt oamenii când îşi irosesc timpul pentru a-şi îmbuiba corpul, a acumula bogăţii şi a ajunge să aibă maximum de posesiuni. În momentul în care vor muri, vor trebui să lase totul în urma lor. Ei se pierd în scuze interminabile: "Nu am timp să meditez", spun ei, "trebuie să mă duc la toate acele întâlniri de afaceri". Dar uită că, atunci când Dumnezeu îi va chema la El, vor fi obligaţi să întrerupă toate aceste angajamente. Moartea este singurul "angajament" ce nu poate fi anulat.

De ce să pierzi atunci atâta timp cu lucruri efemere? Cât de orb eşti. Trezeşte-te! Dacă Dumnezeu te cheamă, trebuie să laşi în urmă toate plăcerile sau durerile acestei lumi.

"Caută-mă", îţi spune El. "Şi vei găsi în Mine bucuria imperisabilă pe care tu o cauţi de atâta timp în valurile impermanenţei. Tot ceea ce tu ai dorit, de-a lungul a nenumărate încarnări, nu vei găsi decât în Mine, pentru totdeauna."

2

Consideră întotdeauna că nu aparţii nimănui şi că nimeni, de fapt, nu îţi aparţine. Tu eşti în trecere pe acest Pământ şi adevăratul motiv pentru care eşti aici este foarte diferit de cel pe care tu îl crezi.

Familia ta consideră că îi aparţii, dar dacă vei muri şi vei renaşte la vecinii tăi, crezi că te va recunoaşte? Şi prietenii tăi cred că le aparţii, dar dacă vor exista mici neînţelegeri între voi, câţi îţi vor rămâne loiali? Oamenii spun că îşi iubesc aproapele, dar ei nu se iubesc decât pe ei înşişi. De fapt, ei îi iubesc pe ceilalţi numai în măsura în care aceştia le fac pe plac. Adevărata iubire este atunci când, chiar cu preţul unui sacrificiu personal, îţi face plăcere să poţi genera fericire fiinţei iubite. Oare câte fiinţe iubesc astfel? Foarte puţine! Şi câte dintre ele sunt la rândul lor iubite? Şi mai puţine.

Iubirea noastră pentru Dumnezeu nu rămâne niciodată fără răspuns. Şi este chiar mult mai mult decât recompensată, pentru că Dumnezeu ne înţelege chiar şi atunci când toţi cei din jurul nostru ne înţeleg greşit. Pentru că Dumnezeu ne iubeşte chiar şi atunci când toţi ne părăsesc. Pentru că Dumnezeu şi-aduce aminte de noi chiar şi atunci când toţi ceilalţi ne-au uitat. Noi suntem ai lui Dumnezeu şi doar ai Lui pentru eternitate.

3

O regulă de aur pe care trebuie să o urmezi întreaga viaţă este să păstrezi starea de martor în tot ceea ce se întâmplă. Ca să înţelegi mai bine ceea ce vreau să-ţi spun îţi voi da următoarele exemple.

Indiferent de ceea ce tu percepi, fii conştient că există o realitate mult mai vastă, care în această clipă îţi scapă.

Indiferent de persoana cu care tu vorbeşti, imaginează-ţi că există o fiinţă invizibilă pentru cel care nu este receptiv la realitatea subtilă, care îţi vorbeşte prin intermediul acelei fiinţe.

Indiferent de acţiunea pe care o realizezi, urmăreşte să percepi o altă prezenţă alături de tine care te priveşte, te ghidează şi-ţi dăruieşte putere. În momentul în

care priveşti în ochii oamenilor, fii conştient că primeşti prin intermediul privirii lor un mesaj de la Dumnezeu.

Orice eveniment din viaţa ta priveşte-l detaşat cum se derulează şi întreabă-te ce vrea Dumnezeu să te înveţe din această experienţă.

4

Indiferent de ceea ce se întâmplă, priveşte viaţa fără ataşament. Poartă-te asemeni oamenilor inteligenţi care merg să vizioneze un film. Cu cât intriga este mai plină de suspans, cu atât mai sigur spectatorii la final vor spune:" Ce film extraordinar!" Dacă filmul are un deznodământ tragic, ei pot trage anumite învăţăminte, pe care după aceea le aplică în propria lor viaţă. Sau dacă eroul se va afla în situaţii stânjenitoare, ei vor râde de starea lui de încurcare. Dar oare, când vor fi ei înşişi în situaţii jenante, câţi dintre ei vor fi capabil să râdă cu umor; sau când vor trece printr-o situaţie dramatică, câţi dintre ei se vor gândi că au ceva de învăţat din aceasta? Nu mulţi, cu siguranţă. Filozofia lor de viaţă se rezumă atunci la expresia cunoscută: "Mai bine să aibe alţii probleme, nu eu." Fii detaşat de tot ceea ce îţi poate aduce viaţa, bun sau rău.

Având o astfel de atitudine te vei elibera progresiv de identificarea cu această lume de vis, pentru a deveni în final conştient de fuziunea ta cu Creatorul.

5

Dacă doreşti să depăşeşti limitările egotice, trebuie să înveţi să devii impersonal în ceea ce priveşte propriile tale sentimente. Adeseori, chiar dragostea noastră faţă de Dumnezeu este personală, omenească. Se întâmplă aşa atunci când acordăm prea multă importanţă ego-ului, tocmai cel pe care trebuie să-l transcendem pentru a-L putea găsi pe Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care este mult mai bine să doreşti să-L cauţi pe Dumnezeu în primul rând pentru a atinge o stare de comuniune extatică cu El, şi doar în al doilea rând pentru a-i oferi iubirea ta; adeseori iubirea ta pentru El nu este detaşată, impersonală, o adevărată Iubire Divină.

Radha era unul dintre cei mai iubiţi discipoli a lui Krishna. Dar şi ea s-a lăsat furată de această iluzie a iubirii ataşate, posesive, până când a crezut că iubitul ei, Krishna, îi aparţine. Într-o zi însă, în timp ce se plimbau prin pădure, Radha i-a spus lui Krishna: "Sunt foarte obosită!" "Vrei să te iau în braţe?", a întrebat-o Krishna. Ea i-a răspuns afirmativ, fiind foarte încântată de gestul lui. Krishna luat-o în braţe şi au continuat drumul. Dar în momentul în care ea a gândit cât de minunat este ca iubitul ei să o ţină în braţe, brusc s-a trezit că a căzut jos. Krishna, pur şi simplu, dispăruse. Atâta timp cât ea păstra atitudinea de posesivitate, el nu

putea să existe pentru ea. Imediat, realizând greşeala ei, a îngenucheat la pământ şi a început să se roage: "Dumnezeu, te implor, iartă-mă!" Krishna a reapărut, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Şi amândoi au continuat drumul prin pădure.

6

Cei care ajung să-i poată iubi pe ceilalţi fără egoism, sunt pe punctul de a descoperi secretul devoţiunii divine. Singurul lucru care le mai rămâne de făcut este să dirijeze această iubire către Dumnezeu.

Radha era una dintre cele mai frumoase gopii. Krishna îşi manifesta iubirea faţă de ea într-un mod divin, non-posesiv, iubire pe care, de fapt, el o dăruia tuturor. După o perioadă de timp, celelalte gopii au devenit geloase pe Radha. Observând atitudinea lor, Krishna s-a hotărât să le dea o lecţie.

Într-o zi, când Radha era plecată şi toate celelalte gopii erau adunate în jurul lui Krishna, el a început să se vaite: "Oh, oh, am o teribilă durere de cap. Oh, vă rog, poate cineva să facă ceva pentru mine?" "Ce anume?"- au întrebat toate în cor, gata să-i sară în ajutor. "Spune-ne ce trebuie să facem ca să-ţi alinăm durerea, pentru că noi facem orice pentru tine." "Dacă una singură dintre voi va masa cu piciorul capul meu, instantaneu durerea va dispare." Ele au fremătat de groază. În India a plasa piciorul pe capul unei fiinţe este o insultă, iar pe capul unui înţelept este un sacrilegiu. Astfel că, într-o stare de profundă consternare, toate gopi-urile au privit în pământ. Nici una nu a îndraznit să-şi ofere serviciile. Şi între timp "durerea de cap" a lui Krishna a devenit din ce în ce mai puternică.

Însă după o scurtă perioadă de timp, a apărut Radha. Văzându-l pe Krishna cât de tare suferă, l-a întrebat disperată: "Ce pot să fac pentru tine ca să te ajut?" "Te rog mult masează-mi cu piciorul capul; nimic altceva nu mă va ajuta." "Bineînţeles", i-a răspuns ea,"imediat".

"Nu, nu , nu trebuie să faci aşa ceva", au strigat toate gopi-urile îngrozite în cor.

"De ce nu?" a întrebat Radha.

"Dacă vei face aceasta, vei ajunge cu siguranţă în iad." "Asta este ceea ce vă îngrijorează pe voi?", a răspuns Radha supărată. "Dacă masând cu piciorul meu capul lui Krishna îi voi dărui un singur moment de linişte, eu voi merge liniştită în iad pentru eternitate." Şi când tocmai urma să pună piciorul pe capul lui Krishna, acesta, zâmbind, a oprit-o. "Durerea de cap" îi trecuse ca prin farmec. Atunci, celălalte gopii au înţeles că ele s-au preocupat mult mai mult de propriul lor bine decât de binele lui Krishna şi toate au îngenunchiat în faţa non-egoistei iubiri a lui Radha.

7

Un vizitator l-a întrebat pe Paramahansa Yogananda: "Este necesară renunţarea pe calea spirituală?" "Da", i-a răspuns Maestrul. "Indiferent dacă o fiinţă este căsătorită sau trăieşte singură, ea trebuie să simtă că în inima sa este dăruită celui Preaiubit, Cel care sălăşluieşte în templul inimilor noastre. Renunţarea înseamnă înainte de toate non-ataşament. Nu existenţa ta exterioară are importanţă în ochii lui Dumnezeu, ci cum trăieşti în inima ta. Fă din inima ta un templu şi din dragostea ta pentru Dumnezeu, veşmântul tău."

8

Să nu gândeşti niciodată că lucrurile îţi aparţin. De fiecare dată când văd o fiinţă care are nevoie de ceva ce îmi aparţine, îi dăruiesc acel lucru cu bucurie.

9

Dacă doreşti să simţi pe Dumnezeu cum te ghidează în întreaga ta viaţă, nu pierde timpul vorbind prea mult. Liniştea este altarul Spiritului.

10

Atunci când eşti în compania celorlalţi, fii alături de ei cu toată fiinţa ta. Dar în clipa când rămâi singur, fii doar cu Dumnezeu. Şi fă tot posibilul să petreci cât mai mult timp cu El.

11

Solitudinea este preţul evoluţiei.

12

Este foarte important mediul în care trăieşti. Dacă îţi laşi haina într-o cameră în care oamenii fumează, după câteva ore ea va mirosi a fum. Dacă o laşi în mijlocul unei grădini, ea va aduce miros de aer proaspăt şi de flori în casă. La fel se întâmplă şi cu mintea; ea se impregnează cu vibraţiile celor din jurul tău. Dacă vei trăi alături de pesimişti vei deveni tu însuţi un pesimist.

Dar dacă vei trăi alături de oameni veseli şi fericiţi, în timp te vei transforma şi tu într-o fiinţă veselă şî fericită. Mediul înconjurător este adeseori, din păcate, chiar mai puternic decât voinţa ta. A sta alături de oameni fără a le absorbi deloc gândurile, sau doar într-o mică măsură, necesită o mare putere spirituală.

Începătorii pe calea spirituală ar trebui să fie foarte atenţi în ce mediu trăiesc. Ei ar trebui să trăiască alături de alte fiinţe care doresc să evolueze spiritual şi să evite

compania fiinţelor orientate materialist şi a fiinţelor egotice. În mod special trebuie să evite fiinţele care sunt orientate negativ.

Adeseori, pentru evoluţia unei fiinţe, compania în care trăieşte este de maximă importanţă, determinând acea fiinţă să devină un păcătos sau un sfânt.

13

Este de preferat să trăieşti în infern alături de un mare înţelept, decât în paradis alături de zece proşti.

14

Laptele gras se transformă în unt şi pluteşte deasupra apei. Laptele obişnuit se amestecă cu apa, diluându-se.

La fel, când mintea umană s-a transformat în "untul" realizării de Sine, nu mai este afectată de influenţele lumeşti.

Discipolii obişnuiţi trebuie să îşi aleagă compania cu grijă. Pe cât posibil, ei trebuie să evite mediile care sunt incompatibile cu aspiraţia lor de a-L găsi pe Dumnezeu.

15

Viaţa este plină de suişuri şi coborâşuri. Dacă îţi vei lăsa sentimentele să urmeze valurile diferitelor situaţii ale vieţii, nu vei atinge niciodată starea de calm interior, esenţială pentru a reuşi să progresezi spiritual. Din acest motiv, este foarte bine să nu reacţionezi emotiv, sub impulsul unor stări de moment. Urmăreşte să te detaşezi de atracţii şi repulsii.

O minunată regulă de viaţă care te va ajuta să depăşeşti numeroase situaţii dificile constă în a avea întotdeauna simţul umorului.

16

Când în cei din jurul tău vei vedea numai aspectele lor negative, numai ce este rău în fiinţa lor, adu-ţi aminte că de fapt este ceva în neregulă cu persoana ta.

Atunci când eşti într-o stare de armonie interioară, toate lucrurile ţi se vor părea corecte, pentru că atunci vei realiza că toate fac parte din Dumnezeu. Doar în acel moment vei accepta viaţa aşa cum este şi vei privi cu înţelegere şi simpatie toate fiinţele indiferent de greşelile pe care le fac.

17

Un discipol avea în permanenţă tendinţa să fie morocănos.

Într-o zi Maestrul i-a spus: "Dacă tu vrei să fii trist, nimic pe lumea aceasta nu te poate face fericit şi vesel. Dacă, din contră, tu alegi să fii fericit, nimic şi nimeni în lumea aceasta nu-ţi va putea fura fericirea." Nu poţi să-L iubeşti pe Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să fii rău cu oamenii din jurul tău. Nu poţi să-L iubeşti şi totuşi în inima ta să mai existe ură. Modul în care te comporţi cu ceilalţi reflectă starea ta de conştiinţă şi condiţionările tale.

18

Să nu-ţi imaginezi vreodată că poţi câştiga dragostea lui Dumnezeu dacă tu nici măcar nu eşti capabil să cucereşti dragostea fiinţelor din jurul tău. Dacă cu adevărat Îl iubeşti pe El, trebuie să-L iubeşti pe El în toţi.

19

Nu considera că ai un anumit nivel spiritual bazându-te pe opinia unei alte persoane, cu excepţia cazului în care te poţi baza pe puterea ei de discernământ. În majoritatea cazurilor, oamenii îi laudă sau îi critică pe ceilalţi pornind de la nişte criterii false. Le plac anumite lucruri pentru că vin în sprijinul opiniilor lor, indiferent că acestea sunt greşite, sau le displac alte lucruri pentru că se opun părerilor lor.

Acceptă atât lauda, cât şi critica cu aceeaşi stare de linişte. Şi dacă trebuie să alegi una din acestea, este preferabil să alegi critica.

Cu mult timp în urmă, trăia un înţelept în India, ale cărui întâlniri cu discipolii săi erau perturbate de vizitele unei fiinţe sceptice, care nu urmărea decât să scoată la iveală greşelile înţeleptului.

Discipolii încercau de mult timp să-l convingă pe maestru să scape de el, dar acesta nici nu dorea să audă de aşa ceva.

Într-o seară, un discipol a intrat foarte fericit pe uşă şi a spus: "Maestre, duşmanul tău, fiinţa aceea răutăcioasă a murit".

"Oh," a început să suspine maestrul, lacrimi curgându-i pe obraz, "cel mai bun prieten al meu a părăsit această lume. El era singura fiinţă care dorea să mă ajute să-mi depăşesc greşelile. Oare voi mai găsi vreodată o asemenea fiinţă?"

20

Unui discipol care era bântuit de umbrele îndoielii Yogananda i-a spus: "Nu te baza pe raţiune. Aceasta este instrumentul pe care Satana îl utilizează pentru ca să te păcălească. Raţiunea este asemeni unui cuţit cu două tăişuri. Dacă nu ştii să-l

foloseşti, poate fi periculos. O singură mişcare greşită şi te poţi tăia tu însuţi. Din momentul în care îndoiala îţi pătrunde în minte, trebuie să o elimini. Elimin-o, urmărind ca toate acţiunile tale să le dedici lui Dumnezeu. Atunci când te îndoieşti, îi permiţi Satanei să te controleze.

Krishna spune în Bhagavad Gita: "Oh, Arjuna, cel care se îndoieşte este cel mai nefericit dintre muritori."

21

Există două tipuri de neîncredere: una distructivă şi alta constructivă. Neîncrederea distructivă este de fapt scepticism, îndoială. Oamenii care cultivă această atitudine sunt la fel de orbi în îndoiala lor ca bigoţii în zelul lor.

O cercetare plină de obiectivitate nu are în ochii lor nici un fel de sens. Ei nu doresc, de fapt, decât să găsească informaţii care să respingă ideile noi şi să le susţină opiniile lor sau ideile majorităţii.

Scepticismul este asemeni momentului în care "radioul" mentalului este deschis, dar nu prinde nici un post. El împiedică fiinţa să capteze intuiţia, care nu poate apare decât într-o stare de linişte interioară.

Neîncrederea constructivă rezidă într-o stare de curiozitate inteligentă, într-un examen imparţial. Cei care cultivă această atitudine nu vor avea niciodată de suferit şi nici nu vor accepta ca reale opiniile lipsite de consistenţă ale celorlalţi. Ei îşi vor păstra mintea în permanenţă trează şi vor dori înainte de toate să-şi verifice intuiţiile prin proprie experienţă.

Acesta este un mod corect de a te apropia de Adevăr.

22

Un discipol era măcinat de nenumărate îndoieli. Yogananda a încercat să-l ajute adeseori, dar fără prea mare succes. Într-o zi, el i-a spus: "Puterea gândului este o forţă extraordinară. Tu trebuie să devii conştient că, dacă ţi-e teamă de anumite situaţii, vei atrage către tine exact acele situaţii care pe tine te înspăimântă.

Dumnezeu te binecuvântează în fiecare clipă, dar datorită îndoielilor tale, tu te închizi faţă de manifestarea graţiei sale, care, de fapt, este cea care te ajută să elimini toate iluziile.

Swami Shankara a avut un discipol femeie care obişnuia să vină adeseori la el pentru a se plânge că se confruntă cu nenumărate temeri şi îndoieli.

Adeseori îl întreba: "Ce mă fac dacă se întâmplă aceasta?" sau: "Ce se intâmplă dacă voi acţiona aşa?" Într-o zi, această femeie l-a întrebat îngrozită: "Dar dacă eu aş muri în curând?". Shankara a privit-o calm şi i-a spus: "Bine, atunci mori." Şi în clipa următoare, femeia a căzut fără viaţă la pământ. Nu Swami Shankara a fost

responsabil de moartea ei. El a permis pentru prima dată ca un gând al ei să se materializeze, cum s-ar fi întâmplat de multe ori până atunci dacă el nu ar fi protejat-o în permanenţă. În acest fel, sufletul acestei femei a primit o lecţie dură, o lecţie pe care Shankara a încercat în zadar de nenumărate ori să o înveţe cu ajutorul unor metode mult mai blânde."

23

Atitudinile tale mentale sunt foarte importante. Progresul spiritual nu se bazează doar pe practicarea tehnicilor yoga.

De fiecare dată când ai gânduri pozitive, kundalini va avea o mişcare ascendentă; de fiecare dată când te umpli de ură sau alte gânduri negative legate de anumite situaţii sau oameni, kundalini automat realizează o mişcare descendentă. Când iubeşti fiinţele din jurul tău fără egoism şi ai gânduri frumoase în legătură cu ele, atunci kundalini se mişcă ascendent de-a lungul coloanei vertebrale.

Deci kundalini nu este trezit numai prin intermediul tehnicilor yoga; atitudinea mentală corectă are o mare importanţă.

24

Repetă-ţi în permanenţă în gând: "Sunt fără vârstă, sunt etern, trăiesc dincolo de timp şi spaţiu, am fost creat înainte ca galaxiile să existe." Indiferent cât de îndepărtat îţi pare ţie Dumnezeu, trăieşte întotdeauna gândind că-i aparţii. Şi indiferent cât de reală pare lumea materială şi cât de reale par ataşamentele tale faţă de ea, urmăreşte s-o ţii la o cât mai mare distanţă de tine, amintindu-ţi în permanenţă de efemeritatea ei.

Un fir de iarbă pare extraordinar de mic dacă îl ţii la o distanţa de un metru, dar dacă îl apropii în faţa ochilor tăi pare cu mult mai mare. La fel şi experienţa acestei vieţi, pare importantă pentru cel care o trăieşte în momentul prezent numai pentru că este atât de aproape de el şi pentru că îi permite să îi acapareze în totalitate gândurile şi sentimentele.

Depărtează-te mental măcar puţin şi vei deveni rapid conştient de cât de insignifiantă este această lume în comparaţie cu imensitatea adevărului care-o învăluie.

CAPITOLUL 20

REALIZAREA SINELUI

1

Atunci când mintea se interiorizează şi nu se mai identifică cu lumea exterioară sau cu corpul, privirea interioară devine clară şi focalizată. În acel moment, sunetul interior te absoarbe cu totul. AUM îţi umple fiinţa. Vibraţiile sale coboară de-a lungul coloanei vertebrale, umplând în final tot corpul, fiecare celulă vibrând în final cu sunetul AUM.

Gradat, cu cât fiinţa ajunge să realizeze o stare mai profundă de meditaţie, conştiinţa ajunge să se expansioneze din ce în ce mai mult prin intermediul acestui sunet. Depăşind limitările corpului, ea îmbrăţişează vastitatea infinitului.

În AUM, sau vibraţia cosmică, devii conştient de uniunea ta cu tot ce înseamnă viaţă. Această stare este cunoscută ca AUM Samadhi sau uniunea perfectă cu Dumnezeu, privit ca sunet cosmic.

AUM este acel aspect din trinitatea creştină considerat Sfântul Duh sau Cuvântul lui Dumnezeu.

Prin intermediul unei meditaţii şi mai profunde, fiinţa descoperă că, dincolo de vibraţia AUM, poate percepe starea de nemişcare a Conştiinţei Christice, care este reflexia în creaţie a Spiritului Transcendent.

În tradiţia spirituală creştină, Conştiinţa Christică este numită Fiul. La fel cum în plan uman, fiul este reflexia tatălui, tot astfel Conştiinţa Cosmică, Christos reflectă Conştiinţa lui Dumnezeu Tatăl transcendent. Urmărind să aprofundeze şi mai mult starea de meditaţie, fiinţa se trezeşte faţă de Conştiinţa Christică şi percepe identitatea cu această conştiinţă divină.

Cufundându-se şi mai profund în meditaţie, fiinţa transcende creaţia şi devine una cu fiinţa Tatălui, trăind starea de Sat-Chit-Ananda. Parcurgerea acestor etape ale meditaţiei permite descperirea în ordine inversă a celor trei aspecte ale trinităţii: Sfântul Duh, Fiul şi Tatăl.

Multe fiinţe nu sunt conştiente că denumirea “Christos” nu a fost numele pe care Isus l-a primit la naştere, ci este un titlu ce semnifică "Cel ales de Dumnezeu".*

La fel, Krishna în India era numit Jadava Krishna - sau Christna, cum mai este scris uneori.

Isus a fost un mare maestru. El a fuzionat cu Conştiinţa Christică. Oricare fiinţă ce atinge această stare de conştiinţă poate fi numită Christos, pentru că şi-a dizolvat ego-ul în conştiinţa infinită a lui Dumnezeu.

AUM, sau Sfântul Duh, mai este numit şi Mama Divină, căci ea reprezintă aspectul feminin a lui Dumnezeu.

Biserica catolică îi învaţă pe credincioşi că fiinţa umană trebuie să ajungă la Mama Divină pentru a-L putea cunoaşte pe Christos. Pentru ea, Mama Divină este Maria, mama lui Isus. Acest lucru este adevărat, chiar dacă interpretarea care i se

dă este mai profundă decât cea în general acceptată. De fapt, pentru a atinge conştiinţa Christică trebuie să-ţi fuzionezi conştiinţa cu AUM, vibraţia cosmică.

Realizarea Sinelui semnifică faptul că ai înţeles că adevăratul tău eu nu este ego-ul, ci Sinele Suprem, picătură din vastul ocean spiritual care a manifestat doar pentru o scurtă perioadă de timp valul conştiinţei pe care o consideri ca fiind a ta.

2

"Am citit că trinitatea creştină este identică cu trinitatea hindusă," a spus un student la teologie."Este adevărat?"

"Nu," a răspus Yogananda,"Brahma, Vishnu şi Shiva personifică cele trei aspecte ale lui AUM, vibraţia care creează, susţine şi distruge Universul. Brahma este Creatorul, Vishnu este menţinătorul,iar Shiva este distrugătorul.

AUM este ortografia corectă, cu trei litere; în engleză am întâlnit-o adesea scrisă ca OM, doar cu două litere. "A", prima literă, reprezintă vibraţia creatoare; a doua literă, "U" reprezintă vibraţia menţinătoare; iar a treia literă "M" reprezintă vibraţia distrugătoare, care reabsoarbe Universul înapoi în liniştea infinită.

În engleză, AUM este adesea scris doar în două litere OM, pentru că "O", în engleză, este un diftong pe care majoritatea oamenilor îl pronunţă "AU" cu "A" lung, ca în cuvântul "car". Pronunţarea acestui "A" lung este greşită. "AUM" este pronunţia corectă.

Tradiţional, în India se cântă AUM de trei ori la rând pentru a evoca cele trei aspecte. Prima dată este emis cu tonalitate înaltă, a doua oară cu tonalitate mai joasă, iar a treia oară cu tonalitate gravă. Aceste diferite tonalităţi se regăsesc în sunetul cosmic. Vibraţia creatoare, Brahma, este tonalitatea înaltă; cea a lui Vishnu, menţinătoare este mai joasă; iar cea a lui Shiva, care corespunde disoluţiei totale, este un sunet grav şi profund.

Trinitatea hindusă ce este echivalentă trinităţii creştine este numită Aum-Tat-Sat: Aum, Sfântul Duh- Tat, Kuthastha Chaitanya, sau Conştiinţa Christică- Sat, aspectul de Tată al Divinului, Spiritul de dincolo de vibraţie. Sat înseamnă "existenţă divină". A fost descrisă într-o manieră detaliată de Swami Shankaracharya ca fiind starea de "sat-chit-ananda", care se traduce prin "pură existenţă- pură conştiinţă- pură beatitudine."

3

Un discipol l-a întrebat pe Yogananda: "Gurudeva, când putem considera că o fiinţă este un maestru?" "Un maestru este fiinţa care a atins conştiinţă Christică", i-a răspuns Yogananda.

4

"Învăţătura ta îmi clarifică într-un mod minunat scrierile marilor mistici creştini", i-a spus un discipol într-o zi lui Yogananda.

"Adevărul este întotdeauna simplu", i-a răspuns Maestrul, "chiar dacă în simplitatea sa nu este întotdeauna uşor de înţeles pentru mintea umană. Unei păsări ce se naşte într-o colivie îi este greu să înţeleagă că a fost creată pentru a zbura liber pe cer. În acelaşi fel, spiritului uman îi este dificil să înţeleagă că natura sa originară este omniprezenţa.

Este greşit să numim aceşti mari sfinţi "mistici"; adevărul Divin nu este mistic. Oamenii cred că lumea materială este reală şi că universul interior este vag şi confuz. Un mare mister constă în faptul că numeroase fiinţe sunt foarte mulţumite de această lume a iluziei şi consacră foarte puţină energie pentru a-l găsi pe Dumnezeu. Adevărata confuzie constă în percepţia greşită pe care oamenii o au despre adevăr. Adevăraţii "mistici" sunt oamenii şi nu sfinţii.

"Misticism" este un concept greşit, pentru că seamănă confuzie în căutările spirituale ale oamenilor. Când căutarea adevărului devine confuză, ne cufundăm de fapt în umbrele imaginaţiei subconştiente, în loc să dezvoltăm puterea voinţei şi a concentrării care ne va conduce la starea de supraconştiinţă.

5

"Ce este samadhi?", l-a întrebat odată pe Yoganada un vizitator. "Am citit în numeroase cărţi despre acest subiect, dar nu cred că am înţeles semnificaţia reală."

"Samadhi", i-a răspuns Yogananda,"este starea în care fiinţa realizează că este mult mai mult decât corpul fizic. Prin “realizări” eu mă refer la mult mai mult decât simpla înţelegere intelectuală. “Realizările” de acest gen sunt imaginare. Eu mă refer la acea stare de conştiinţă în care pricepem că noi suntem în tot şi în toate.

Acum câteva zile i-am spus unei fiinţe: "Ai un gust amar în gură, nu-i aşa?"

"Cum ştiţi aceasta?"- m-a întrebat acea persoană.

"Pot ştii aceasta pentru că în samadhi sunt la fel de mult în corpul tău cât şi-n al meu. În samadhi poţi ştii tot ce se întâmplă la orice distanţă, transcenzi orice limitare a timpului şi a spaţiului. Atunci conştiinţa ta îmbrăţişează omniprezenţa. Percepi corpul uman ca fiind o parte infinitezimală a realităţii infinite."

Există două stadii ale stării de samadhi. În prima, conştiinţa se cufundă în infinit în timpul meditaţiei. Yoghinul nu poate menţine această stare şi după ce iese din meditaţie. Aceasta se numeşte savikalpa samadhi.

A doua stare se numeşte nirvikalpa samadhi. În această a doua stare de conştiinţă, continui să rămâi fuzionat cu Conştiinţa Divină chiar şi atunci când acţionezi sau vorbeşti în această lume.

Nirvikalpa samadhi este cea mai înaltă stare de conştiinţă. Odată ce ai atins această stare, nu mai este cu putinţă să fii din nou tentat de iluzie.

Această distincţie între cele două stări reiese clar într-un poem pe care l-am scris odată demult: "În savikalpa samadhi yoga Mă cufundam în Sinele meu, În nirvikalpa samadhi yoga Mă regăsesc în Sine.

Isus Christos a vorbit despre această cufundare a Sinelui personal în Sinele infinit. El a spus:" Căci cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde şi cine-şi va pierde sufletul pentru mine, îl va afla."*

6

Un discipol ce privea portretul gurului său, cântând şi dăruindu-i flori în semn de devoţiune, a intrat într-o stare atât de profundă de comuniune cu Divinul încât simţea cum conştiinţa sa cuprinde întreg Universul.

"Eu dăruiam flori portretului unei alte fiinţe, dar acum mi-am dat seama că, dincolo de acest corp, eu sunt cel care susţin întreg Universul. Mă înclin în faţa Sinelui meu", şi a început să-şi pună flori pe propriul său cap.

7

În momentul în care o fiinţă îşi realizează Sinele, această stare se reflectă atât asupra corpului cât şi asupra sufletului. Nu trebuie să te rogi ca Dumnezeu să vină spre tine. Dumnezeu este omniprezent şi tot ceea ce ai de făcut este să-ţi îmbunătăţeşti modul de înţelegere.

8

Când îl vei găsi pe Dumnezeu? Când toate dorinţele pentru alte lucruri vor dispare, când vei realiza că singurul lucru care merită să-l doreşti este să-l cunoşti pe Dumnezeu. Când toate gândurile, toate sentimentele vor fi cuprinse de dragostea ta pentru El.